

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД ГРАНИЦАТА МОХО

Част 1 от „Д-р Джереми Лоугън“

Превод от английски: Петър Василев, 2007

chitanka.info

ПРОЛОГ

ПЕТРОЛНА ПЛАТФОРМА „КРАЛЯТ НА БУРИТЕ“ КРАЙ ГРЕНЛАНДИЯ

Според Кевин Линденгуд на петролна платформа можеха да работят само определен тип хора. Прецаканите.

Той седеше навъсен пред контролното табло с мониторите в Сондажния команден център. Зад бронираните стъкла Северно море представляваше виелица от черно и бяло. Вълнуваше се разгневено. Над повърхността се пенеха солени пръски мръсна пяна.

От друга страна, Северно море винаги беше бурно. Въпреки че се извисяваше на триста метра над вълните, петролната платформа „Кралят на бурите“ изглеждаше малка като детска играчка сред необятния океан.

— Какво е положението на „прасето“? — попита Джон Уери, ръководителят на крайбрежното съоръжение.

Линденгуд погледна таблото.

— Намира се на дълбочина седемдесет и един фута и се издига.

— Състояние на тръбата?

— Показанията са нормални. Всичко изглежда наред. Той отново погледна тъмните, облени във вода стъкла. Петролната платформа „Кралят на бурите“ се намираше в най-отдалечения северен край на петролното поле. Ангмагсалик, Гренландия, се намираше на шестдесет и няколко мили на север, макар че в дни като този беше трудно да се повярва, че на повърхността на планетата има нещо друго освен океан.

Да, на петролните платформи работеха само прецакани хора. И за съжаление винаги бяха мъже. Единствените жени, които стъпваха тук, бяха завеждащите връзките с обществеността на компанията и разни социални психоложки. Идваха с хеликоптери, проверяваха дали всичко е наред и заминаваха колкото е възможно по-бързо. А всеки тук бе донесъл със себе си част от недовършената си работа, личните си проблеми и склонността си към невроза. Защото какво друго мотивира

човек да работи затворен в метална кутия, крепяща се на стоманени клечки над леденостудено море? Линденгуд нямаше представа кога ще се развихри чудовищна буря, ще го подбере и ще го запокити в небитието. Всички твърдяха, че го правят заради доброто заплащане, но на сушата имаше много други високоплатени работни места. Не. Истината беше, че всеки идваше тук, за да избяга от нещо, или още по-страшно — да избяга към нещо.

От пулта му се чу тихо пиукане.

— „Прасето“ почисти номер две.

— Прието — отвърна Уери.

Фред Хикс на терминала до Линденгуд изпука кокалчетата на пръстите си и хвана вградения в конзолата лост.

— Позиционирам „прасето“ над третия кладенец.

Линденгуд го погледна. Дежурният оперативен инженер беше идеалният пример. Хикс имаше преносим MP3 плейър първо поколение, на който не беше записал нищо освен тридесет и две сонати за пиано от Бетховен. Слушаше ги постоянно, без да спира, денем и нощем, по време на смяна и почивка, отново и отново. И тананикаше носово и с отворена уста. Линденгуд ги беше чувал до една и дори ги беше научил наизуст. Всички на платформата „Кралят на бурите“ ги знаеха от задъханото тананикане на Хикс.

Според Линденгуд бе малко вероятно влиянието на инженера да благоприятства за разбирането и оценяването на музиката.

— „Прасето“ е на позиция над номер три — съобщи Хикс, нагласи слушалките си и продължи да тананика сонатата „Валдщайн“.

— Спусни го — нареди Уери.

— Прието. — Линденгуд също се обърна към командния си пулт.

В Сондажния контролен център бяха само тримата. Тази сутрин огромната петролна платформа приличаше на запустял град. Помпите не работеха, а сондърите и техниците се излежаваха в каютите си, гледаха сателитна телевизия в трапезарията за екипажа или играеха пинг-понг или пинбол. Беше последният ден от месеца и това означаваше, че работата трябва да спре, докато електромагнитните „прасета“ се спуснат, за да почистят сондажните тръби.

Всичките десет сондажни тръби.

Изминаха десет минути, после двадесет. Тананикането на Хикс промени темпото си и придоби носова настойчивост. Очевидно

сонатата „Валдщайн“ беше свършила и бе започнала „Хамерклавир“.

Линденгуд наблюдаваше екрана и пресмяташе наум. „Прасето“ се намираще почти на девет хиляди фута от океанското дъно. Още хиляда и нещо и щеше да стигне до петролното поле. Трябваше да почисти тръби с обща дължина сто хиляди фута. Като производствен инженер, работата му беше да управлява „прасето“ нагоре и надолу, отново и отново, под зоркия поглед на ръководителя на платформата.

Животът беше прекрасен.

— Положение на „прасето“? — сякаш по подадена реплика попита Уери.

— Осем хиляди и седемстотин фута и продължава да се спуска.

Когато стигнеше до края на третата тръба, най-дълбоката сонда в дъното на океана, „прасето“ щеше да спре и после отново да започне да се издига в бавния, отегчителен и дълъг процес на почистване и проверка.

Линденгуд погледна Уери. Ръководителят на съоръжението беше красноречиво потвърждение на теорията му за „определените хора“. Сигурно твърде много пъти го бяха пребивали на училищното игрище, защото имаше сериозен проблем с авторитета. Шефовете на петролни платформи обикновено бяха сдържани и уравновесени. Съзнаваха, че животът на платформата не е забавен, и правеха всичко възможно да го улеснят за екипажа си. Уери обаче беше същински тиранин. Никога не беше доволен от работата им, крещеше заповеди на подчинените си и на младшите инженери и им се караше и за най-дребното нещо. Оставаше му единствено да размаха камшик и...

Неочаквано таблото на Хикс започна развълнувано да пиука и той се наведе напред и прегледа показанията.

— Имаме проблем с „прасето“. — Хикс извади слушалките от ушите си и се намръщи. — Спря.

— Какво? — Уери се приближи да види монитора. Изключило се е от високото налягане?

— Не. Има смущения в обратната връзка. Не съм виждал такова нещо.

— Пренастрой го.

Хикс натисна няколко бутона на командното табло и каза:

— Готово. Отново спря.

— Пак? Толкова бързо? По дяволите! — Уери рязко се обърна към Линденгуд. — Прекъсни захранването на електромагнита и провери системата.

Линденгуд въздъхна тежко и изпълни нарежданията. Оставаха още седем кладенеца и ако „прасето“ се беше повредило, Уери щеше да получи нервна криза.

И изведнъж се вцепени. „Не може да бъде. Не е възможно!“

Без да откъсва очи от екрана, Линденгуд протегна ръка и дръпна Уери за ръкава.

— Джон.

— Какво има?

— Виж сензорите.

Ръководителят се обърна и погледна показанията.

— Какво става, но дяволите? Нали току-що ти казах да изключиш електромагнита?

— Направих го. Изключен е.

— Какво?!

— Виж. — Устата на Линденгуд пресъхна. Стомахът му се сви от странно усещане.

Уери се вторачи в контролните уреди.

— Тогава какво издава тези... — Той млъкна и бавно се изправи. Лицето му пребледня на синкавата светлина на катодния екран. — Боже Господи.

ДВАДЕСЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

ГЛАВА 1

На Питър Крейн му се стори, че от водата се издига огромен бял щъркел на абсурдно крехки крака. Когато обаче хеликоптерът се приближи и далечните очертания на морския хоризонт се изясниха, приликата бързо избледня. Краката станаха по-стабилни и се превърнаха в цилиндрични стълбове от железобетон. Тялото на „щъркела“ се оказа многоетажна надстройка, отрупана с тръби и турбини и украсена с гирлянди от метални пръти и подпорни греди. Тънката ивица, която наподобяваше шия, се превърна в сложен комплекс от кранове и сонди, извисяващи се на няколкостотин фута над надстройката.

Пилотът посочи платформата и вдигна два пръста. Крейн кимна.

Денят беше слънчев и безоблачен и той присви очи срещу ярко искрящия океан, простиращ се във всички посоки, докдето поглед стигаше. Беше уморен от пътуването — първо с пътнически самолет от Маями до Ню Йорк, след това с частен „Гълфстрийм G150“ до Рейкявик и накрая с хеликоптер. Умората обаче не можеше да притъпи силното му и нарастващо любопитство.

Можеше да разбере защо „Амалгамейтид Шел“ се интересува от мнението му като специалист. Изненада го обаче бързината, с която поискаха да зареже всичко и да замине за петролната платформа „Кралят на бурите“. Освен това централата на „АмШел“ в Исландия гъмжеше от техници и инженери, вместо да е пълна с обичайните сондьори и работници.

Имаше и друго странно нещо. Пилотът на хеликоптера не беше служител на „АмШел“: носеше униформа на Военноморския флот и оръжие.

Хеликоптерът направи рязък завой около платформата и почна да се снишава към площадката. Крейн едва сега осъзна колко е голяма платформата. Само надстройката сигурно беше осем етажа. Горната палуба беше отрупана с озадачаващ лабиринт от модулни структури.

Тук-там хора в жълти защитни облекла проверяваха съединенията или работеха с помпите. Приличаха на джуджета в сравнение с огромните машини около тях. Далеч долу океанът се пенеше и вълнуваше около стълбовете на платформата, които чезнеха под повърхността и се спускаха на стотици метри до дъното.

Хеликоптерът намали и кацна на шестоъгълната площадка. Крейн се обърна да си вземе багажа и видя, че в края на площадката чака жена — висока и слаба, с мушамено яке. Той благодари на пилота, отвори вратата и излезе на леденостудения въздух, като инстинктивно се наведе под въртящите се перки.

Жената му подаде ръка.

— Доктор Крейн?

— Да. — Той стисна ръката ѝ.

— Елате с мен, моля. — Тя се обърна и го поведе надолу по стълбите, после по метална пътека. Стигнаха до затворен люк — като на подводница. Жената не се представи.

Отпред стоеше въоръжен униформен моряк. Той кимна, когато те се приближиха, отвори люка и след като влязоха, го затвори.

Озоваха се в просторен ярко осветен коридор с отворени врати от двете страни. Не се чуваше оглушително бръмчене на турбини, нито плътното пулсиране на сонди. Миризмата на петрол беше едва доловима, сякаш бяха положени съзнателни усилия да бъде премахната. Нарамил чантите си, Крейн вървеше след жената и с интерес надничаше в стаите, покрай които минаваха. Отново го обзе любопитство. Имаше лаборатории, пълни с бели дъски и работни станции, компютърни центрове и комуникационни комплекси. Отгоре не се чуваше нищо, но вътре кипеше оживена дейност.

— Водолазите в хипербаричната камера ли са? — осмели се да попита Крейн. — Може ли да ги видя?

— Насам, моля — отвърна жената.

Завиха, слязоха по още едно стълбище и тръгнаха по друг коридор, още по-широк и дълъг от първия. Стаите също бяха по-големи — работилници и складове за високотехнологични съоръжения, каквито Крейн не беше виждал. Той се намръщи. Въпреки че на външен вид приличаше на петролна платформа, „Кралят на бурите“ очевидно вече не изпомпваше нефт от недрата на земята.

„Какво правят тук, по дяволите?“ — запита се Крейн.

— От Исландия дойдоха ли специалисти по съдовите системи или пулмонолози? — попита той.

Жената не отговори и Крейн сви рамене. Беше изминал дълъг път, за да дойде тук, и все можеше да издържи още няколко минути.

Тя спря пред една затворена врата от сив метал.

— Господин Ласитър ви очаква.

„Ласитър?“ — зачуди се той. Името не му беше познато. Човекът, с когото беше разговарял по телефона и който го уведоми за проблема на платформата, се казваше Саймън. Крейн погледна вратата. На черната пластмасова табелка пишеше Е. Ласитър, Връзки с обществеността.

Той се обърна към жената с мушаменото яке, но тя вече беше тръгнала по коридора. Крейн намести багажа си и почука.

— Влезте — каза енергичен глас.

Е. Ласитър беше висок слаб мъж с късо подстригана руса коса. Стана, заобиколи бюрото и стисна ръката на Крейн. Въпреки че не беше облечен във военна униформа, прическата и отривистите му пестеливи движения показваха, че е военен. Кабинетът беше малък и експедитивен като обитателя си. На бюрото имаше само един кафяв запечатан плик и дигитален касетофон.

— Оставете нещата си там — каза Ласитър и посочи отсрещния ъгъл. — Моля, седнете.

— Благодаря. — Крейн се настани на предложения стол. — Изгарям от нетърпение да разбера какъв е спешният случай. Придружителката ми не пророни нито дума за това.

— И аз няма да ви кажа нищо — усмихна се Ласитър и после отново стана сериозен. — И това ще стане. Моята работа е да ви задам няколко въпроса.

— Питайте — след кратък размисъл каза Крейн.

Ласитър включи касетофона.

— Записът е направен на втори юни. Присъстващи: аз, Едуард Ласитър, и доктор Питър Крейн. Място инженерна научноизследователска станция за поддръжка и снабдяване. — Погледна Крейн, който седеше от другата страна на бюрото. — Доктор Крейн, съзнавате ли, че служебният ви престой тук не може да бъде уточнен до определена продължителност?

— Да.

— Разбирате ли, че не трябва да казвате на никого на какво сте станали свидетел тук, нито да разказвате за дейността си на Базата?

— Да.

— Готов ли сте да подпишете клетвена декларация в този смисъл?

— Да.

— Доктор Крейн, били ли сте арестуван?

— Не.

— Роден ли сте гражданин на Съединените американски щати, или сте натурализиран?

— Роден съм в Ню Йорк Сити.

— В момента взимате ли лекарства поради някакво хронично заболяване?

— Не.

— Злоупотребявате ли редовно с алкохол или наркотици?

Крейн отговаряше на въпросите с нарастващо изумление.

— Не, освен, ако не наричате „злоупотреба“ няколко бири в събота.

Ласитър не се усмихна.

— Страдате ли от клаустрофобия, доктор Крейн?

— Не.

Ласитър натисна паузата на касетофона, взе кафявия плик, отвори го, извади шест листа и ги подаде на Крейн.

— Моля, прочетете ги и се подпишете на всяка страница — каза той, извади писалка от джоба си и я сложи до документите.

Крейн взе листата и започна да чете. Изненадата му се превърна в учудване. Имаше три различни договора за запазване на поверителна информация, официална клетвена декларация и нещо, наречено Обвързваща инициатива за сътрудничество. Всичките бяха подпечатани от правителството на САЩ, изискваха подпис и заплашваха със страховити последици, ако някоя от точките им бъде нарушена.

Крейн остави документите. Чувстваше се неудобно от вторачения поглед на Ласитър. Това беше прекалено. Може би трябваше учтиво да му благодари и после да се извини и да се върне във Флорида.

Но как по-точно щеше да го направи? „АмШел“ вече бяха платили голяма сума, за да го докарат тук, и хеликоптерът беше отлетял. Меко казано, в момента Крейн беше затрупан с научноизследователски проекти. Пък и не обичаше да отказва на предизвикателства, особено загадъчни като това.

Взе писалката и без да си дава време да размисли, подписа шестте документа.

— Благодаря — каза Ласитър и отново включи касетофона. — За протокола: доктор Крейн подписа необходимите документи. — Пак изключи касетофона и стана. Елате с мен, докторе. Предполагам, че ще получите отговор на въпросите си.

Излязоха от кабинета, тръгнаха по коридора, минаха през лабиринта на административната зона, качиха се с асансьора и се озоваха в добре обзаведена библиотека, пълна с книги, списания и компютри. Ласитър посочи една маса в отсрещната страна на помещението — на нея имаше само монитор.

— Ще дойда да ви взема — каза сухо, обърна се и излезе.

Крейн седна на посоченото място и се втренчи в затворената врата. В библиотеката нямаше друг и той се запита какво ще последва. В същия миг екранът пред него примига, светна и показа лицето на мъж на около седемдесет, с побелели коси и тъмен слънчев загар. „Сигурно ще има нещо като видео въведение“ — помисли Крейн, но когато човекът му се усмихна, осъзна, че не гледа компютърен монитор, а екран на видеотелефон с малка камера, вградена в горната част на рамката.

— Здравейте, доктор Крейн — усмихна се мъжът и добродушното му лице се надипли от леки бръчки. Казвам се Хауард Ашър.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Аз съм от Националната агенция по океаните. Чували ли сте за нея?

— Не е ли океанографското подразделение на Националното управление по океанографски и атмосферни изследвания?

— Точно така.

— Малко съм озадачен, доктор Ашър.

— Наричай ме Хауард.

— Добре, Хауард. Какво общо има Националната агенция по океаните с една петролна платформа? И къде е господин Саймън, с когото говорих по телефона и който уреди пътуването ми? Той каза, че ще ме посрещне.

— Господин Саймън не съществува. Но аз съм истински и с удоволствие ще ти обясня, каквото мога.

Крейн се намръщи.

— Казаха ми, че има медицински проблем с водолазите, които работят по поддръжката на подводните съоръжения на платформата. И това ли е лъжа?

— Само отчасти. Наистина има много лъжи, за които съжалявам, но се налага. Трябва да сме сигурни. Секретността е от изключителна важност за проекта. Пред нас е научното и историческото откритие на века, Питър.

— На века? — повтори Крейн, без да е в състояние да прикрие недоверието си.

— Имаш право да се съмняваш. Това обаче не е лъжа, а чиста истина. Въпреки това „откритието на века“ може би не е най-точното определение.

— И аз така мисля.

— Аз бих го нарекъл най-голямото откритие на всички времена.

ГЛАВА 2

Крейн се вторачи в образа на видеоекрана. Доктор Ашър му се усмихваше приятелски, дори бащински, но нищо в усмивката му не загатваше, че се шегува.

— Не можех да ти кажа истината, докато не дойдеш в Базата, Питър. И докато не бъдеш щателно проверен и не подпишеш клетвените декларации. Довършихме процеса, докато ти пътуваше, но все още не мога да ти кажа много неща.

Крейн погледна през рамо. В библиотеката нямаше никого.

— Защо? Опасяваш се, че линията се подслушва?

— Не, разбира се. Но първо трябва да се уверим, че си напълно обвързан с проекта.

Крейн зачака.

— И без това малкото, което мога да ти кажа, също е свръх секретно. Дори да отхвърлиш предложението ни, пак ще си задължен да пазиш тайната по силата на подписаните от теб документи.

— Разбирам.

— Добре — каза Ашър, след това като че ли се поколеба. — Питър, платформата, на която си в момента, се намира над нещо повече от петролно поле. Нещо много по-значимо.

— Какво? — без да се замисля, попита Крейн.

Главният учен се усмихна загадъчно.

— Достатъчно е да кажа, че преди около две години сондьорите са открили нещо. Толкова е фантастично, че платформата е престанала да изпомпва петрол и е придобила друга, при това свръх секретна роля.

— Нека отгатна. Не можеш да ми кажеш каква.

Ашър се засмя.

— Все още не. Но откритието е толкова важно, че правителството не пести абсолютно никакви разходи, за да го извади.

— Да го извади?

— Заровено е в морското дъно точно под платформата. Спомняш си, че го нарекох откритието на всички времена, нали? Всъщност тук се извършват нечувани археологически разкопки. И ние правим историята в буквалния смисъл на изрази.

— Но защо всичко е толкова тайно?

— Защото, ако хората надушат какво сме открили, новината мигновено ще се появи на първа страница на всички вестници в света. За няколко часа тук ще се струпат стотици екипи. Половин дузина правителства ще поискат правото на собственост. Тук ще гъмжи от журналисти и любопитни туристи. Откритието е прекалено важно и не бива да го излагаме на риск.

Крейн се облегна на стола и се замисли. Пътуването ставаше сюрреалистично. Спешните полети, петролната платформа, която всъщност вършеше друга работа, воалът на загадъчност и сега този човек на екрана, който говореше за невъобразимо важно откритие.

— Наречи ме старомоден, но ще се почувствам много по-добре, ако отделиш време да се срещнем и да поговорим очи в очи.

— За съжаление няма да е лесно, Питър. Но ако се обвържеш с проекта, скоро ще ме видиш.

— Не разбирам. Защо по-точно е толкова трудно?

Ашър отново се засмя.

— Защото в момента съм на няколко хиляди фута под теб.

Крейн се вторачи в екрана.

— Искаш да кажеш, че...

— Точно така. Петролната платформа е само поддържаща структура, станция за снабдяване. Истинските действия се извършват далеч долу. Затова разговаряме по видеовръзка.

Крейн се замисли, после тихо попита:

— Какво има там долу?

— Представи си огромна научноизследователска станция, висока десет етажа и пълна със свръхмодерни съоръжения и технологии, всичко това потопено на дъното на океана. Това е БИВ — сърцето и душата на най-изключителната археологическа кампания на всички времена.

— БИВ?

— База за изследване и възстановяване. Ние обаче я наричаме само Базата. Военните я кръстиха „Буря в бездната“. Знаеш, че обичат

префърцунените имена.

— Забелязах присъствието на военни. Защо са необходими войници?

— Бих могъл да ти кажа, че Базата е собственост на правителството, а Националната агенция по океаните е клон на правителството. Това е факт. Истинската причина обаче е, че много от технологиите, които използваме в проекта по изваждането, са класифицирана информация.

— А хората, които работят горе на платформата?

— Фасада. В края на краищата трябва да приличаме на функционираща петролна платформа.

— А „АмШел“?

— Платено им е изключително щедро, за да ни дадат под наем платформата, да се държат като фасада и да не задават въпроси.

Крейн неспокойно се размърда на стола.

— Базата, която спомена. Там ли ще бъда настанен?

— Да. Тук живеят и работят всички учени, изследователи на морето, историци и инженери. Знам колко много време си прекарал под водата, Питър, и мисля, че ще останеш приятно изненадан, дори по-скоро изумен. Трябва да видиш обекта, за да повярваш. Базата е чудо на подводната технология.

— Но защо е необходимо да работите на дъното на морето? Защо не извършвате операцията от повърхността?

— Останките са заровени твърде дълбоко за повечето подводни плавателни съдове. Освен това на всяко потапяне изнасят безкрайно малки количества. Повярвай ми, след като бъдеш напълно инструктиран, всичко ще ти се изясни.

Крейн бавно кимна.

— Мисля, че остана само един въпрос. Защо аз?

— Недей така, доктор Крейн. Прекалено си скромнен. Ти си бивш военен и си служил на подводници „стелт“ и самолетносачи. Знаеш какво означава да живееш в затворено пространство и под огромно налягане, както в буквалния, така и в преносния смисъл.

„Проучил ме е основно“ — помисли Крейн.

— Завършил си втори по успех медицина и си специализирал в световноизвестната клиника „Мейо“. И благодарение на работата ти във Военноморския флот си хуманен лекар, който наред с всичко

останало е запознат със здравословните смущения на водолазите и другите хора, работещи в морето.

— Значи проблемът е медицински, така ли?

— Разбира се. Монтажът беше завършен преди два месеца и работата по проекта кипи с пълна сила. От няколко дни обаче неколцина обитатели на „Буря в бездната“ проявяват необикновени симптоми.

— Кесонна болест? Азотна наркоза?

— По-скоро първото, отколкото второто. Но нека кажем само, че ти имаш уникална квалификация — и като лекар, и като бивш военен, да лекуваш такива заболявания.

— Колко време ще остана?

— Докато поставиш диагноза и отстраниш проблема. Предполагам, че ще си с нас две-три седмици. Но дори веднага да намериш чудодееен цяр, пак ще бъдеш в Базата най-малко шест дни. Не искам да се впускам в подробности, но поради огромното атмосферно налягане на тази дълбочина, ние сме разработили уникален процес на аклиматизация. Предимството е, че процесът позволява на хората да работят на голяма дълбочина значително по-лесно, отколкото досега. Недостатъкът е, че процедурата за влизане и излизане от станцията е много дълга. И както се досещаш, не може да се съкрати.

— Да, имам представа. — Крейн беше виждал предостатъчно фатални случаи на кесонна болест.

— Е, това е всичко. Остава само отново да ти напомня, че дори ако решиш да не приемеш задачата, си се заклел да не споменаваш пред никого за посещенията си тук, нито да разкриваш за какво сме разговаряли.

Крейн кимна. Знаеше, че Ашър трябва да е уклончив, но липсата на информация беше изнервяща. Бяха го докарали тук и искаха да отдели няколко седмици от живота си за задача, съдържаща само неизвестни.

В същото време нямаше ангажименти, които да му попречат да прекара няколко седмици на „Буря в бездната“. Наскоро се беше развел, нямаше деца и в момента се двоумеше между две научни длъжности. Ашър несъмнено знаеше и тези неща.

„Невъобразимо важно откритие. Нечувани археологически разкопки“. Въпреки тайнствеността — или може би заради нея, Крейн

почувства, че сърцето му ускори ритъма си при мисълта, че ще участва в подобно приключение. И в същия миг осъзна, че неволно е взел решение.

Ашър отново се усмихна.

— Много добре. Ако нямаш повече въпроси, ще прекъсна видеовръзката и ще ти дам време да помислиш.

— Не е необходимо. Не е нужно да мисля, когато се създава история. Кажете ми само в каква посока да се отправя.

Усмивката на Ашър стана по-широка.

— Посоката е надолу, Питър. Право надолу.

ГЛАВА 3

Крейн беше прекарал четири години от живота си в подводници, но за пръв път имаше място до илюминатора.

Остана няколко часа на платформата „Кралят на бурите“. Първо го подложиха на дълги физически и психологически прегледи, а после седя в библиотеката чакаше да падне прикриващият мрак. Най-после го заведоха на специална платформа под сондажната кула, където го чакаше батискаф, завързан за една бетонна колона. Океанът се вълнуваше коварно. Подвижният мост, водещ към люка на батискафа, имаше множество въжета за уравнивяване. Крейн стигна до малкия комендантски пост, слезе по хлъзгава метална стълба, мина през херметически затварящия се люк и камерата и се озова в тясна сфера. Пред командното табло седеше млад офицер.

— Седнете, доктор Крейн.

Далеч горе се затвори люк, после още един. Звукът глухо отекна в батискафа.

Крейн огледа кабината на екипажа. С изключение на празните седалки, разположени в три редици по две, всеки квадратен сантиметър на стените беше зает от измервателни уреди, кабели, тръби и инструменти. В отсрещната страна беше вграден огромен люк. В затвореното пространство се носеше мирис на смазочно масло, влага и пот, който мигновено му напомни за годините, когато служеше на подводници.

Крейн се настани, сложи чантите си на съседната седалка и се обърна към илюминатора. Малкият метален обръч по периферията беше прикрепен със стоманени болтове. Крейн се намръщи. Като подводничар, той уважаваше дебелиите стоманени корпуси и илюминаторът му се стори обезпокоителен, а и излишен лукс.

Морякът явно забеляза изражението му, защото се ухили.

— Не се тревожете. Това е специален композит, вграден направо в корпуса. Изминахме дълъг път от старите кварцови прозорци.

Крейн се засмя.

— Не знаех, че съм толкова прозрачен.

— Научил съм се да различавам военните от цивилните. Вие сте служили на подводница, нали?

Крейн се обърна към него.

— Казвам се Ричардсън — представи се младежът.

Крейн кимна. Ричардсън имаше нашивки на старшина и отличителните знаци над тях показваха, че е оперативен специалист.

— Две години работих на големи подводници. И после още две на щурмови.

— Ясно — отвърна Ричардсън.

Отгоре се чу далечно стържене и Крейн предположи, че изтеглят подвижния мост. А после някъде от плетеницата от уреди се разнесе слабото прашене на радиостанция.

— Ехо Танго Фокстрот, имате разрешение за спускане.

Ричардсън взе микрофона.

— Константа Едно, тук Ехо Танго Фокстрот. Прието.

Чу се тихо съскане на въздух — приглушеният шепот на витлата. За миг батискафът леко се заклати по вълните. Свистенето се засили, а после се смени с ромоленето на водата, която нахлуваше в резервоарите за баласт. Батискафът започна да потъва. Старшината се наведе над контролните уреди и запали фаровете. Мракът зад илюминатора мигновено отстъпи пред вихрушка от бели мехури.

— Константа Едно, Ехо Танго Фокстрот се потапя — съобщи Ричардсън по предавателя.

— На каква дълбочина се намира Базата? — попита Крейн.

— На около три хиляди и седемстотин метра.

Крейн бързо изчисли наум. Три хиляди и седемстотин метра се равняваха на дванадесет хиляди фута. Базата беше на повече от две мили под повърхността.

Зад илюминатора се появи зеленикавият океан. Крейн се вторачи във водата — търсеше риби, но видя само няколко неясни сребристи силуета отвъд кръга светлина.

Сега, след като действително беше обвързан, почувства, че любопитството му нараства.

— Често ли правите тези курсове?

— По-рано, когато Базата се подготвяше, извършвахме по пет-шест курса на ден. И всеки път батискафите бяха пълни. Сега обаче

персоналът е попълнен и минават седмици без нито едно спускане.

— Но продължавате да изкарвате хора горе, нали?

— Все още никой не е излязъл.

Крейн се изненада.

— Никой?

— Никой, сър.

Крейн пак се загледа през илюминатора. Батискафът се спускаше бързо и зеленикавият оттенък на водата потъмняваше.

— Какво представлява отвътре?

— Отвътре? — повтори Ричардсън.

— Базата.

— Не съм влизал.

Крейн отново го погледна изненадано.

— Аз съм само таксиметров шофьор. Процесът на аклиматизация е прекалено дълъг за мен, за да я разгледам. Казаха ми, че ти трябва един ден да влезеш и три дни да излезеш.

Крейн кимна и се обърна към илюминатора. Водата беше станала още по-тъмна и осеяна с различни частици. Спускаха се все по-бързо и той се прозя, за да си отпусне ушите. Имаше богат опит с потапяния в подводници, докато служеше във флота. Там атмосферата винаги беше напрегната. Навсякъде стояха навъсени офицери и членове на екипажа, а корпусът на подводницата скърцаше и стенеше от повишеното налягане. Батискафът обаче не скърцаше. Чуваше се само тихото съскане на въздух и бръмченето на охлаждащите вентилатори на уредите.

Отвъд илюминатора настана непрогледен мрак. Крейн надникна напред и надолу в мастиленочерните дълбини под херметизираната сфера. Някъде долу имаше свръхмодерна база и нещо друго, неизвестно — чакаха го под пясъците на океанското дъно.

Ричардсън взе нещо от седалката до себе си и му го подаде.

— Доктор Ашър ме помоли да ви дам това. Каза, че може да ви подсказе идеи за размисъл по време на спускането.

Пликът беше син, запечатан на две места и изпъстрен с многобройни предупреждения: **КЛАСИФИЦИРАНА ИНФОРМАЦИЯ. САМО ЗА ПОЛУЧАТЕЛЯ. ПОВЕРИТЕЛНО И СТРОГО СЕКРЕТНО.** В единия ъгъл имаше правителствен печат и множество редове, напечатани с дребен шрифт, пълни със сурови заплахи към всеки,

който се осмели да наруши клетвената декларация. Крейн обърна няколко пъти плика в ръцете си. Сега, когато моментът най-после беше настъпил, той изпитваше перверзно желание да не го отвори. Поколеба се още минута, после предпазливо разчупи печатите и изсипа съдържанието на плика.

На коленете му паднаха ламиниран лист и малка брошура. Той взе листа и любопитно го погледна. Там имаше чертеж на нещо като голямо военно съоръжение или може би плавателен съд и легенда НИВО 10 — КАЮТИ ЗА ЕКИПАЖА (ДОЛНО НИВО). Крейн се втренчи за миг в него, после го остави настрана и взе брошурата. Заглавието на корицата беше „Кодекс за класифицирано поведение в морето“. Крейн прелисти страниците, прегледа многобройните точки и параграфи и затвори брошурката. Какво беше това? Представата на Ашър за шега? Отново взе плика, надникна вътре и видя прегънат лист, залепнал за едната страна. Извади го, разгъна го и започна да чете. В същия миг почувства странно изтръпване, което тръгна от върховете на пръстите, бързо се разпространи по крайниците и обхвана цялото му тяло.

СЛЕДВА ОТКЪС

Пореден номер БИВ — 10230а

Резюме: Атлантида

1. Първо документирано описание
 2. Предшестващи потъването събития (хипотеза)
 3. Година на потъване: 9 500 пр. Хр.
- Източник: Платон, „Тимей“, диалог

Историята разказва за могъща сила, която, без да бъде предизвикана от никого, завладява цяла Европа. Силата произлиза от остров в Атлантическия океан, който е по-голям от Либия и Мала Азия, взети заедно, и е път към други острови, от които е възможно да се премине към срещуположния континент, обграждащ истинския океан.

На острова съществувала голяма прекрасна империя, която управлявала него и няколко други, както и части

отвъд континента. След това обаче стават силни земетресения и наводнения и за едно злополучно денонощие остров Атлантида потъва в дълбините на морето.

КРАЙ НА ОТКЪСА

На листа бяха напечатани само тези кратки редове.

Крейн бавно пусна листа на коленете си и се втренчи през илюминатора, без всъщност да вижда нищо. Това беше съдържаното посрещане на Ашър, начин да предаде в телеграфен стил какво разкопават на две мили под повърхността на океана.

Атлантида.

Струваше му се невероятно, но въпреки това всичко си идваше на мястото — тайнствеността, технологиите и дори разходите. Благоденстващата цивилизация на Атлантида, погубена в разцвета си от катастрофално вулканично изригване, беше най-голямата загадка на света. Град под морето. Кои са били жителите му? Какви тайни са криели? И какъв катаклизъм беше потопил града им?

Крейн зачака тръпката на вълнение да отминне, но напразно. Реши, че всичко е сън. Вероятно след няколко минути будилникът щеше да иззвъни и да го събуди. И той щеше да преживее поредния зноен ден в Маями. Цялата тази история щеше да избледнее и Крейн щеше да се върне в познатото ежедневие и да се бори за новата изследователска длъжност. Да, това беше отговорът. Защото не беше възможно да се спуска към древен, отдавна изчезнал град, нито да участва в най-сложните и важни археологически разкопки на всички времена.

— Доктор Крейн?

Гласът на Ричард сън го стресна и той подскочи.

— Приближаваме Базата.

— Толкова бързо?

— Да, сър.

Крейн погледна през илюминатора. На две мили дълбочина в океана цареше непрогледен мрак. Тук не проникваше светлина, но някъде долу блестеше странно, неземно сияние. Той допря лице до прозореца, погледна надолу и затаи дъх.

На стотина фута под батискафа имаше огромен метален купол. Отворен кръгъл тунел, подобен на комин на половината разстояние по периферията, водеше навътре. Нищо друго не нарушаваше гладката повърхност на купола. Нямаше никакви обозначения или отличителни знаци. Куполът приличаше на горната част на гигантско сребърно топче за игра, подаващо се от пясъка. За люк в отсрещната му страна беше завързан батискаф като този, с който пътуваха. На върха на купола от нещо обемисто като обърната чаена чаша стърчеше гора от сензори и комуникационни приспособления. Повърхността беше осеяна с хиляди светлинки — искряха като диаманти и проблясваха в дълбоководните океански течения.

В защитния купол беше скрит „Буря в бездната“ авангарден град на технологични чудеса. А някъде под него се намиреше древната Атлантида, неизвестна, загадъчна и многообещаваща.

Докато гледаше в захлас, Крейн осъзна, че се е ухилил като идиот, и погледна Ричардсън. Младшият офицер го наблюдаваше и също се усмихваше.

— Добре дошли на борда, сър.

ГЛАВА 4

Кевин Линденгуд беше обмислил всичко с фанатично внимание. Знаеше, че играта е изключително опасна, но пък успехът винаги зависи от подготовката и контрола. Той беше добре подготвен и владееше положението, така че нямаше за какво да се притеснява.

Беше се облегнал на предния капак на очукания си форд „Таурус“ и наблюдаваше движението по булевард „Бискейн“. Бензиностанцията се намираше на една от най-оживените пътни артерии в Маями. Не можеше да желае по-многолюдно място. А многолюдното място означаваше безопасност.

Взе един маркуч, отиде до помпата за сгъстен въздух и се престори, че проверява гумите. Денят беше горещ, поне тридесет и пет градуса. Линденгуд обаче се радваше на жегата. Беше се наситил за цял живот на леда и снега на петролната платформа „Кралят на бурите“, на Хикс и проклетия му MP3 плейър, на Уери и неговата арогантност. За нищо на света не би се върнал към онзи начин на живот. И след като днес изиграеше правилно картите си, нямаше и да се наложи.

Провери предната дясна гума и се изправи. В бензиностанцията влезе черно порше и спря на четири-пет метра от него. Линденгуд се обърна. От поршето слезе човекът, когото очакваше. Беше се издокаран така, както бе настоял Линденгуд — къса тясна тениска и бански гащета. Нямаше къде да скрие оръжие.

Линденгуд погледна часовника си. Точно седем. Човекът бе пристигнал навреме.

Подготовка и контрол.

Мъжът тръгна към него. По време на предишните им срещи беше казал, че името му е Уолас — само Уолас. Линденгуд беше сигурен, че Уолас е псевдоним. Човекът беше слаб и имаше телосложение на плувец. Носеше очила с дебели стъкла с рамки от черупка на костенурка и леко накуцваше, сякаш единият му крак беше по-къс. Линденгуд за пръв път го виждаше с тениска и не сдържа

усмивката си, като забеляза колко бяла е кожата му. Уолас очевидно прекарваше повечето си време пред компютър или телефон.

— Получил си съобщението ми — каза Линденгуд, когато мъжът спря пред него.

— За какво става дума?

— Мисля, че ще се чувстваме по-удобно в моята кола.

Уолас застана неподвижно за миг, сякаш обмисляше предложението, после сви рамене и седна на предната седалка.

Линденгуд заобиколи форда и се настани зад волана, като остави вратата широко отворена. Лениво въртеше маркуча в ръка. Мъжът едва ли щеше да направи нещо и не изглеждаше физически силен, но в случай, че опиташе, Линденгуд щеше да използва маркуча като палка. Още веднъж си напomini, че това няма да се наложи. Щеше да сключи сделката и после да изчезне. Уолас не знаеше адреса му и Линденгуд нямаше намерение да му го казва.

— Платиха ти и продължават да ти плащат щедро тихо каза Уолас. — Твоята работа приключи.

— Ясно ми е — отвърна Линденгуд, опитваше се да говори твърдо и убедено. — Но сега, след като знам малко повече за вашата операция, започвам да мисля, че не ми плащате достатъчно.

— Не знаеш нищо за никаква операция.

— Знам, че не е съвсем законна. Не забравяй, че аз те потърсих.

Уолас не отговори, а само се втренчи в него с безизразно, спокойно лице. Компресорът навън изсъска, после иззвъня, когато измери налягането.

— Аз бях един от последните членове на екипажа, които напуснаха „Кралят на бурите“ — продължи Линденгуд. — Това стана, след като свършихме работата си, и ви дадох последните данни. Мястото се напълни с правителствени служители и учени и аз се замислих. Там се прави нещо огромно, много по-голямо, отколкото предполагах. Фактът, че проявихте интерес към онова, което имах за продан, означава, че имате възможности и дълбоки джобове.

— Какво искаш да кажеш?

Линденгуд облиза устни.

— Някои високопоставени длъжностни лица ще са изключително любопитни да научат за интереса ви към „Кралят на бурите“.

— Заплашваш ли ни? — Тихият глас на Уолас стана странно предразполагащ.

— Не искам да употребявам тази дума. Да речем, че се опитвам да възстановя равновесието. Първоначалното ми възнаграждение съвсем не беше достатъчно. Аз пръв открих показанията и докладвах за аномалията. Това не се ли брой за нещо? И ви предадох информацията — всички показания, триангулационните данни и телеметричните изследвания от дълбоководната сонда. Абсолютно всичко. И аз съм единственият, който можеше да го направи. Аз се свързах с вас и видях данните. Никой друг не знае.

— Никой друг — повтори Уолас.

— Ако не бях аз, твоите хора нямаше да разберат за проекта и ти нямаше да разположиш активите си там, така да се каже.

Уолас свали очилата си и започна да ги чисти в тениската си.

— Колко имаш предвид?

— Петдесет хиляди.

— И после изчезваш завинаги, така ли?

Линденгуд кимна.

— Повече няма да чуеш за мен.

Уолас се замисли, продължаваше да бърше очилата си.

— Ще ми трябват един-два дни да събера парите. Налага се да се срещнем отново.

— Добре, два дни — съгласи се Линденгуд. — Ще се срещнем тук по същото...

Не можа да довърши изречението си. Мълниеносно, досущ атакуваща змия, десният юмрук на Уолас се стрелна към него и кокалчетата на показалеца и средния пръст го удариха в слънчевия сплит. Дълбоко в гърдите на Линденгуд пламна парализираща болка. Той отвори широко уста, но не можа да издаде звук. След това неволно се наведе напред, опитвайки се да си поеме дъх, и се хвана за корема. Уолас отново протегна дясната си ръка, сграбчи го за косата, блъсна го на седалката и грубо изви главата му. Линденгуд изцъкли очи от агония. Забравил за очилата си, Уолас погледна наляво, после надясно, за да се увери, че никой не е видял действията му. Без да пуска косата на Линденгуд, се пресегна през него и затвори вратата от страната на шофьора. Линденгуд видя маркуча в другата му ръка.

— Ти се превърна в пречка, приятелю — каза Уолас.

Линденгуд най-после установи, че може да говори, но докато поемаше дъх, за да изкрещи, Уолас напъха маркуча в гърлото му. Линденгуд повърна и започна да се мята и гърчи, надигна се от седалката. Уолас го сграбчи по-здраво за косата, изви главата му назад и с едно единствено безмилостно движение натика маркуча в трахеята му.

Гърлото и устата на Линденгуд се напълниха с кръв. Той издаде задавен, клокочещ писък. Уолас натисна ръчката на компресора. От крайника с ужасяваща, непреодолима сила изригна сгъстен въздух и в гърдите на Линденгуд експлодира невъобразима болка.

ГЛАВА 5

Гласът, който отекна по микрофона, беше писклив, сякаш човекът от другия край всмукваше хелий.

— Още пет минути и ще минете през преддверие В, доктор Крейн.

— Слава Богу. — Питър Крейн провеси крака от металната пейка, където дремеше, протегна се и си погледна часовника. Беше четири сутринта — всъщност той предполагаше, че е толкова, защото ако Базата беше направена като грамадна подводница, денят и нощта се сливаха в едно.

Вяха изминали шест часа, откакто беше слязъл от батискафа, предпазливо бе прекрачил прага на външната обшивка на двойния корпус на Базата и бе влязъл в лабиринта от преддверия, известен като Компресионен комплекс. И оттогава се чудеше какво да прави и чакаше необикновеният аклиматизационен период да приключи. Като лекар, изпитваше любопитство, тъй като нямаше представа в какво се състои процесът, нито какви технологии включва. По видеотелефона Ашър му беше казал само, че процедурата улеснява работата на големи дълбочини. Вероятно бяха променили състава на атмосферата, бяха намалили количеството на азота и бяха добавили някакъв друг газ. Какъвто и да беше случаят, пробивът несъмнено беше важен и изискваше опазването на класифицираната информация, която правеше проекта толкова потаен.

На всеки два часа един и същ безпльтен писклив глас го инструктиреше да мине през следващото преддверие и да влезе в друго помещение. Камерите бяха еднакви голям куб, подобен на сауна, с редици метални койки. Различаваха се единствено по цвят. Първата компресионна камера беше сива като военна униформа, втората бледосиня, а третата червена, за негова изненада. След като прочете кратката справка за Атлантида в първата камера, Крейн прекара времето си, като дремеше или прелистваше дебелата антология с поезия, която си беше донесъл. Или размишляваше. Много пъти беше

лежал на койки и бе гледал металния таван, обграден от мили вода отвсякъде, и бе мислил.

Зачуди се за катаклизма, потопил Атлантида на такава голяма дълбочина, за някога процъфтяващата, но изчезнала цивилизация. Жителите не бяха гърци, финикийци или минойци, нито някои от другите любимци на историците. Както ясно пишеше в брошурата, никой не знаеше нищо за цивилизацията на Атлантида. Крейн се изненада, че градът се намира толкова далеч на изток, но справката обясняваше, че местоположението му е неясно дори в автентичния източник. Самият Платон не знаеше почти нищо за жителите на Атлантида и тяхната цивилизация. И може би това беше една от причините Атлантида да е останала скрита толкова дълго.

Часовете минаваха; недоверието му не намаляваше. Крейн имаше чувството, че това е някакво чудо. Всичко беше станало много бързо, проектът наистина беше поразително важен, но защо бяха избрали не друг, а него! Той не беше повдигнал въпроса по време на видеовръзката с Ашър и все още не беше сигурен защо бяха поискали точно неговите услуги. В края на краищата специалността му не беше хематология или флеботомия. „Ти имаш уникална квалификация — и като лекар, и като бивш военен, да лекуваш такива заболявания“. Вярно, Крейн беше добре запознат със смущенията на живеещите под водата, но и други лекари спокойно можеха да твърдят същото.

Той отново се протегна и после сви рамене. Скоро щеше да разбере причината. Пък и всъщност това нямаше значение. Фактът, че беше тук, се дължеше на късмета му. Запита се какви ли странни и чудни артефакти и древни тайни вече са разкрити.

Разнесе се силно изтракване и люкът в отсрещната страна се отвори.

— Моля, минете през преддверието и тръгнете по коридора — каза безплътният глас.

Той изпълни заповедта и се озова в слабо осветен цилиндричен коридор, дълъг шест-седем метра. В дъното имаше друг затворен люк. Крейн спря и зачака да му отворят. Люкът зад него се тресна. Ушите му започнаха да пукат от силната въздушна струя. Люкът отпред най-после се отвори и в коридора нахлу жълта светлина. На прага стоеше човек, протегнал ръка за поздрав. Крейн пристъпи напред и позна загорялото от слънцето лице на Хауард Ашър.

— Доктор Крейн! — възкликна той, хвана ръката му и сърдечно я стисна. — Добре дошъл в Базата.

— Благодаря, макар да имам чувството, че съм тук от доста време.

Ашър се усмихна.

— Смятахме да монтираме ДВД плейъри в компресионните камери, за да минава по-бързо времето на аклиматизация, но персоналът в станцията вече е попълнен и няма смисъл. Не очаквахме посетители. Хареса ли ти материалът за четене?

— Невероятен е. Наистина ли сте открили...

Ашър прекъсна въпроса, като допря пръст до устните си, намигна и се усмихна заговорнически.

— Да. И реалността е още по-невероятна. Но да караме поред. Нека първо да ти покажа къде ще живееш. Пътуването е дълго и съм сигурен, че искаш да се освежиш.

Ашър взе едната му чанта.

— Бих искал да знам повече за процеса на аклиматизация.

— Разбира се, разбира се. Насам, Питър.

Тръгнаха. Крейн се оглеждаше с любопитство. Намираха се в квадратен вестибюл с нисък таван и матови прозорци на отсрещните стени. Пред редица контролни уреди стояха двама техници и го гледаха. Единият козирува.

Белият коридор в края на преддверието ги отведе на най-горното ниво на Базата. Преметнал чантата на рамото си, Ашър почти хукна напред. Крейн забърза след него. Коридорът беше тесен, но не толкова, колкото очакваше Крейн. Светлината също беше неочаквана — мека и белезникава, съвсем различна от ярките флуоресцентни лампи в подводниците. И атмосферата беше изненадваща — топла и приятно влажна. Във въздуха се долавяше слаба миризма, която Крейн не можа да определи. На нещо медно, металическо. Той се запита дали мирисът е свързан с технологията за създаване на атмосфера, използвана на Базата.

Минаха покрай няколко затворени врати, бели като коридора. На някои имаше имена, на други — съкращения като ЕЛ ЗАХРАН или ПОД СТАН II. Някакъв млад работник в комбинезон излезе от една врата, кимна на Ашър, погледна любопитно Крейн и тръгна към

вестибюла. Крейн надникна вътре и видя стая, пълна с натрупани на лавици сървъри и цяла джунгла от хардуер.

Вратата се затвори и той забеляза, че не е боядисана в бяло. Стените и вратите бяха направени от някакъв необикновен композит, който сякаш приемаше цвета на околната среда — в случая на светлината в коридора. Крейн видя призрачното си отражение във вратата в странен оттенък на платина.

— Какъв е този материал?

— Новоразработена сплав, лека, не влиза във взаимодействие с нищо и изключително издръжлива.

Стигнаха до разклон и Ашър зави наляво. От образа по видеотелефона Крейн бе предположил, че главният учен на Националната агенция по океаните е на седемдесет, но той очевидно беше десетина години по-млад. Старческите бръчки всъщност се дължаха на суровите условия на живот, прекаран в морето. Ашър вървеше бързо и носеше тежката чанта на Крейн, сякаш беше перце. Държеше обаче лявата си ръка свита до тялото.

— Горните етажи на Базата са лабиринт от кабинети и спални помещения и отначало са обърквачи — обясни Ашър. — Ако се загубиш, погледни чертежите на главните разклони.

Крейн изгаряше от нетърпение да научи повече за медицинските проблеми и разкопките, но реши да остави Ашър да определя дневния ред.

— Разкажи ми за Базата.

— Висока е дванадесет палуби и всички страни са точно сто и осемдесет метра. Основата е вкопана в скалата на дъното, а отгоре е поставен титанов купол.

— Видях го, докато идвах. Страхотно инженерно творение.

— Така е. Базата е поместена в него като грахово зърно в шушулка и откритото пространство между нея и купола е херметизирано. При наличието на купола и корпуса на Базата между нас и океана има два пласта метал, при това не какъв да е, а необикновен. Обшивката на Базата е от HY250, нов вид космическа стомана с огромна издръжливост на разрушение. Силата, при която материалът се деформира постоянно, или пластичната деформация, е в обхвата на триста хиляди фунта на квадратен инч.

— А тръбата в купола? Какво е предназначението ѝ?

— Сигурно имаш предвид спиците за налягането. Те са две, по една от всяка страна. Поради високото налягане на тази дълбочина, идеалната форма е сферичната. Куполът обаче е полусфера и двете тръби са отворени към океана и спомагат за уравнивяването на налягането. Освен това те прикрепят Базата към купола. Витлата на седмата палуба несъмнено ще ти предоставят повече подробности.

Вторият коридор, по който тръгнах, приличаше на първия — отрупан с кабели и тръби таван и затворени врати със загадъчни надписи.

— Забелязах и някакъв странен предмет с формата на чаша на върха на купола — добави Крейн.

— А, да. Това е капсула за аварийно спасяване. В случай, че някой издърпа тапата — засмя се Ашър. Смехът му беше непринуден и заразителен.

— Извинявам се за любопитството, но трябва да попитам. Куполът е огромен. Някои чужди правителства не са ли проявили интерес?

— Естествено. Ние внимателно разпространяваме дезинформация за секретна научноизследователска подводница, потънала на това място. Те мислят, че извършваме операция по изваждането ѝ. Разбира се, от време на време някоя руска или китайска подводница се завърта наоколо и създава главоболия на военния ни контингент.

Минаха покрай врата със скенер за ретина, пазена от двама морски пехотинци. Ашър не обясни какво има зад нея, пък и Крейн не попита.

— В момента се намираме на дванадесетата палуба. Тук има предимно сервизни помещения за поддръжка на останалата част на Базата. Каютите на екипажа и спортният комплекс са на десетата и единадесетата палуба. Твоята стая е на десетата. Ще трябва да делиш банята с психолога Роджър Корбет. Повечето стаи имат обща баня, защото, както се досещаш, пространството е ценно. Екипажът вече е попълнен и ти си неочаквана добавка. — Ашър спря пред асансьора и натисна копчето. — Деветата палуба е поддръжка на екипажа. Там се намира и Медицинският комплекс, където ще работиш. А на осмата палуба са административните кабинети и научноизследователските лаборатории.

Разнесе се тих звън на камбанка и вратите се отвориха. Ашър направи знак на Крейн да се качи и го последва.

Асансьорът беше направен от същия странен материал като коридора. На таблото имаше шест необозначени бутона. Ашър натисна третия отгоре надолу и кабината започна да се спуска.

— Докъде бях стигнал? А, да. На седмата палуба е научният отдел — компютърен център и всевъзможни лаборатории.

Крейн поклати глава.

— Невероятно е.

Ашър засия. Изглеждаше толкова горд, сякаш Базата беше негова, а не собственост на американското правителство.

— Пропуснах да спомена стотици неща, които ще откриеш сам. Имаме три трапезарии, обслужвани от готвачи, специалисти по изисканата кухня, и шест фойета за почивка за над триста души. Всъщност Базата си е град, намиращ се на две мили под повърхността на океана, далеч от любопитни очи.

— „В дълбините на океана несъзрени“ — цитира Крейн.

Ашър го погледна учудено и се усмихна.

— Това е от Андрю Милър, нали?

Крейн кимна.

— Да. „Бермудите“.

— Не ми казвай, че обичаш поезия.

— Чета от време на време. Придобих този навик, докато служех на подводници. Това е тайният ми порок.

Усмивката на загорялото от слънцето лице на Ашър стана по-широка.

— Вече те харесвам, Питър.

Отново прозвуча звън и вратите се отвориха в коридор, много по-широк и оживен от другите. Крейн се стъписа, като видя колко добре обзаведени са жилищните помещения. Подът беше застлан с елегантен мокет, а стените бяха облепени с тапети и украсени с картини, нарисувани с маслени бои. Коридорът приличаше на фойе на луксозен хотел. Хора в униформи и лабораторни престилки сновяха насам-натам и разговаряха. Всички имаха пропуски, закачени за яките или на джобовете на ризите.

— Да, Базата наистина е инженерно чудо — продължи Ашър, — Имаме голям късмет, че я използваме. Това е десетата палуба. Имаш ли

въпроси, преди да ти покажа стаята?

— Един. Ти каза, че Базата има дванадесет нива, но описа само шест. И асансьорът има само шест бутона. Крейн посочи контролното табло. — Какво има в останалата част на станцията?

Ашър се поколеба.

— Долните шест нива са секретни.

— Секретни?

Ашър кимна.

— Но защо? Какво правят там?

— Съжалявам, Питър. Бих искал да ти кажа, но не мога.

— Не разбирам. Защо?

Ашър не отговори и отново се усмихна — лукаво, малко тъжно и заговорнически.

ГЛАВА 6

Жилищните помещения напомниха на Крейн за луксозен хотел, но деветата палуба приличаше повече на презокеански кораб. Ашър му даде един час да се изкъпе и да подреди багажа си. След това щеше да го заведе в Медицинския комплекс.

— За да се запознаеш с колегите си.

По пътя Ашър набързо му показва палубата под каютите, известна като Поддръжка на екипажа. Името обаче не отговаряше на реалността на деветото ниво. Крейн видя кинозала със стотина места, пълна с книги библиотека и голям оживен разклон. От нещо като улично кафене се разнасяше музика. В отсрещния край имаше пицария, а до нея — оазис от растения, заобиколен от пейки. Всичко беше миниатюрно, за да се вмести в относително малкото пространство на Базата, но толкова умело направено, че нямаше усещане за теснотия или клаустрофобия.

— Девета палуба има уникално разположение — каза Ашър. — Изградена е около два големи перпендикулярни коридора. Екипажът кръсти този централен разклон Таймс Скуеър.

Крейн подсвирна.

— Забележително.

— Мултимедийният център и пералните са натам. А тук е търговският обект. — Ашър посочи витрини, които приличаха повече на луксозен универсален магазин, отколкото на супермаркет.

Крейн загледа групите работници. Те разговаряха, пиеха кафе на малки маси, четяха книги или пишеха на преносими компютри. Неколцина бяха с военни униформи, но повечето носеха всекидневни облекла или лабораторни престилки. Той поклати глава. Струваше му се немислимо, че над главите им има две мили океан.

— Не мога да повярвам, че военните са построили подобно нещо.

Ашър се ухили.

— Съмнявам се дали първите проектанти са имали предвид точно това. Не трябва обаче да забравяш, че проектът ще продължи много месеци, може би дори години. Изоставянето му не е възможност за избор, освен при изключително наложителни обстоятелства. За разлика от теб, повечето работници тук нямат опит в живота на подводници. Учените ни не са свикнали да живеят в стоманена кутия без врати и прозорци. Ето защо се стараем да направим живота им поносим.

Крейн вдъхна мириxa на прясно смляно кафе и реши, че животът в Базата определено е поносим.

В отсрещната страна на малкия парк се виждаше голям плосък екран, може би три на три метра, и няколко пейки, наредени пред него. Крейн се вгледа по-внимателно и забеляза, че панелът се състои от по-малки екрани, поставени в координатна мрежа, за да прожектират един-единствен образ — неясните зелено-черни дълбини на океана. Във водата плуваха странни риби чудновато оформени змиорки, грамадни медузи и същества, наподобяващи балон с едно-единствено светещо пипало на главата. Той разпозна някои видове — отровен зъб, дълбоководни морски дяволи и риба пепелянка.

— Това гледка откъде ли е?

— Да, предава се от дистанционна камера, монтирана на външната страна на купола. — Ашър посочи малкия площад, — Много работници прекарват свободното си време тук. Почиват си в библиотеката или гледат интерактивни филми в мултимедийния център. Спортният комплекс на десето ниво също е много популярен. Напомни ми да ти го покажа после. Освен това ще трябва да ти сложим микрочип.

— Микрочип?

— РИ микрочип.

— Радиочестотна идентификация? Необходимо ли е?

— Опасявам се, че Базата се охранява изключително строго.

— Ще боли ли? — пошегува се Крейн.

Ашър се усмихна.

— Чипът е голям колкото оризово зърно и се имплантира под кожата, А сега да отидем в Медицинския комплекс. Мишел и Роджър чакат. Ей там е, в дъното. Ашър посочи с дясната си ръка към края на широк коридор. Докато минаваха покрай супермаркета, кафенето и

пет-шест други входа, Крейн видя двойни врати от матирано стъкло с червени кръстове.

Ашър все така държеше лявата си ръка плътно до тялото.

— Какво ти е на ръката, ако не съм прекалено нахален?

— Съдова недостатъчност на горния крайник — безгрижно отвърна Ашър.

Крейн се намръщи.

— Силна ли е болката?

— Не, не. Просто трябва да внимавам.

— Естествено. Иска ли питане. Откога си така?

— Малко повече от година. Доктор Бишоп ми предписа кумадин и редовно правя упражнения. В спортния комплекс има хубави игрища за скуош. — Ашър ускори крачка. Очевидно изгаряше от нетърпение да смени темата.

Крейн си помисли, че ако Ашър не е главен учен, състоянието му вероятно няма да му позволи да живее под водата.

Медицинският комплекс беше старателно проектиран да побере възможно повече неща, без да бъде претрупан. За разлика от обикновените болници, осветлението беше непряко и дори дискретно. Отвсякъде и същевременно от никоя определена посока се разнасяше класическа музика. Ашър поведе Крейн през чакалнята и кимна на администратора зад бюрото.

— Медицинският комплекс е последна дума на техниката като всичко друго в Базата — отбеляза Ашър, докато минаваха покрай картотеката. — Освен лекарите има четири медицински сестри, трима помощници, диагностик, диетолог и двама лаборанти. И напълно обзаведено спешно отделение. Разполагаме с апаратура за всяко изследване, за което можеш да се сетиш, от обикновен рентген до скенери за цялото тяло. И всичко е подкрепено от богата патологична лаборатория на седмата палуба.

— А легла?

— Четиридесет и осем и възможности за двойно повече, ако се наложи. Но да се надяваме, че това няма да стане. — Ашър спря пред врата с надпис ЗАЛА ЗА КОНФЕРЕНЦИИ. — Е, стигнахме.

Стаята беше малка и още по-слабо осветена от чакалнята. На едната стена беше монтиран екран за видеовръзка, а на другите бяха окачени морски пейзажи, нарисувани с водни бои. Повечето

пространство беше заето от голяма кръгла маса, на която седяха жена и мъж. И двамата бяха с офицерски униформи под белите престилки.

— Роджър Корбет. — Мъжът стана и протегна ръка.

Беше нисък, с оредяла прошарена коса и воднисти сини очи. Имаше къса, грижливо подстригана брада, от любимия на психиатрите тип.

— Вие сте психиатърът, нали? — каза Крейн и стисна ръката му. — Аз съм новият ви съсед.

— И аз така разбрах. — Гласът на Корбет беше тих. Говореше бавно и натъртено, сякаш внимателно обмисляше всяка дума. Носеше кръгли очила с тънки сребърни рамки.

— Извинявам се, че ви се натрапих.

— Няма проблем. Само да не хъркате.

— Не обещавам. За всеки случай си затваряйте вратата.

Корбет се засмя.

— А това е Мишел Бишоп — каза Ашър и посочи жената, която все още седеше до масата. — Доктор Бишоп, доктор Крейн.

Тя кимна.

— Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също.

Доктор Бишоп беше млада и слаба, висока колкото Крейн, с тъмноруси коси и сини очи. Беше привлекателна, но не можеше да се каже, че е поразително красива. Крейн предположи, че тя е главният лекар на станцията. Стори му се интересно, че доктор Бишоп не стана, нито му подаде ръка.

— Моля, седнете, доктор Крейн — каза Корбет и отново зае мястото си.

— Просто Питър — каза Крейн. — Нали ще работим заедно.

Ашър се засмя като горд баща.

— Питър, ще те оставя на любезните им грижи. Те ще ти обяснят как стоят нещата. Мишел, Роджър, чао засега. — Той намигна, кимна, излезе и затвори вратата.

— Искаш ли нещо за пиене, Питър? — попита Корбет.

— Не, благодаря.

— А някаква закуска?

— Не. Предпочитам да поговорим за медицинския проблем.

Корбет и Бишоп се спогледаха.

— Всъщност проблемът не е един, доктор Крейн — каза тя.

— Така ли? Е, не мога да кажа, че съм изненадан. Предполагам, че става дума за разновидност на кесонната болест, която често се проявява под различни форми.

Кесонната болест се наричаше така, защото беше открита в средата на деветнадесети век при хора, работещи в среда от сгъстен въздух. Едното място беше първият кесон под Ист Ривър в Ню Йорк, когато се поставяли подпорите на Бруклинския мост. Ако работниците излезеха твърде бързо, след като са работили под високо налягане, в кръвта им се образуваха мехурчета азот. Наред с другите симптоми, това причиняваше силни болки в ръцете и краката. Пострадалите често се превиваха и гърчеха в агония. Като се имаше предвид на каква дълбочина се работеше тук и естеството на разкопките, Крейн беше убеден, че става дума тъкмо за кесонна болест.

— Предполагам, че имате хипербарична кислородна камера или някакъв друг вид съоръжение за рекомпресия, където лекувате пациентите. Когато приключим тук, бих искал лично да говоря с тях, ако нямате нищо против.

— Смятам, че ще действаме по-бързо, ако ми позволите да ви опиша симптомите, вместо да се впускаме в разсъждения — отривисто каза Бишоп.

Думите ѝ изненадаха Крейн. Той я погледна. Нямаше представа защо говори така язвително.

— Извинявам се, ако съм прекалено нетърпелив или арогантен. Пътуването беше дълго и просто съм любопитен. Разказвайте!

— Преди около две седмици разбрахме, че нещо не е наред. Отначало проблемът изглеждаше по-скоро психически, отколкото физиологичен. Роджър забеляза рязко повишаване на броя на посещенията на пациентите. Крейн погледна Корбет.

— Какви бяха оплакванията?

— Някои хора се оплакваха от смущения в съня — отвърна психологът. — Други споменаха физическо неразположение и безпокойство. Имаше няколко случая на храносмилателни разстройства, липса на апетит също. Най-честото оплакване беше затруднения в съсредоточаването в работата.

— Няколко дни по-късно започнаха физическите симптоми — добави Бишоп. — Запек. Гадене. Неврастения.

— Хората вероятно работят на двойни смени тук долу — рече Крейн. — Не съм изненадан, че се чувстват отпаднали.

— Други се оплакаха от мускулни тикове и спазми.

— Само тикове? — попита Крейн. — Без болка?

Бишоп го погледна укорително, сякаш искаше да каже: „Ако имаха болки, щях да го спомена, нали?“

— Тогава тези хора не страдат от кесонна болест заяви Крейн, — поне не от разновидностите, с които съм запознат. Не виждам обаче причина за тревога. Проблемите със съсредоточаването, запека и гаденето са неспецифични и не могат да се припишат на определено заболяване. Може да е стрес, следствие на работата. Околната среда и задачата са необичайни.

— Това не е всичко — каза Бишоп. — Миналата седмица нещата се влошиха. Има три случая на сърдечна аритмия с хора, които нямат история на сърдечни смущения. Жена с двустранно вцепеняване на ръцете и лицето. И двама други пациенти с нещо като краткотрайни исхемични пристъпи.

— Краткотрайни исхемични пристъпи? В какво се проявяват?

— Частична парализа и неясен говор. Продължават около двадесет и четири часа.

— На колко години са тези хора?

— На по тридесетина.

Крейн се намръщи.

— Много са млади за сърдечен удар, при това два. Направихте ли неврологични изследвания?

— Доктор Крейн, моля ви, проявете малко професионална учтивост. Разбира се, че направихме неврологични изследвания. Неконтрастно сканиране на черепа с компютърен томограф, електрокардиограми, за да проверим дали има кардио-васкуларен риск, и какво ли не още. В Базата няма електроенцефалограф, тъй като знаете, че те се използват предимно за апоплектични удари или кома, но и без това не е необходим. Всичко беше абсолютно нормално. — В гласа на Бишоп отново прозвуча язвителност.

„Пази територията си — помисли Крейн. — Това е нейната територия и не иска да пристъпвам“.

— Дори да е така, това е първото доказателство за дисбаризъм.

— Дисбаризъм? — учудено попита Корбет и примига зад кръглите си очила.

— Декомпресионна болест. Кесонна болест.

Бишоп въздъхна.

— Според мен кесонната болест е единственото, което спокойно можем да изключим.

— Защо? Мислех, че... — Крейн млъкна, осъзнал, че Ашър всъщност не му бе казал какъв е проблемът. Като се имаше предвид същността на станцията „Буря в бездната“, той бе предположил, че става дума за кесонна болест, но, изглежда, беше стигнал до този извод прибързано.

— Съжалявам — бавно каза Крейн. — Не разбирам защо ме повикахте.

— Хауард Ашър ви повика — рече Бишоп и за пръв път се усмихна.

В залата за конференции настъпи кратко мълчание.

— Успяхте ли да изолирате общ фактор? — попита Крейн. — Пациентите на едно и също ниво на Базата ли работят?

Бишоп поклати глава.

— Дойдоха пациенти от повечето нива и от всички общи работни зони.

— Значи няма общ фактор, нито еднакви оплаквания. Всичко ми се струва случайно. Колко пациенти имате?

— С Роджър работехме тъкмо върху това, докато ви чакахме. — Бишоп извади лист от джоба на лабораторната си престилка и го погледна. — Базата работи почти от пет месеца. Приемаме между дванадесет и петнадесет пациента седмично. По-рано най-лошият случай беше стрептококова инфекция. Но откакто започнаха проблемите, сме приели сто и трима души.

Крейн се стъписа.

— Сто и трима? Господи, това е...

— Повече от една четвърт от хората тук, доктор Крейн. Твърде голям процент, за да е случайност.

И победоносно прибра листа в джоба си.

ГЛАВА 7

Крейн стоеше в тихата си стая на десета палуба и замислено потъркваше брадичката си. Помещението беше малко и слабо осветено като останалата част на станцията. Имаше тясно легло, ниша с гардероб и бюро с компютър, свързан с централната мрежа на Базата. В стената до леглото беше вграден комуникационен възел, който му позволяваше да говори с Медицинския комплекс, да си запази писта в алеята за боулинг и дори да си поръча пица от Таймс Скуеър. На светлосините стени нямаше картини и украса — само на едната бе окачен голям телевизор с плосък екран.

Двете врати бяха от същия метал с оттенък на платина, какъвто бе видял и на други места, но бяха с изящни рамки от светло дърво. Едната водеше към коридора, а другата към банята, която Крейн споделяше с Роджър Корбет. Психиатърът беше предложил да го заведе на обяд във „Върхът“, прозаичното име на трапезария на единадесето ниво. Крейн отговори, че ще се срещнат там. Първо обаче искаше да остане сам за няколко минути. На бюрото имаше запечатана папка. В единия ъгъл бяха написани името му и кодът. Той я взе, разчупи печата с нокът и изсипа съдържанието на бюрото. На плота падна пропуск с щипка за джоб, магнитна карта, джобен компютър на каишка, още един екземпляр на малкия правилник, озаглавен „Кодекс за класифицирано поведение в морето“, две страници с библиографични справки за Атлантида, които можеше да намери в библиотеката или да качи в компютъра си, и плик с временна парола за достъп до общата и медицинската компютърни мрежи.

Крейн нахлузи каишката на врата си, закачи пропуска на джоба си, седна зад бюрото и се втренчи в тъмния екран. Накрая въздъхна, включи компютъра и влезе в мрежата с временната парола. Потърка рамото си, където преди няколко минути му бяха имплантирали радиочипа, отвори текстовия редактор и започна да пише.

Неспецифични симптоми:

Физиологичен — и неврологичен?? — дефицит
и психична дисоциация / раздвояване на личността

Да проверя клиничните прояви.

Да потърся общ фактор?

Атмосферата/околната среда?

Отравяне: на отделни органи или общо?

Предшестващи условия?

Стана и погледна екрана. „Кесонна болест? Азотна наркоза?“ — беше попитал, а Ашър бе отвърнал: „По-скоро първото, отколкото второто“. Едва сега обаче Крейн разбра колко уклончив е бил отговорът. Колкото и приветлив и открит да изглеждаше, доктор Ашър всъщност не му беше казал нищо.

Това беше обезпокоително и дори малко тревожно, но поне в едно отношение нямаше значение, защото Крейн най-после започна да осъзнава защо Ашър беше потърсил не друг, а него.

— Всичко се изяснява, нали? — попита някой до рамото му.

Крейн едва не подскочи от изненада. Обърна се с разтуптяно сърце и видя изумителна гледка — старец в избелял работен комбинезон, с проникателни сини очи и буйни бели коси като на Айнщайн. Беше нисък, не повече от метър и петдесет, и мършав. Крейн се зачуди дали не е дошъл да поправи нещо. Вратата на каютата обаче беше затворена. Никой не беше почукал, не се бяха чули и стъпки. Мъжът сякаш се бе материализирал от въздуха.

— Моля?

Странният човек погледна екрана.

— Виж ти. Колко малко думи, а колко много въпросителни.

Крейн натисна един клавиш да изчисти екрана и каза сухо:

— Мисля, че нямам удоволствието да ви познавам.

Старецът се засмя, пронизително и напевно като чуруликане на птица.

— Знам. Дойдох да се представя. Чух, че е дошъл някой си доктор Крейн, и това ме заинтригува. — Той протегна ръка. — Казвам се Флайт.

— Приятно ми е.

Последва неловко мълчание. Крейн се опитваше да измисли някакъв неутрален учтив въпрос.

— Каква е ролята ви тук, доктор Флайт?

— Автономни механични системи.

— Какво е това?

— Говорите като истински новодошъл. Базата е като град в Дивия запад и ако сте почитател на уестърните като мен, ще знаете, че там има два въпроса, които не трябва да задавате. Откъде си и защо си дошъл. Достатъчно е да кажа, че съм крайно необходим — за съжаление. Работата ми е строго секретна.

— Хубаво — смутено рече Крейн, защото не можа да измисли друг отговор.

— Мислите ли? Не. Задачата тук, толкова далеч $\nu\mu\zeta$ εος οαίρω, никак не е приятна.

Крейн примига учудено.

— Моля?

— Бог да ме благослови, пак ли го направих? — Флайт вдигна очи към небето. — Никой ли вече не говори майчиния си език? Едно време всички цивилизовани хора знаеха старогръцки. — Той заканително размаха пръст срещу Крейн. — „Океанът, източникът на всичко“. Омир е мой сънародник. Трябва да прочетете произведенията му.

Крейн потисна импулсивното желание да си погледне часовника. Роджър Корбет го чакаше в трапезарията.

— Беше ми приятно да се запознаем.

— На мен също — прекъсна го Флайт. — Възхищавам се на практикуващите благородното изкуство.

Крейн почувства засилващо се безпокойство от присъствието на неканения гост и се запита как човек като Флайт е успял да се промъкне през процеса на проверки и прегледи, през който трябваше да минат всички, преди да бъдат допуснати в Базата. Реши, че най-добрият начин да се справи с положението е да отстрани в зародиш всякакви въображаеми приятелства.

— Доктор Флайт, сигурен съм, че сте зает като мен.

— Съвсем не! Имам много свободно време в момента. Едва когато отново започнат да копаят, може би ще се нуждаят от мен и

моето изкуство. — Флайт вдигна малките си ръце и размърда пръсти като пианист.

Ясните му сини очи обходиха стаята и се спряха на отворената чанта.

— Какво има тук? — Той бръкна вътре, извади две книги и погледна едната, „Антология на поезията от двадесети век“. — Какво означава това? — попита сърдито.

— А на вас на какво ви прилича? — ядоса се Крейн. Книга със стихове.

— Нямам време за модерна поезия, нито пък вие. Както вече казах, четете Омир. — Флайт пусна книгата в чантата и погледна другата, „Историята и загадката на числото пи“. — Аха! А това?

— Книга за ирационалните числа.

Старецът се изсмя пронизително и пискливо и подигравателно поклати глава.

— Да, наистина. Колко уместно, нали?

— Уместно за какво?

Човекът го погледна изненадано.

— Ирационални числа! Не разбирате ли?

— Не.

— Толкова е очевидно. Нашият брой тук е ирационален, нали? Ако не е така, опасявам се, че скоро ще стане. — Флайт протегна жилавия си кокалест показалец и го заби в гърдите на Крейн. — Затова сте тук. Защото е нарушено.

— Какво е нарушено?

— Всичко — настойчиво прошепна Флайт. — Или поне скоро ще бъде.

Крейн се намръщи.

— Господин Флайт, ако нямате нищо против...

Старчето вдигна ръка. Вълнението му, изглежда, премина. Той отново протегна жилавия си показалец и докосна гърдите на Крейн.

— Все още не сте го осъзнали, но между нас има нещо общо. — И млъкна многозначително.

Крейн преглътна. Нямаше намерение да пита какво е общото между тях. Флайт обаче не се нуждаеше от окуражаване — наведе се напред, сякаш искаше да сподели някаква тайна, и каза:

— Имената ни. Крейн^[1]. Флайт^[2]. Разбирате ли?

Крейн въздъхна.

— Не се обиждайте, но ще ви помоля да си тръгнете. Имам среща за обяд и закъснявам.

Дребният старец наклони глава на една страна и стисна ръката му.

— Радвам се, че се запознах с вас, доктор Крейн. Както казах, между нас има нещо общо. Трябва да се поддържаме.

Отново му намигна и изскочи навън, като остави вратата отворена. Крейн отиде да я затвори и любопитно огледа дългия коридор. Нямахе никого. Нямахе и следа от стареца, сякаш изобщо не се беше появявал.

[1] Жерав (англ.) — Б. пр. ↑

[2] Полет (англ.) — Б. пр. ↑

ГЛАВА 8

Хауард Ашър седеше зад бюрото в тесния си кабинет на осмо ниво и съсредоточено гледаше компютърния монитор. Цветът на плоския екран се превърна от сребрист в странно, неземно син.

Зад него имаше метални лавици, отрупани с технически наръчници, учебници по океанография, морска биология и сборници с поезия с оръфани страници. Над рафтовете бяха окачени няколко офорта в рамки — копия на скиците на Пиранези, взети от Ведуте ди Рома. Друга библиотека със стъклена витрина съдържаше различни морски чудатости — фосил на силакант, очукан лост от клипер и зъб от невероятно рядко срещаната синя акула. Нито малките размери на кабинета, нито разнородните колекции предоставяха доказателство, че обитателят им е научният ръководител на Националната океанографска агенция.

През затворената врата се чух тих звук на приближаващи се стъпки, а после на стъклото се появи лице. Ашър погледна и позна червеникавата коса и осеяното с лунички лице на Пол Истън, единия от морските геолози, които работеха по проекта на Базата.

Ашър завъртя стола си, протегна ръка и отвори.

— Пол! Радвам се да те видя.

Истън влезе и затвори вратата.

— Надявам се, че не ви заварвам в неподходящ момент, сър.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че името ми е Хауард? Тук, в Базата, всички си говорим на „ти“ и на малко име. Само не казвай на адмирал Спартан. — Ашър се засмя на шегата си.

Истън обаче не се усмихна.

Ашър го погледна изпитателно. Истън обикновено беше весел и закачлив и обичаше шегите и нецензурните рими, но днес беше намръщен и чертите на младежкото му лице изглеждаха мрачни. Нещо повече, беше разтревожен.

Ашър посочи единствения свободен стол.

— Седни, Пол, и ми кажи какво те притеснява.

Истън седна веднага, но без да продума; вдигна ръка към врата си и започна леко да го разтрива.

— Нещо не е ли наред, синко? — попита Ашър.

— Не знам. Може би.

И продължи да масажирва врата си. На всички, които работеха в секретната зона на Базата, беше имплантиран микрочип за радиочестотна идентификация. Мрежа от скенери следеше движенията на хората и ги предаваше на компютър за наблюдение. Ашър знаеше, че кожата на някои хора проявява лека реакция към процеса на имплантация.

— Става дума за вулканизъм — внезапно заяви Истън.

— Вулканизъм — повтори Ашър.

— Мястото на потопяването. Работех с няколко проби базалт от морското дъно и се опитвах да датирам точно кога е станало потопяването.

Ашър кимна, за да го окуражи.

— Знаете как е. — Истън сякаш се колебаеше или може би заемаше отбранителна позиция. — Тъй като подводните течения в района са много силни, седиментацията на океанското дъно е пълна каша.

— Това ли е техническият термин? — попита Ашър в опит да разведри атмосферата.

Истън сякаш не чу забележката.

— Няма наслоявания, няма стратификация. Пробата от сърцевината е на практика безполезна. Не мога да получа ясно датирание и от визуалното изследване. Това не са изменения, причинени от ерозия, каквито виждаме на земята. Затова се опитах да датирам базалтовото образуване чрез съпоставяне с познати проби в нашата геоложка база данни, но не получих убедително съвпадение. После реших да датирам пробата по разпада на радиоактивните изотопи в базалта.

— Продължавай.

Истън ставаше все по-нервен.

— Знаете, че горе-долу сме преценили кога е станала катастрофата, но — Той се запъна и започна отново: Действах по същите предположения в моите тестове. Не проверих за смяна на полярността на магнитното поле.

Ашър най-сетне разбра защо Пол е толкова разочарован. Беше допуснал единствената грешка, която ученият не бива да прави. Бе направил догадка и в резултат на това бе пропуснал основен тест, който бе трябвало да извърши. Ашър се поотпусна. Грешката беше досадна и неприятна, но в случая не беше критична.

„Време е да поиграя на намръщен баща“ — помисли той.

— Радвам се, че ми каза, Пол. Винаги е неловко, когато не сме следвали научния метод. И колкото по-тъпа е грешката, толкова по-глупаво се чувстваме. Добрата новина е, че най-важната работа не е изложена на риск. Затова съветът ми към теб е: „Може да те е срам, но не се отчайвай“.

Изражението на Истън обаче остана разтревожено.

— Не, доктор Ашър, не ме разбрахте. Направих теста днес. Сложих пробите в неутрализираща магнитността бобина и измерих магнетизма. В пробата нямаше смяна на полярността на магнитното поле!

Ашър рязко се изправи на стола, а после бавно се облегна назад.

— Какво каза?!

— В пробите няма доказателства за смяна на полярността на магнитното поле.

Ашър облиза устни.

— Сигурен ли си, че ориентацията на пробите е правилна?

— Абсолютно.

— И се увери, че не е аномалия? И не използваш замърсена проба?

— Проверих всички проби. Резултатите са едни и същи.

— Не може да бъде! Смяната на полярността на магнитното поле е безотказен метод за датиране на скални проби. — Ашър бавно изпусна дъх. — Това означава, че катастрофата е станала много по-рано, отколкото мислехме, и датира от две промени на полярността на магнитното поле, а не само от една. От север на юг и после отново от юг на север. Сигурен съм, че изследването на изотопите ще потвърди това.

— Не, сър.

Ашър го погледна изпитателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Проверих радиоактивните изотопи. Няма разпад.

— Не е възможно!

— Прекарах четири часа в радиографията. Направих тестовете три пъти. — Истън извади от джоба на лабораторната си престилка диск и го сложи на бюрото.

Ашър се вторачи в него, но не посегна да го вземе.

— Оказа се, че всичките ни изводи са погрешни. Потопяването е станало много по-скоро, отколкото предполагаме.

— Имаш ли ново датиране въз основа на тестовете?

— Засега само приблизително, сър.

— И какво е?

— Преди около шестстотин години.

— Шестстотин години?!

В малкия кабинет отново настъпи тишина.

— Ще трябва да поискаш една от безпилотните миниподводници — каза Ашър. — Монтирай й електронен фазов магнитометър и я пусни да мине няколко пъти над мястото на потопяването.

— Разбрано, доктор Ашър.

Младият геолог стана, кимна и тръгна към вратата.

— Пол? — тихо го повика Ашър.

Истън се обърна.

— Моля те, направи го веднага. И не казвай абсолютно на никого.

ГЛАВА 9

Крейн отмести поглед от дигиталния джобен компютър, на който пишеше бележки, и попита:

— Това ли е всичко? Само болки в краката?

Мъжът в болничното легло кимна. Дори под чаршафите личеше, че е висок и строен. Цветът на кожата му беше нормален, очите му бяха ясни.

— Колко силна е болката по скала от едно до десет? Човекът се замисли.

— Зависи. Бих казал около шест. Понякога е малко по-силна.

Крейн записа в джобния компютър „нефибрилна миаглия“^[1]. Изглеждаше невъзможно пациентът да е получил лек удар преди два дни. Беше твърде млад, а и изследванията не показваха, че се е случило това. Имаше само първоначалните оплаквания — частична парализа и неясен говор.

— Благодаря — каза Крейн и затвори джобния компютър. — Ще ви уведомя, ако имаме още въпроси.

И се отдалечи от леглото.

Медицинският комплекс на „Буря в бездната“ разполагаше с техника, на която би завидяла всяка средно голяма болница. Освен спешно отделение, хирургични зали и двадесет и четири стаи за пациенти имаше многобройни помещения за различните специалности, вариращи от радиография до кардиология. Работните площи и залите за съвещания се намираха в отделен комплекс. Крейн също получи малък, но добре обзаведен кабинет с лаборатория.

От всички оплаквания, описани от доктор Бишоп, само три бяха по-сериозни и изискваха болнично лечение. Крейн разговаря с двама пациенти — четиридесет и две годишен мъж, страдащ от чувство за гадене и диария, и предполагаема жертва на сърдечен удар — и реши, че не е необходимо да ги хоспитализират. Доктор Бишоп несъмнено ги държеше за наблюдение.

Обърна се и кимна на Бишоп, която стоеше до вратата.

— Няма симптоми за КИП — каза Крейн, когато излязоха в коридора.

— С изключение на първите прояви.

— Видели сте ги, нали?

— Да. Той очевидно имаше краткотраен исхемичен пристъп.

Крейн се поколеба. Бишоп не беше казала почти нищо по време на прегледа на двамата пациенти и враждебността ѝ беше очевидна. Тя не искаше да поставят под съмнение диагнозата ѝ. Крейн трябваше да се постарее да е по-тактичен.

— Има многобройни симптоми, които се проявяват по подобен начин — дипломатично започна той.

— Специализирала съм в сърдечносъдово отделение и съм виждала много пациенти, получили удар. Знам какво е КИП.

Крейн въздъхна. Отбранителната ѝ позиция започваше да го дразни. Вярно, никой не обича натрапници и може би тя го възприемаше като такъв. Фактът обаче беше, че медицинският екип бе направил само повърхностни изследвания и беше лекувал всеки случай на различна основа. Крейн беше убеден, че ако се задълбочат и направят по-обстойни изследвания, ще се появи общ фактор. И въпреки твърденията на Бишоп той можеше да се обзаложи, че става дума за кесонна болест.

— Не отговорихте на въпроса ми — каза Крейн. — Тук има ли хипербарична камера?

Тя кимна.

— Искам да сложим мъжа в камерата и да видим дали рекомпресията и чистият кислород ще облекчат болките в крайниците му.

— Но...

— Доктор Бишоп, Ашър ми каза, че в Базата се използва някаква секретна, непроверена технология за поддържане на атмосферното налягане. Това означава, че по всяка вероятност говорим за кесонна болест.

Тя не каза нищо, само се намръщи и отмести поглед. Нетърпението на Крейн нарасна.

— Говорете с Ашър, ако мнението ми ни ви харесва. Но той ме доведе тук, за да изказвам предположения. А сега, моля ви, нека

сложим пациента в хипербаричната камера. — Крейн млъкна, за да ѝ позволи да осмисли думите му. — Да посетим ли третия пациент?

Беше запазил за накрая най-интересния случай — жена с вцепенени и немощни ръце и лице. Когато влязоха в стаята ѝ, тя беше будна. Заобикаляше я техника за наблюдение от най-ново поколение. Крейн мигновено долови разлика, щом забеляза безпокойството в жълтеникавите ѝ очи и изтощеното ѝ, линеещо тяло, сковано от тревога, и веднага разбра, че случаят е сериозен.

Отвори джобния си компютър. Дигиталният екран светна и показа историята на заболяването. „Сигурно е свързан с междинен сървър“ — помисли той и погледна обобщената информация.

Име: Филипс, Мери Е/И.

Пол: Ж

Възраст: 36

Прояви на заболяването:

Двустранна немощ/вцепененост на ръцете и лицето

В стаята влезе морски офицер — висок и слаб, със странни светлосини очи: бяха разположени съвсем близо едно до друго и като че ли беше кривоглед. На ръкавите му имаше нашивки на капитан трети ранг, а на лявата страна на яката се виждаше златният опознавателен знак на разузнавателните служби. Мъжът се облегна на рамката на вратата, без да поздрави.

Крейн отново се обърна към пациентката.

— Мери Филипс? — попита той с механично неутралния тон, с който отдавна се беше научил да разговаря с пациентите.

Жената кимна.

— Няма да ви отнема много време — усмихна се Крейн. — Тук сме да ви вдигнем на крака колкото е възможно по-скоро.

Тя отвърна на усмивката му. Лекото потрепване на устните ѝ изчезна толкова бързо, колкото се беше появило.

— Още ли чувствате значително изтръпване и безчувственост на ръцете и лицето?

Мери Филипс мигна утвърдително. Крейн забеляза, че когато мига, очите ѝ не се затварят напълно.

— Кога го усетихте за пръв път?

— Преди десетина дни. — Мери Филипс говореше с лек акцент от западните щати. — Не, може би преди две седмици. Отначало беше леко и не му обърнах внимание.

— На работа ли бяхте, когато изпитавте усещането?

— Да.

Крейн погледна дигиталния джобен компютър.

— Тук не пише къде е работното ви място.

— Защото няма връзка със заболяването, докторе — обади се мъжът на вратата.

Крейн се обърна към него.

— Кой сте вие?

— Капитан Королис. — Гласът му беше тих, приятен и мазен.

— Мисля, че работното ѝ място има връзка.

— Защо?

Крейн отново се втренчи в пациентката, която обезпокоено отвърна на погледа му. Той реши, че не трябва да засилва тревогата ѝ, и направи знак на Королис да излязат в коридора.

— Извършваме процедура по поставяне на диагноза — каза Крейн, когато болната вече не можеше да ги чуе. В диференциалната диагностика всеки факт е важен. Твърде възможно е причината за заболяването да се крие именно в работната среда.

Королис поклати глава.

— Не.

— Откъде знаете?

— Ще трябва да приемете думите ми на вяра.

— Съжалявам, но това не е достатъчно. — Крейн се обърна и се приготви да се върне в стаята.

— Доктор Крейн, Мери Филипс работи в секретна зона на Базата и върху класифициран аспект на проекта. Не ви е разрешено да задавате въпроси, свързани с работата ѝ.

— Не можете — започна Крейн, но после млъкна. Едва съдържаше гнева си. Королис очевидно излъчваше властност. Или поне си мислеше така. Защо беше нужна цялата тази потайност в една научна експедиция?

В следващия миг обаче си напомни, че е новодошъл. Все още не знаеше правилата — явните и тайните. Нямахше да спечели спора, но

по-късно щеше да повдигне въпроса пред Ашър. В момента трябваше да се опита да постави диагноза на пациентката.

Обърна се и без да каже нищо, отново влезе в болничната стая. Доктор Бишоп още стоеше до леглото. Изражението ѝ беше заучено безразлично.

— Извинявам се за прекъсването, госпожице Филипс — каза Крейн. — Нека продължим.

През следващите петнадесет минути Крейн извърши подробен физически и неврологичен преглед и постепенно забрави за присъствието на Королис — дотолкова се задълбочи в състоянието на пациентката.

Случаят беше интересен. Двустранното вцепенение в горните и долните лицеви мускули беше ясно изразено. Когато я убоде, за да провери чувствителността ѝ, жената показва значително намалена сетивност на нервите. Гъвкавостта и протягането на врата ѝ не бяха засегнати, но Крейн забеляза, че усещането за температура е силно понижено в шията и горната част на торса. Учудващото беше, че пациентката имаше видимо и очевидно скорошно изнемощяване на мускулите на ръцете. Докато Крейн проверяваше рефлексите на сухожилията ѝ и после реакцията на петите ѝ, в съзнанието му започна да се оформя подозрение.

Всеки лекар мечтае да попадне на особено рядък или интересен случай, каквито са описани в медицинската литература, но това не се случва често. Въпреки всичко в прегледа досега Мери Филипс демонстрираше именно такова състояние. И Крейн, който често до късно през нощта четеше медицински списания, реши, че може би е разпознал подобен случай. „В края на краищата, вероятно е имало причина да ме повикат тук“ — помисли той.

Хрумна му да прегледа сливиците ѝ. Те бяха видимо уголемени, жълтеникави и разделени на дялове.

„Много интересно“.

Крейн благодари на жената за търпението ѝ, извади джобния си компютър и погледна изследванията на кръвта.

Бели кръвни телца (на мм) 3 100

Хематокрит (%) 34,6

Тромбоцити (на мм) 104 000
Глюкоза (мг/дл) 79
Триглицериди (мг/дл) 119
Скорост на утаяване на еритроцитите (мм/час) 48,21

— Какво мислите? — обърна се той към доктор Бишоп.

— Надявах се вие да ми кажете. Вие сте експертът.

— Не съм експерт, а само колега лекар, и търся съдействие.

Тя не отговори и Крейн почувства, че гневът му се завръща, този път по-силен. Ядоса се на необяснимата потайност, на намесата на капитан Королис и особено на неотзивчивата и докачлива доктор Бишоп. Реши да ѝ натрие носа, като ѝ покаже колко много знае.

Рязко затвори джобния компютър и попита:

— Мина ли ви през ума да направите изследвания за антитела, докторе?

Тя кимна.

— Вирусен хепатит тип А и С, сулфамиди в кръвта, имуноглобулин. Резултатите са отрицателни.

— Нарушения в моторните функции?

— Нормални двустранно.

— Ревматоиден фактор?

— Положителен. Осемдесет и осем единици на милиметър.

Крейн млъкна. На нейно място и той би направил същите изследвания.

— Пациентката не е страдала от артралгия, болки в ставите, анорексия или болестта на Рейно, симетрична гангрена на крайниците.

Крейн я погледна изненадано. Беше ли възможно и тя да е стигнала до същия невероятен извод?

Той реши да блъфира.

— Началното изнемощяване на мускулите на ръцете и загубата на сетивност в горната част на торса предполагат сирингомиелия^[2].

— Но липсва вцепенение в краката — веднага отвърна доктор Бишоп. — И имаше почти ненарушена гръбначномозъчна функция. Не е сирингомиелия.

Крейн се изненада още повече от дълбочината на познанията ѝ и си каза:

„Време е да сваля картите си на масата“.

— А сетивни дефекти? Невропатия^[3]? И забелязахте ли сливиците ѝ?

Бишоп продължаваше да го гледа безизразно.

— Да, забелязах ги. Уголемели и жълтеникави. Настъпи мълчание, после устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка.

— Да не би да предполагате танжерска болест^[4], докторе?

Крейн се вцепени, след това много бавно се отпусна и осъзна, че не може да не отвърне на усмивката ѝ.

— Точно така — малко унило каза той.

— Танжерска болест. Е, и сега какво? В станцията има стотина редки генетични заболявания? — Тонът ѝ обаче беше мек и в гласа ѝ не прозвуча упрек.

Той реши, че усмивката ѝ може би дори е искрена.

В същия миг отекнаха пронизителни аларми и заглушиха класическата музика. В коридора блесна кехлибарена светлина.

Усмивката на Бишоп изчезна.

— Код „оранжево“ — каза тя.

— Какво?

— Спешен психиатричен случай — отговори тя и хукна към вратата.

[1] Болки в мускулите без висока температура — Б. пр. ↑

[2] Формиране на кухини, обикновено в шийната област на гръбначния мозък. Стените на тези кухини са образувани от глиална тъкан. Различават се вродена и придобита сирингомиелия, в резултат от травми, възпалителни процеси и др. Протича със загуба на усета за болка и температура, парестезии, парези и др. — Б. пр. ↑

[3] Заболявания, характеризирани се с дисторфични увреждания на периферните нерви — Б. пр. ↑

[4] Генетично смущение на транспортирането на холестерол в организма, наречено на името на уединения остров Танжер по крайбрежието на щата Вирджиния. За пръв път е забелязана в петгодишно дете от острова, което имало характерните за заболяването оранжеви сливици, разстройство на обмяната на липопротеините и уголемен черен дроб и далак — Б. пр. ↑

ГЛАВА 10

Бишоп спря пред рецепцията само за да грабне радиопредавател.

— Извикайте Корбет! — кресна на жената зад бюрото, изскочи от комплекса и хукна по коридора към Таймс Скуеър. Крейн я следваше по петите.

Докато тичаше, Бишоп набра код на предавателя и претърси обхватите.

— Тук е доктор Бишоп. Искам местоположението на код „оранжево“.

Настъпи кратко мълчание, после се чу отговорът:

— Местоположение на код „оранжево“ — пето ниво, хангарът за ремонт на безпилотните миниподводници.

— Пето ниво, прието.

Асансьорът чакаше до кафенето. Качиха се и Бишоп натисна седмия, най-долния бутон на таблото, после отново включи предавателя.

— Дайте сбито същината на случая.

— Инцидент код 5–22 — чу се отговорът след изщракване.

— Какво означава това? — попита Крейн. Тя го погледна.

— Буйстващ психопат.

Вратите се отвориха и Крейн тръгна след нея към ярко осветен разклон. Коридорите водеха в три посоки. Бишоп хукна по онзи право срещу тях.

— А медикаменти? — попита Крейн.

— На всяко ниво има секция за интензивно лечение. Ще я използваме, ако се наложи.

Коридорите и отделенията на това ниво бяха много по-тесни от всички, които Крейн беше видял досега. Хората бяха или с лабораторни престилки, или с работни комбинезони. Крейн си спомни, че това е научното ниво и компютърният център. Въпреки свистенето на вентилационната система въздухът миришеше на белина, озон и нагорещена електроника.

Стигнаха до друго разклонение и Бишоп побягна надясно. Крейн я последва. А после погледна напред и видя нещо неочаквано. Коридорът драстично се разширяваше и завършваше с черна стена — гладка и необозначена с изключение на един-единствен затворен люк в средата. Пазеха го четирима военни полицаи с пушки, пети седеше във високотехнологично оборудвана кабина отстрани. Над люка блестеше в червено голям дигитален екран.

— Какво е това? — попита Крейн и инстинктивно забави крачка.

— Бариерата — отвърна Бишоп.

— Моля?

— Порталът към секретните нива.

Двамата се приближиха и военните полицаи застанах пред люка и вдигнаха пушките до гърдите си.

— Разрешително за достъп? — попита единият. Бишоп изтича до кабината. Петият военен полицаи пристъпи напред и прокара обемист скенер по врата ѝ. Разнесе се силно пиукане.

Той погледна дигиталния екран на скенера.

— Нямаме разрешително за достъп.

— Аз съм Мишел Бишоп, главен медицински офицер на Базата, имам достъп до четвъртата, петата и шестата палуба. Проверете отново.

Военният полицаи влезе в кабината, погледна монитора на компютъра и излезе.

— Добре. Минете. От другата страна ще ви чака придружител от охраната.

Тя се приближи до люка. Крейн побърза да се нареди плътно зад нея, но пазачите му препречиха пътя. Военният полицаи прокара скенера по врата му и каза:

— Мъжът няма разрешение да влиза в секретните нива.

Бишоп се обърна.

— Той е лекар на временно назначение тук.

— Не може да минете, сър — настоя пазачът.

— Аз съм с доктор Бишоп — каза Крейн.

— Съжалявам, сър. — Гласът на военния стана по-строг. — Не може да продължите.

— Вижте, има спешен медицински случай.

— Сър, моля, отдръпнете се от Барьерата. — Военните полицаи се спогледаха.

— Не мога да го направя. Аз съм лекар и ще помогна във възникналото положение независимо дали това ви харесва, или не.

Мъжете пред Барьерата насочиха пушките си, а пазачът със скенера извади от колана си пистолет.

— Долу оръжието, Ферара! — обади се плътен глас от мрака в тъмната кабина. — Уегман, Прайс, вие също.

Военните полицаи мигновено свалиха оръжията си и отстъпиха назад. Крейн погледна към кабината и видя, че това всъщност е преддверие към много по-голяма камера, очевидно командния център на Барьерата. В стените бяха вградени малки екрани. В сумрака примигваха безброй лампи. Вътре се раздвижи силует, приближи се и излезе на светлината. Мъжът беше нисък и набит, широкоплещест и с бяла адмиралска униформа. Имаше оловносива коса и кафяви очи. Погледна Крейн, после Вишоп, после отново Крейн.

— Аз съм адмирал Спартан.

— Адмирал Спартан, аз съм — започна Крейн.

— Знам кой сте. Вие сте придобивката на Хауард Ашър.

Крейн не знаеше какво да отговори, затова само кимна.

Спартан погледна Бишоп.

— Спешният случай е на пето ниво, нали?

— Да, сър. В хангара за ремонт на безпилотните миниподводници.

— Добре. — Адмиралът се обърна към Ферара. — Позволете му да влезе само за този инцидент. И да го придружи въоръжен пазач. Да мине по нечувствителен маршрут. Лично се погрижете, Ферара.

Военният полицай козирува.

— Слушам, сър.

Спартан се вторачи в Крейн за миг, после кимна на Бишоп, обърна се и се върна в командния център.

Ферара влезе в кабината и написа поредица заповеди на контролното табло. Чу се тихо бръмчене и по периметъра на люка замигаха светлини. Дигиталният екран над Барьерата промени цвета си от червен в зелен. Тежките ключалки издрънчаха, разнесе се свистене на сгъстен въздух и люкът се отвори. Ферара заговори по

вградения в таблото микрофон, после направи знак на Бишоп и Крейн да влизат.

Влязоха в квадратна камера с размери четири на четири метра. Там чакаха други двама военни. На боядисаните в неутрален цвят стени нямаше нищо освен малко табло, състоящо се от четящо устройство на геометрията на дланта и гумирана дръжка. Люкът се затвори с глухо тупване. Военният полицаи сложи едната си ръка на четящото устройство, а другата на ръчката. Уредът сканира дланта му и на таблото блесна червена светлина. Той завъртя дръжката по посока на часовниковата стрелка. Стомахът на Крейн се сви, когато започнаха да се спускат. Камерата се оказа кабина на асансьор.

Мислите му се насочиха към адмирал Спартан. Крейн познаваше неколцина високопоставени офицери, които бяха свикнали да командват и да им се подчиняват незабавно, без никакви въпроси, но в Спартан имаше нещо различно. Той притежаваше хладнокръвие, необичайно дори за адмирал. Крейн си припомни как го беше погледнал. В кафявите му очи имаше нещо неразгадаемо. Човек очевидно никога не можеше да е сигурен какъв ще е следващият му ход.

Асансьорът бавно спря. Крейн погледна часовника си и зачака вратата да се отвори. „Със сектор за интензивно лечение или не, Господ да ни е на помощ, ако тук, долу има случай на сърдечен пристъп“ — помисли той. Всичките тези мерки за сигурност и времето, пропиляно в проверки и сканиране, можеше да струват нечий човешки живот.

Отново се разнесе тихо бръмчене и ключалките изщракаха. Група въоръжени военни полицаи отвориха люка отвън.

— Доктор Бишоп? — попита единият. — Доктор Крейн?

— Да, ние сме.

— Ще ви придружим до ремонтния хангар. Последвайте ме, моля.

Пазачите тръгнаха бързо. Двама вървяха пред Бишоп и Крейн, а други двама зад тях. Ферара крачеше последен. Крейн обикновено би се подразнил от такава свита, но в момента нямаше нищо против. „Буйстващ психопат“ — беше казала Бишоп. Това означаваше, че пациентът с психиатричен проблем е сериозно дезориентиран, страда от заблуди и вероятно дори е склонен към насилие. В такива случаи

лекарят трябва да е спокоен, да го успокои и да установи връзка. Но ако пациентът беше неконтролируем, първата задача беше да го надхитри.

Групата мина по няколко коридора с лаборатории и научноизследователски кабинети от двете страни. Поне на външен вид така нареченото секретно ниво на Базата не изглеждаше много по-различно от горните палуби. Разминаха се с неколцина души, които тичаха срещу тях. Крейн чу някакви звуци и кръвта му се смрази. Письци на мъж.

Минаха през още един люк и се озоваха в голямо като пещера помещение. Крейн примига, учуден от огромното пространство. Камерата приличаше на механична работилница и ремонтен док за подводни роботизирани капсули — „безпилотните миниподводници“, за които беше споменала Бишоп.

Письците се засилиха. Наоколо стояха работници с преbledнели лица, пазеше ги кордон военни полицаи. Пътят по-нататък беше блокиран от морски пехотинци и още военни полицаи. Някои говореха по мобилни радиостанции, други гледаха работната площадка в отсрещната страна. Письците идваха оттам.

Бишоп се приближи, следвана от Крейн и четиримата пазачи. Един офицер излезе от кордона, за да ги пресрещне.

— Доктор Бишоп, аз съм лейтенант Травърс.

— Какво по-точно стана, лейтенант — попита Крейн.

Травърс го погледна, после погледна Бишоп и тя кимна.

— Човекът е Конрад Уейт, механик първа степен.

— Какво стана? — повтори Крейн.

— Никой не знае. От един-два дни Уейт бил унил и в лошо настроение, нещо нехарактерно за него, и после, точно преди смяната му да свърши, започнал да вилнее.

— Да вилнее — повтори Бишоп.

— Да крещи като луд.

Крейн погледна над кордона, натам, откъдето идваха письците.

— Разгневен ли е? Или халюцинира?

— Не халюцинира. Разгневен е, всъщност по-скоро отчаян. Каза, че иска да умре.

— Продължавайте — рече Крейн.

— Няколко души се опитаха да го успокоят и да разберат какво не е наред и той се нахвърли върху единия.

Крейн озадачено повдигна вежди. „По дяволите. Това е лошо“.

Деветдесет и девет процента от желаещите да се самоубият искаха да привлекат внимание към себе си и всъщност молеха за помощ. Нанасяха си прорезни рани предимно за ефект. Но когато имаше заложник, положението ставаше коренно различно.

— И това не е всичко — измънка Травърс. — Уейт има блокче пластичен експлозив С4 и детонатор.

— Какво?!

Травърс кимна и се навъси.

Предавателят му изпраща, той го вдигна и се заслуша.

— Добре. Изчакай, докато ти дам сигнал.

— Какво ви съобщиха? — попита Бишоп.

Лейтенантът кимна към страничната стена, където през опушеното стъкло на командната зала се виждаше хангарът.

— Там има снайперист, взел го е на прицел.

— Не! — извика Крейн и пое дълбоко дъх. — Първо искам да говоря с него.

Травърс се намръщи.

— Защо ни доведохте тук, ако не да успокоим нещата? — попита Крейн.

— Уейт стана по-неспокоен след обаждането. И не знаехме за пластичния експлозив, когато подадохме код „оранжево“.

— Човекът ви държи ли го ясно на прицел? — настоя Крейн.

Травърс се поколеба, но отвърна:

— Да.

— Тогава няма причина да не ми позволите да опитам.

— Добре, но ако Уейт заплаши заложника или се опита да задейства детонатора, ще се наложи да го застреляме.

Крейн кимна на Бишоп, бавно тръгна напред, стигна до кордона, мина през него и спря.

В сумрака на ремонтната работилница, на двадесетина крачки пред него, стоеше мъж, облечен в оранжев работен комбинезон на механик. Очите му бяха зачервени и сълзяха. Брадичката му беше изпръскана със слуз, храчки и разпенена кръв, оранжевият му комбинезон беше изцапан с повърнато. „Отрова?“ — запита се Крейн.

Мъжът обаче не показваше очевидни признаци на болки в стомаха, парализа или други симптоми на отравяне.

Държеше пред себе си жена на тридесетина години, дребна, с изцапана руса коса и облечена като него. Ръката му беше увита около врата ѝ и брадичката ѝ сочеше нагоре под болезнен ъгъл, повдигната от свития лакът на Уейт. До югуларната ѝ вена беше опряна дълга отвертка. Жената беше стиснала устни, очите ѝ бяха ококорени от страх.

В другата си ръка Уейт държеше сиво блокче C4 и неактивиран детонатор.

Письците бяха поразително силни и спираха само когато Уейт зададено си поемаше дъх. На Крейн му беше трудно да мисли от тях.

Според правилата за преговори с похитители той трябваше да му говори, да го предразположи, да го успокои и да го накара да се почувства в безопасност. Лесно беше да се каже. Крейн беше преговарял с човек, който искаше да скочи от моста „Джордж Вашингтон“, и с мъже, напъхали пистолети в устата си, но никога с човек, държащ пластичен експлозив, равняващ се на мощта на десет гранати.

Пое дълбоко дъх, после още веднъж — и пристъпи напред.

— Ти всъщност не искаш това — започна Крейн.

Кръвясалите очи на Уейт се спряха за миг върху него, после се стрелнаха встрани. Письците продължиха.

— Ти всъщност не искаш това — повтори Крейн, този път по-силно — едва чу гласа си от кръсъците — и направи още една крачка.

Уейт отново го погледна, а после хвана жената още по-здраво и притисна отвертката във врата ѝ.

Крейн се вцепени. Жената го гледаше умолително. Лицето ѝ изразяваше неописуем страх. Крейн се чувстваше съвсем уязвим, застанал между кордона военни полицаи и крещящия мъж със заложничката и пластичния взрив. Пребори се с импулсивното желание да отстъпи назад.

Той застана неподвижно и се замисли, после бавно седна на металния под, развърза обувките си, събу ги и внимателно ги остави настрана. След това махна чорапите си и ги сгъна с педантична възискателност. Накрая се отпусна назад, опря се на длани и изведнъж осъзна в хангара нещо различно — тишина. Письците бяха спрели.

Уейт се беше втренчил в него, но все още държеше отвертката до гърлото на жената.

— Не искаш да го направиш — с търпелив и разумен тон заяви Крейн. — Няма проблем, който да не може да се реши. Не си заслужава да нараниш себе си или някой друг. Само ще стане по-лошо.

Уейт не отговори. Гледаше го вторачено, с широко отворени очи, дишаше тежко; потреперваше.

— Защо го правиш? — попита Крейн. — Какво искаш? Как можем да ти помогнем?

Уейт изхленчи и преглътна с мъка.

— Накарайте ги да спрат — каза той.

— Кои?

— Звуците.

— Звуци?

— Онези звуци — шепнешком отговори Уейт и изхлипа. — Ужасните звуци. Звуците, които никога не спират.

— Ще говорим за звуците. Можем.

Хленченето на Уейт се засили. Скоро отново щеше да започне да пици.

Крейн бързо сграбчи яката на ризата си и силно я дръпна надолу. Платът се скъса и копчетата изтракаха на пода. Той взе ризата си и я сложи до обувките.

Уейт отново се вторачи в него.

— Можем да решим проблема — продължи Крейн. Да накараме звуците да спрат.

Уейт се разрида.

— Но ме изнервяш с този детонатор.

Плачът се засили.

— Пусни жената. Трябва да се борим със звуците, не с нея.

Уейт се разрева на глас и от очите му бликнаха сълзи.

Крейн внимателно очакваше подходящия момент да употреби името му и реши да го направи.

— Пусни жената, Конрад. Остави и експлозива. И ще решим проблема. Ще накараме звуците да спрат. Обещавам.

Уейт изведнъж прегърби рамене и бавно пусна експлозива. Блокчето падна на пода. Жената извика и хукна към кордона. Военният

полицай, който беше приклепнал встрани, мълниеносно скочи, грабна пластичния взрив и се върна на мястото си.

Крейн пое дълбоко дъх и бавно се изправи.

— Благодаря, Конрад. Сега можем да ти помогнем и да накараме звуците да се махнат — каза той и направи крачка напред.

Уейт се дръпна назад, завъртя очи и извика:

— Не! Не можеш да прогониш звуците. Не разбираш ли? Никой не може да ги прогони!

И неочаквано вдигна отвертката към гърлото си.

— Спри! — изкрещя Крейн и хукна към него, но ужасен видя как отвертката потъва във врата на Конрад.

ГЛАВА 11

Когато Хауард Ашър стигна до залата за конференции на осма палуба, адмирал Спартан вече беше там — седеше до масата, отпуснал ръце върху лакирания палисандров плот. Мълчаливо изчака Ашър да затвори вратата и да седне срещу него.

— Идвам от Медицинския комплекс — каза Ашър.

Спартан кимна.

— Уейт има дълбока рана във врата и е загубил много кръв, но състоянието му е стабилно. Ще прескочи трапа.

— Не ме повикахте на спешна среща само за да ми кажете това — отвърна адмиралът.

— Не. Но Уейт е една от причините да ви повикам.

Спартан не каза нищо и се втренчи в Ашър с кафявите си непроницаеми очи. По време на краткото мълчание, което последва, Ашър почувства, че отново го обземат познатите опасения, макар че досега ги беше потискал.

Науката и военните бяха партньори по неволя. Ашър знаеше, че „Буря в бездната“ в най-добрия случай е брак по сметка. Той и екипът му учени се нуждаеха от станцията и от неизчерпаемите ресурси на правителството, за да предприемат умопомрачителните разкопки. Спартан се нуждаеше от учените и инженерите, за да планират разкопките, да ги извършат и да анализират откритията. Но неочакваният ход на събитията напоследък беше внесъл напрежение в и без това деликатните им взаимоотношения.

Вратата тихо се отвори и после отново се затвори. Ашър се обърна и видя капитан Королис, който кимна и безмълвно седна до масата.

Опасенията на Ашър се засилиха. За него Королис символизираше всички лоши неща в проекта — секретността, дезинформацията и пропагандата. Ашър знаеше, че Уейт е дълбоко упоен с успокоителни и спи в Медицинския комплекс, инак Королис щеше да бъде до него, за да се увери, че нито дума за случилото се на

седмо ниво няма да стигне до ушите на хора без достъп до секретна информация.

— Продължавайте, доктор Ашър — каза Спартан.

Ученият се прокашля.

— Уейт е последният и най-силно изразен случай от поредицата медицински и психически травми напоследък. През последните две седмици в Базата имаме тревожно, рязко увеличаване на различни заболявания.

— Нали затова доведохте Крейн.

— Поисках няколко специалисти. Диагностик.

— И един е достатъчно голям риск — прекъсна го Спартан.

Гласът му беше тих и монотонен.

Ашър пое дълбоко дъх.

— Вижте какво, щом Уейт се стабилизира, трябва да го изкараме на повърхността.

— Изключено.

Опасенията на Ашър се примесиха с безпокойство.

— Защо?

— Знаете причината. Базата е секретна и има поверителна мисия.

— Поверителна! — извика Ашър. — Поверителна! Не разбирате ли? Имаме сериозен медицински проблем. Не може да не му обърнем внимание и да го крием.

— Моля ви, доктор Ашър. — Тонът на адмирал Спартан стана малко по-твърд. — Реагирате прекалено остро. Медицинският комплекс е пълен с модерна техника и опитен персонал. Противно на убеждението ми, аз се съгласих с вашето искане да доведем още един специалист, въпреки противоречивата биография на Питър Крейн.

Това беше уловка, но Ашър не се хвана.

— Пък и не виждам причина за паника — продължи Спартан. — Вие или доктор Крейн идентифицирахте ли общ фактор?

— Знаете, че не сме.

— Нека бъдем разумни. Мнозина от учените ви не са свикнали да работят в такива условия — затворени в Базата, тесни помещения, стресираща работна среда. — Той махна с голямата си ръка. — Раздразнителност, безсъние, загуба на апетит. Тези неща се очакваха.

— Засегнати са не само учени — отвърна Ашър, — но и военни. Ами леките сърдечни удари? Аритмиите? Състоянието на Уейт?

— Говорите за съвсем малък процент от персонала за пръв път се обади Королис. — Когато много хора се съберат на едно място, е възможно да се случат подобни неща.

— Фактите са следните — продължи Спартан. — Няма общ фактор. Пациентите имат различни оплаквания. Няма общ фактор. Засегнати са служители от всички палуби и работни екипи. С изключение на Уейт няма остри кризи. Съжалявам, доктор Ашър, но това е истината. Заключение — няма епидемия. Точка.

— Но... — започна Ашър и млъкна, когато видя изражението на Спартан, което сякаш казваше: „Учените нямат място във военна операция. И всичкото това хленчене го доказва“.

Той реши да смени темата на разговора.

— Има и още нещо.

Адмиралът озадачено повдигна вежди.

— Днес при мен дойде морският геолог Пол Истън. Оказва се, че грешим с датирането.

— Какво датиране? — попита Спартан.

— За потопяването.

— С колко грешим?

— С много.

Королис бавно изпусна дъха си през зъби. Звукът приличаше на съскане на змия.

— Уточнете — каза адмиралът.

— Въз основа на грубо визуално наблюдение и други фактори предполагахме, че заравянето е станало преди десет хиляди години или дори повече. Истън е приел предположението твърде сериозно. Не си е направил труда да датира обекта, използвайки смяната на полярността на магнитното поле.

— Какво да използва? — попита Королис.

— Това е метод за датиране на вулканизма около мястото на потопяването — отговори Ашър. — Без да се впускам в научни подробности, ще поясня, че веднъж на много години магнитното поле на Земята се променя. Преобръща се. Северният полюс става южен и обратното. Първоначалното датиране определи заравянето през последната смяна на полярността на магнитното поле, но, изглежда, сме сгрешили.

— Откъде знаете? — попита Спартан.

— Когато земната кора се разтопи, частиците желязо се завъртат и се подреждат по посока на магнитното поле на Земята и когато скалите изстинат, остават така. Това е нещо като пръстените на дърветата. Геологичните събития може да се датират, като се изследва подреждането.

— Тогава може би е станало още по-отдавна — каза Королис. — Преди още едно обръщане на магнитното поле, когато Северният полюс е бил на север.

— Да, но събитието не е толкова старо.

— Установили сте, че не е толкова старо, така ли? попита Спартан.

Ашър кимна.

— Предполагам, че откакто сме тук, сте могли да направите по-точно датиране.

— Накарах Истън да изпрати безпилотна миниподводница, съоръжена със свръхчувствителен магнитометър, за да измери точно посоката на магнитното поле. Като начало, използвахме проби от мястото на потопяването.

Адмиралът се намръщи и неспокойно се размърда на стола.

— И?

— Обектът не е на десет хиляди години, нито на петдесет хиляди, а само на шестстотин.

Настъпи смразяващо мълчание. Спартан заговори пръв.

— Това недоглеждане има ли отношение към шансовете ни за успех?

— Не.

На Ашър му се стори, че забеляза мимолетно облекчение на лицето на адмирала — после каменната суровост го скри.

— И какво по-точно е заключението?

— Не е ли очевидно? Събитието в необозримото минало всъщност е станало по време на документираната история.

— Какво искате да кажете, докторе? — попита Королис.

— Какво искам да кажа ли? Трябва да е имало много свидетели. И може би писмени разкази.

— Значи трябва да пратим изследовател да провери — предложи Спартан.

— Вече го направих.

Адмиралът се намръщи.

— Има ли нужната квалификация? Дискретен ли е?

— Квалификацията му е отлична — историк, специалист по средновековието от Йейл. И няма представа каква е причината за интереса ни.

— Добре. — Спартан стана. — Ако няма нещо друго, предлагам да се върнете в Медицинския комплекс и да видите дали доктор Крейн е направил чудо и е поставил диагноза.

— Той трябва да бъде посветен — тихо каза Ашър и също стана.

Адмиралът изумено повдигна вежди.

— Моля?

— Доктор Крейн трябва да получи пълни инструкции и достъп до секретните нива. Неограничен достъп. И без свита придружители от военната полиция.

— Невъзможно — заяви Королис. — Не можем да си позволим такъв риск за сигурността.

Ашър не отмести поглед от адмирала.

— Крейн трябва да разговаря с пациентите, да разучи движенията им, да търси общи фактори и да открие вероятните начини на излагане на опасност. Как би могъл да го направи, ако му запушим устата и му завържем очите?

— Имам ви пълно доверие в избора на специалисти, доктор Ашър — меко каза Спартан, — но и вие би трябвало да ми вярвате.

Ашър дишаше тежко и се мъчеше да се овладее.

— Дадоха ни пълномощия, адмирале — прегракнало каза той. — Съвместни пълномощия да ръководим Базата, Заедно. Засега не съм повдигал въпроса, но ако се стигне до дилемата дали да запазим секретността, или безопасността в Базата, мигновено ще зарежа секретността. Ще постъпите разумно, ако запомните това.

Обърна се рязко и излезе.

ГЛАВА 12

На „Буря в бездната“ имаше две игрища за скуош и се чакаше три дни, за да си запазиш час. С влиянието си обаче Ашър успя да им издейства половин час само за няколко минути.

— Не знаех, че четеш поезия — каза ученият, когато се срещнаха на игрището, — но че играеш скуош, е даже по-изненадващо.

— Не си чел досието ми достатъчно внимателно — отвърна Крейн.

Ашър лениво хвърли малката сива топка, улови я и се засмя.

Крейн не се изненада, че Ашър пожела да се срещнат. В края на краищата той се намираше на станцията от тридесет и шест часа и ученият вероятно искаше доклад. Изненада го само мястото на срещата, но от друга страна, започваше да свиква с методите на действие на Ашър. Той се държеше дружелюбно и излъчваше спокойствие, но ясно даваше да се разбере, че очаква резултати, при това бързо.

Това допадаше на Крейн и той донякъде се радваше на срещата, защото също искаше да попита някои неща.

— Да загреем една-две минути — предложи Ашър, протегна ръка и му подаде топката. — Ще сервираш ли?

Крейн поклати глава.

— Не. Ти сервирай.

Ашър замахна и силно удари топката, после се дръпна назад, запази равновесие на пръсти и зачака връщането. Топката отскочи и той я удари от воле, целеше се в далечния ъгъл.

Играха, без да разговарят, няколко минути, като всеки преценяваше уменията, опита и предпочитаните стратегии на другия. Ашър бе най-малко двадесет и пет години по-възрастен от Крейн, но очевидно бе тренирал повече. Крейн игра слабо и половината му топки излязоха извън очертаванията на игралното поле.

— Какво му е на това игрище? — попита той, взе топката и я хвърли на Ашър.

Главният учен сръчно я улови.

— Трябваше да го приспособим към строителния план на Базата. Таванът е тридесетина сантиметра по-нисък, отколкото изискват правилата. И за да компенсираме, направихме игрището по-дълбоко от обикновените. Пропуснах да ти го кажа. След като свикнеш, ще установиш, че всъщност е удобно. Искаш ли да загряваме още?

— Не. Да играем.

Крейн спечели жребия, избра страна и сервира. Ашър парира с бърз удар към далечния ъгъл и играта започна сериозно.

Докато си разменяха удари, Крейн не можа да не се възхити на играта на главния учен. Скуошът малко приличаше на шаха и освен физически качества изискваше мислене, стратегия и издръжливост. Ашър отлично контролираше терена, изстрелваше топката право покрай страничната стена и непрекъснато принуждаваше Крейн да се отбранява. Крейн бе предполагал, че пострадалата скована ръка на Ашър ще затрудни играта му, но ученият беше овладял перфектно дясната си ръка, за да пази равновесие и да замахва. Преди да се усети, Крейн безнадеждно изостана в резултата.

— Край на гейма — отбеляза Ашър.

— Девет на четири. Не се представям много добре.

Ашър се засмя.

— Следващия гейм ще играеш по-хубаво. Както вече ти казах, скоро ще свикнеш с игрището. Хайде, ти сервираш.

По време на втория гейм Крейн установи, че Ашър има право. Докато свикваше с по-малкото и по-дълбоко игрище, той осъзна, че му става все по-лесно да контролира топката. Изстреля я отвъд очертанията на терена само няколко пъти и успя да я насочи зад мястото за сервиране, като принуди Ашър да играе в задната част на игрището. Вече не се съсредоточаваше само върху връщането на топката, но и отстъпваше към началната линия, след като изпълнеше ударите, за да заеме по-добра позиция. Геймът продължи дълго и този път Крейн спечели с девет на осем.

— Видя ли — запъхтяно каза Ашър. — Бързо се учиш. Още няколко игри и ще трябва да си потърсиш по-добър съперник.

Крейн се засмя.

— Ти сервираш — каза и му хвърли топката.

Ашър я улови, но не замахна да я удари.

— Как е Уейт?

— Все още е упоен с коктейл от халдол и атаван против психоза и безпокойство.

— Разбрах, че си използвал доста нестандартен метод, за да преговаряш с него. Бишоп спомена за нещо като стриптийз.

Крейн се усмихна.

— Буйстващият трябва да бъде стреснат, за да излезе от психозата. Направих нещо, което той не очакваше, и успях да спечеля време.

— Имаш ли представа какво се е случило?

— Корбет изготвя пълен психиатричен профил поне доколкото позволяват в момента лекарствата. Все още не можем да поставим точна диагноза. Има нещо странно. Сега през повечето време Уейт се държи напълно нормално, въпреки че е упоен, докато преди това беше сериозно разстроен и реагираше на вътрешни стимули.

— Моля?

— Беше неконтролируем. Халюцинираше. Сега не си спомня инцидента, нито дори ужасяващите звуци, които очевидно са предизвикали кризата. Свидетелите и приятелите му твърдят, че не са видели други признаци, освен, че е бил в потиснато настроение. Досега Уейт не е имал психични проблеми. Но ти несъмнено знаеш това. — Крейн се поколеба, после продължи: — Мисля, че трябва да го изведеш от Базата.

Ашър поклати глава.

— Не мога. Съжалявам.

— Ако не заради него, тогава го направи заради мен. Писна ми капитан Королис или някой от подчинените му денонощно да наблюдават Уейт и да се грижат да не каже нещо, което не трябва, като например къде в научноизследователска станция може да се намери блокче пластичен експлозив.

— Тези неща не зависят от мен. Щом изпишете Уейт, ще го затворя в стаята му. Това ще разкара Королис.

Крейн долови в тона му потиснатата горчивина. Не му беше минавало през ума, че тайнствеността в „Буря в бездната“ дразни и главния учен.

Осъзна, че Ашър току-що му е предоставил шанс и че едва ли ще има по-удобна възможност да каже, каквото иска. „Време е“ —

помисли Крейн и пое дълбоко дъх.

— Смятам, че най-после започвам да разбирам.

Ашър, който се беше вторачил в топката в ръката си, вдигна глава.

— Какво?

— Защо съм тук.

— В това никога не е имало съмнение. Тук си, за да се справиш с медицинските ни проблеми.

— Имах предвид защо точно аз съм избран за тази работа.

Главният учен се втренчи в него. Лицето му беше безизразно.

— Отначало бях озадачен. В края на краищата аз не съм специалист по белодробни заболявания, нито хематолог. Защо трябваше да идвам, ако работниците страдаха от някаква форма на кесонна болест? Оказа се обаче, че те не страдат от това.

— Сигурен ли си?

— Това е единственото, в което съм сигурен. Така мисля, защото в атмосферата на „Буря в бездната“ няма нищо необикновено.

Ашър продължаваше да го гледа, без да казва нищо, и Крейн се запита дали постъпва разумно, като изразява мнението си, но след като беше започнал, трябваше да каже всичко.

— Поисках да сложат в хипербаричната камера единия пациент с краткотраен исхемичен пристъп. И познай какво открихме.

Главният учен не отговори.

— Открихме, че хипербаричната камера изобщо не помага. И това не е всичко. Според показанията на камерата атмосферата вътре и навън е нормална. — Крейн се поколеба за миг, но после продължи: — Приказките за поддържане на едно и също атмосферно налягане и въздух, съдържащ специална смес, са измислица, нали?

Ашър отново се втренчи в топката и след няколко секунди отговори:

— Да. И е много важно да запазиш тази информация за себе си.

— Разбира се. Но защо?

Главният учен тупна топката на пода, хвана я и я стисна замислено.

— Търсехме причина никой да не напуска прибързано Базата, предпазна мярка срещу изтичане на информация или шпионаж.

— И говоренето за уникална атмосфера, дълъг аклиматизационен процес и още по-дълъг престой осигуряват удобна история за прикритие.

Ашър отново тупна топката, после я хвърли в ъгъла, зарязал преструвките, че играе скоуш.

— И staите, в които трябваше да чакам, когато дойдох в Базата, са фалшиви?

— Не са фалшиви, а действащи камери за декомпресия, но функциите им са изключени. — Той погледна Крейн. — Ти спомена, че знаеш защо си избран за работата.

Крейн преглътна.

— Да. Стана ми ясно, когато видях показанията на хипербаричната камера. Това ми беше задачата по време на операция „Пустинна буря“.

— Да. И по-точно случилото се с американската подводница „Спектър“.

Крейн го погледна изненадано.

— Знаеш?

— Не. Мисията все още е засекретена. Но адмирал Спартан знае всичко по този въпрос. Умението ти да поставяш диагнози и опитът ти с необикновени медицински случаи при изключително стресиращи обстоятелства са уникални предимства. И тъй като поради причини за сигурност Спартан позволи само на един човек достъп до „Буря в бездната“, ти ни се видя най-подходящият избор.

— Отново тази дума — сигурност. Това е единственото, което не разбирам.

Ашър го погледна озадачено.

— Защо е цялата тази потайност? — продължи Крейн. — И какво по-точно е толкова важно за Атлантида, че трябва да прибегнете до такива драстични мерки? И защо правителството е готово да даде толкова много пари и да осигури такава скъпа техника за едни археологически разкопки? — Крейн махна с ръка. — Погледни. Поддържането на Базата сигурно струва един милион долара от парите на данъкоплатците всеки ден.

— Всъщност сумата е доста по-голяма — тихо каза Ашър.

— Доколкото ми е известно, бюрократите в Пентагона не си падат по древни цивилизации. И агенциите като Националното

управление по океанографски и атмосферни изследвания обикновено протягат ръце за подаяния от правителството. Но ти го знаеш по-добре от мен. Въпреки всичко това е най-високотехнологичното и тайно работно място на света. Има и още нещо. Базата се зарежда с ядрено гориво, нали? Бил съм на подводници и го знам. И пропускът ми има вграден радиоактивен маркер.

Ашър се усмихна, но не отговори. На Крейн му се стори странно, че изведнъж е станал толкова сдържан и неразговорлив.

На игрището за скуош настъпи неловко, изпълнено с напрежение мълчание. Крейн се приготви да хвърли следващата бомба, най-голямата от всички — реши, че няма смисъл да отлага повече.

— Дълго разсъждавах за това и единственият извод, до който стигнах, е, че там долу няма никаква Атлантида, а нещо друго — продължи той и погледна Ашър. Прав ли съм?

Главният учен замислено се втренчи в него, после едва забележимо кимна.

— Е, какво има долу? — настоя Крейн.

— Съжалявам, Питър, не мога да ти кажа.

— Защо?

— Защото, ако го направя, Спартан ще трябва да те убие.

Крейн се разсмя на това клише, но сетне погледна Ашър и смехът заседна в гърлото му. Вечно засменият главен учен беше абсолютно сериозен.

ГЛАВА 13

Архипелагът Свети Килда се намира в крайните предели на Шотландия, отвъд Скай и Хебридите, и дори малката разпокъсана верига от острови, известни като Седемте сестри. Свети Килда е най-отдалечената част на Британските острови и представлява назъбени скалисти хълмове от кафяв камък, борещи се да се издигнат над морската пяна, мрачно, неприветливо и сурово място.

На Хирта, най-западната точка на сушата, на триста метра над бурния Атлантически океан, се издига гранитна скала. На върха се извисява дългият сив замък Гримолд, древен и несиметрично разположен манастир, кален от климатичните условия и атаките с катапулти. Замъкът е построен през тринадесети век от монашески орден, търсещ избавление от гоненията и нарастващата секуларизация в Европа. В продължение на много десетилетия в ордена се включвали и други монаси — картузианци и бенедиктинци, решили да намерят отдалечено място за богослужения и духовно съзерцание и да избягат от разгулния живот в английските манастири. Обогатена от личните дарения на новите членове, библиотеката в замъка Гримолд се разраснала и се превърнала в една от най-големите монашески сбирки в Европа.

В подножието на манастира живеели малко хора. Изкарвали си прехраната предимно с риболов и с обслужване на малкото земни потребности на монасите. Славата на манастира се разпространявала и там намирали убежище нови послушници и странници, В разцвета на средновековния манастир от него излизал път на поклонници, минавал през тревистия двор и през портите и после се виел надолу по скалите към малкото село и протока към Хебридите.

В днешно време пътят на пилигримите вече не съществува. Само тук-там се виждат грамади камъни, извисяващи се над мрачния скалист пейзаж. Селцето е обезлюдяло преди векове. Останал е само манастирът. Мрачната му, обветрена от бурите фасада е обърната право на запад, към студения Атлантически океан.

До дългата дървена маса в главната библиотека седеше посетител. Беше си сложил бели памучни ръкавици и бавно прелистваше страниците от тънък пергамент на голяма стара книга, сложена върху ленено платно. Във въздуха се въртяха пращинки и осветлението беше слабо, затова той присвиваше очи, за да разчете думите. До лакътя му имаше куп други текстове — илюстрирани ръкописи, древни и старопечатни трактати, подвързани с кожа. На всеки час идваше монах и взимаше книгите, които мъжът беше прегледал, донасяше други, казваше една-две думи и после се оттегляше. От време на време гостът спираше да чете и записваше нещо в тетрадката си, но докато денят преваляше, паузите ставаха все по-кратки и редки.

Късно следобед в библиотеката влезе друг монах. И той носеше книги и като останалите членове на ордена беше облечен в обикновено расо, завързано с бяло въже. Беше обаче по-възрастен от другите и вървеше почти като старец.

Мина по централната пътека, приближи се до масата на посетителя и внимателно остави древните писания върху бялото ленено платно.

— Dominus Vobiscum^[1] — усмихна се монахът. Гостът стана.

— Et cum spiritu tuo^[2].

— Моля, седнете. Ето ръкописите, които поискахте.

— Много сте любезен.

— Удоволствието е наше. Уви, напоследък тук рядко идват учени. Изглежда, материалните блага са станали по-важни от научната просветеност.

Посетителят се усмихна.

— Или търсенето на истината.

— Това често е едно и също. Добре го казахте. — Монахът извади меко платно от гънките на расото си и с обич изчисти от праха древните книги. — Вие сте Логан, нали? Доктор Джереми Логан, Кралски професор по средновековна история от Йейл?

Мъжът го погледна.

— Да, аз съм доктор Логан, но в момента съм в творчески отпуск.

— Моля ви, не мислете, че любопитствам, сине мой. Аз съм отец Бронуин, игуменът на манастира Примолд. — Той седна в отсрещния

край на масата и въздъхна. В много отношения работата ми е уморителна. Човек би помислил, че такъв древен манастир не е подвластен на вътрешна бюрокрация и дребни несгоди, но истината е точно обратното. И сме толкова отдалечени от населените места и животът ни е тъй прост и скромнен, че до портите ни рядко идват нови послушници. Броят ни е намалял наполовина в сравнение с преди петдесет години. — Игуменът отново въздъхна. — Но в длъжността, която заемам, има и известна утеха. Така например аз се занимавам с всички библиотечни въпроси, а както знаете, библиотеката в замъка Гримолд е единственото ни и най-ценно притежание. Господ да ми прости за хвалбата.

Логан се усмихна.

— Затова естествено ми съобщават кой влиза и излиза от манастира, особено за хора с блестящи препоръки, хора като вас. Препоръчителните ви писма са наистина внушителни.

Доктор Логан наклони глава на една страна.

— Освен молбата ви да посетите нашата библиотека забелязах и включен маршрут.

— Да, недоглеждане от моя страна. Правя проучване в Оксфорд и трябваше бързо да замина. Боя се, че документите ми са се разбъркали. Не се опитвах да се изтъквам.

— Разбира се, че не. Не исках да кажа това, но се изненадах какви места сте посетили по време на кратката си творческа почивка. Например крепостта „Свети Урик“. В Нюфаундланд е, нали?

— На крайбрежието, на юг от Батъл Харбър.

— И следващата ви спирка. Манастирът Рот.

Доктор Логан кимна.

— Чувал съм и за него. Кейп Фарвъл, Гренландия. Отдалечено място като нашето.

— Но имат стара и изключително богата библиотека, особено в областта на местната история.

— Убеден съм. — Отец Бронуин се наведе напред. Дано ми простите за фамилиарността, доктор Логан, но както споменах, тук рядко идват гости и способностите ми да различавам социалните нюанси за жалост са закърнели. Най-изненадващото в посещенията ви е темпото. Библиотеките на онези места са огромни и са нужни седмици, за да прочетете всичко там. И във всяка се влиза трудно и се

изискват много време и пари. Според маршрута ви обаче днес е едва третият ден от пътуването ви. Какво търсите, че налага такава бързина, разходи и труд от ваша страна, доктор Логан?

Ученият погледна игумена, а после се прокашля и наведе глава.

— Казах ви, включването на разписанието сред документите, които ви изпратих, беше недоглеждане.

Отец Бронуин се облегна назад.

— Да, разбира се. Аз просто съм стар и любопитен, не исках да си пъхам носа във вашите работи. — Свали очилата си, вдигна края на расото си, избърса стъклата и пак ги намести на носа си, а после сложи ръка върху древните, подвързани с телешка кожа томове, които беше донесъл. — Това са книгите, които поискахте. „Светски анекдоти“ от магистър Бийтън, около 1448 година, „Разни хроники и разкази“ от Колкухун от стотина години по-късно и, разбира се, „Полиграфия“ от Тритемий. — Игуменът леко потрепери, докато произнасяше последното заглавие.

— Благодаря, отче — отвърна Логан.

Бронуин стана и се сбогува.

Час по-късно първият монах се върна, взе ръкописите и старопечатните издания и прие писмената молба на Логан за още книги. Донесе ги след няколко минути и ги сложи върху чистото ленено платно.

Ученият премести книгите една по една пред себе си и започна да ги прелиства. Първата беше на средновековен английски, втората на местния диалект, а третата — лош превод на гръцко разговорно наречие. Никой от езиците не затрудни Логан. Той прочете с лекота страниците, но постепенно го обзе униние. Отмести настрана и последната книга, примига и разтри врата си. Трите дни изтощително пътуване до забравени от Бога места и трите ноци спане в студени стаи с още по-студени каменни стени започваха да му се отразяват. Той огледа солидно построената библиотека с римски сводест таван и тесни прозорци с грубовати, но очарователни стъклописи. Светлината на късния следобед проникваше косо през тях и изпъстряше стаята с мозайка от цветове. Според обичая монасите щяха да го приютят за нощта, пък и в радиус от много мили нямаше хотел, нито път, по който да замине. Сутринта нает риболовен траулер щеше да го върне в

цивилизацията и после какво? Логан потиснато осъзна, че не знае къде да отиде.

Някой се прокашля в тишината. Доктор Логан се обърна и видя игумена. Отец Бронуин беше хванал ръце зад гърба си, гледаше го и се усмихваше добродушно.

— Не ви ли провървя? — тихо попита той.

Ученият поклати глава.

Игуменът се приближи до него.

— Бих искал да ми позволите да ви помогна, сине мой. Не знам какво търсите, но очевидно е нещо много важно, поне за вас. Аз може и да съм любопитен стар глупак, но съм от изповеднически орден. Умея да пазя поверените ми тайни. Нека ви помогна. Кажете ми какво търсите.

Логан се поколеба. Възложителят беше подчертал необходимостта от пълна дискретност. Но каква полза от дискретност, когато няма за какво да си дискретен? Той беше посетил три хранилища на ценни познания и няколко други с по-малко значение, без да има ясна представа какво търси. Все едно искаше да намери игла в копа сено. Не беше учудващо, че не откри нищо.

Логан внимателно погледна монаха.

— Търся местни разкази на очевидци за едно събитие.

— Разбирам. Какво събитие?

— Не знам.

Бронуин учудено повдигна вежди.

— Така ли? Това усложнява нещата.

— Знам само, че събитието е достатъчно значимо и необикновено, за да бъде записано в исторически или църковен текст.

Игуменът бавно заобиколи масата и седна, без да изпуска учения от поглед.

— Необикновено събитие. Какво? Чудо?

— Възможно е. — Логан отново се поколеба. — Но според мен чудото може да няма божествен произход.

— Или с други думи, произходът може да е сатанински.

Ученият кимна. Бронуин въздъхна.

— Това ли е цялата информация, с която разполагате?

— Не съвсем. Знам също периода и приблизителното място.

— Моля, продължете.

— Събитието се е случило преди около шестстотин години. И е станало там. — Той вдигна ръка и посочи към северозападната стена на библиотеката.

Игуменът видимо се стресна.

— Над водата?

— Да. Може би са го видели местни рибари, отдалечили се от брега. Или, ако денят е бил ясен, може да го е наблюдавал някой, който се е разхождал по скалите на брега.

Бронуин понечи да каже нещо, но после се отказа, сякаш промени решението си.

— Другите две манастирски библиотеки, които сте посетили, също се намират на брега, нали? И гледат към Северния Атлантически океан като нашия замък Гримолд.

Логан се замисли, после едва забележимо кимна.

Игуменът дълго мълча. Гледаше някъде покрай учения, Очите му се премрежиха, сякаш виждаха нещо далечно или вероятно отдавна отминало. Монахът отново влезе, взе няколко книги и после безшумно излезе. В прашната стара стая настъпи напрегнато мълчание.

Накрая Бронуин стана.

— Моля, почакайте. Ей сега ще се върна.

Логан не мръдна от мястото си. След десетина минути отецът отново дойде — внимателно носеше нещо с две ръце. Обемист правоъгълен предмет, увит в груб черен плат. Сложи го на масата и внимателно дръпна плата. Отдолу имаше оловна кутия, инкрустирана със златни и сребърни листа. Игуменът извади ключ от връвта на врата си и отвори кутията.

— Ти беше откровен с мен, сине мой, затова и аз ще те възнаградя със същото. Съдържанието на тази кутия от векове е останало една от най-големите тайни в замъка Гримолд. Отначало монасите смятали, че е много опасно да притежават писмен документ за събитието, разказано тук. По-късно, когато митът и легендата не били забравени, разказът станал твърде ценен и противоречив, за да бъде показан на някого. Аз обаче мисля, че мога да ви имам доверие, доктор Логан, макар и само за няколко минути. — Той бавно бутна кутията към учения. — Надявам се, че нямате нищо против, ако остана тук, докато го четете. Не мога да си позволя да изпусна документа от

поглед. Положил съм клетва, когато ме избраха за игумен на манастира.

Логан не отвори веднага кутията, а се вторачи в златните и сребърни фигури, украсяващи капака. Въпреки нетърпението си се колебаеше.

— Има ли нещо, което трябва да знам, преди да започна? Нещо, което искате да ми кажете?

— Мисля, че това е достатъчно красноречиво. — Лицето на отец Бронуин се разтегли в усмивка — не точно мрачна, но не и съвсем приветлива. — Сигурно знаете легендата „Тук има чудовища“, доктор Логан?

— Да.

— Може да я намерите в белите петна на океаните в старите карти. — Игуменът млъкна и после съвсем леко и бавно потупа кутията. — Прочетете го внимателно, доктор Логан. Аз не се паля лесно, освен може би, когато отец Фредерик слага виното, но бих се обзаложил, че въпросният ужасяващ израз е произлязъл от този разказ.

[1] Бог да бъде с вас — Б. пр. ↑

[2] И со духом твоим — Б. пр. ↑

ГЛАВА 14

Крейн влезе в зала А, по-малката от двете в Медицинския комплекс. Мишел Бишоп вече беше там и въвеждаше бележки в джобния си компютър. Лъскавата повърхност на масата беше неестествено празна. Крейн от опит знаеше, че медицинските обсъждания винаги се придружават от лавина от книжа — диаграми, доклади и истории на заболявания, но с изключение на тънката папка под мишницата му в залата нямаше нищо. Хартията заемаше ценно място и затова, където беше възможно, информацията в „Буря в бездната“ надлежно се съхраняваше в дигиталните владения.

Той седна. Бишоп вдигна глава и бегло се усмихна, после отново погледна джобния си компютър и въведе последната си бележка.

— Как е Уейт? — попита Крейн.

— Препоръчвам да бъде изписан утре.

— Така ли?

— Роджър прецени, че не е опасен, и даде разрешение. Ашър се съгласи да го затворят в стаята му. Няма причина да го държим тук повече.

Влезе Роджър Корбет — носеше голяма чаша еспресо, купено от кафенето наблизо. Усмихна им се широко, седна от другата страна на масата и сложи пред себе си кафето и джобния си компютър.

— Мишел току-що ми каза, че си позволил да изпишат Уейт.

Корбет кимна.

— Направих му пълен психически преглед. Проблемът му е безпокойство и не се е проявил по време на първите изследвания за одобряване на персонала. И може би някаква депресия без характерните симптоми. Реагира добре на лечението. Даваме му антидепресанти без странични ефекти. Мисля, че става дума за обикновено психическо неразположение, което би трябвало да премине след терапията.

Крейн се намръщи.

— Ти решавааш, разбира се, но преди четиридесет и осем часа това „обикновено психическо неразположение“ взе заложник и после заби отвертка в гърлото си.

Корбет отпи глътка еспресо.

— Уейт очевидно има проблеми, с които трябва да се справи, и нямаме представа откога го измъчват. Понякога тези неща се проявяват като „вик на сърцето“. Хората тук са подложени на голямо напрежение и колкото и добре да ги проверяваме, не можем да предвидим всички възможни нюанси в поведението им. Смятам да продължа с всекидневни сеанси в стаята му и да го държа под внимателно наблюдение.

— Чудесно — отбеляза Крейн и си помисли, че това поне ще изкара Королис и главорезите му от Медицинския комплекс. Обърна се към Бишоп. — Има ли нови случаи или оплаквания?

Тя погледна джобния си компютър.

— Дойде един техник. Оплака се от спазми в дебелото черво. Друг съобщи за сърцебиене. А работник от поддръжката докладва неспецифични симптоми — безсъние и неспособност да се съсредоточи.

— Разбирам. Благодаря. Е, да започваме?

— Какво? — попита Бишоп. — Не съм сигурна защо свикахте това съвещание.

Крейн се вторачи в нея и се запита дали всяка стъпка ще е борба.

— Свиках съвещанието, за да установим с какво точно имаме работа тук, доктор Бишоп.

Тя се облегна на стола си.

— Не знаех, че сме стеснили кръга до един-единствен фактор.

— Да, един-единствен е, но не знаем какъв.

Бишоп скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в него.

— Една четвърт от хората в станцията имат оплаквания — продължи Крейн. — Това не е случайно. Здравословните проблеми не възникват, когато човекът е изолиран. Отначало предположих, че е кесонна болест, но сгреших, защото не знаех фактите. Тук става нещо.

— Няма общи симптоми — каза Корбет. — Поне не са специфични.

— Трябва да има сходства. Просто още не сме ги открили. Прекалено сме заети да гасим отделни пожари и не виждаме

цялостната картина. Трябва малко да се отдръпнем и да поставим диференциална диагноза.

— И как предлагате да го направим? — попита Бишоп.

— Както са ни учили в медицинския факултет. Ще наблюдаваме симптомите, ще предлагаме възможни обяснения и ще елиминираме всяка доказано погрешна хипотеза. Като начало ще съставим списък. — Той извади лист от папката и писалка, след това погледна двата джобни компютъра върху лакираната дървена маса и се засмя. — Извинявайте, но предпочитам да го направя по старомодния начин.

Корбет се усмихна, кимна и отново отпи от кафето.

— Вече знаем, че въздухът в станцията не съдържа необикновени газове или други съставни части на атмосферата. Между другото, не трябва да казваме на никого за това. Ето защо елиминираме тази вероятност. Какво остава? Доктор Бишоп, вие споменахте за няколко оплаквания от чувство за гадене. Това предполага отравяне — нещо в храната или напитките или съприкосновение с някакви токсини в Базата.

— Или тежък случай на слаби нерви — обади се Бишоп.

— Да — съгласи се Крейн и го отбеляза в джобния си компютър. — Съществува убедителен довод заболяването да е психично. Уейт ни го показва. Намираме се в странна и стресираща обстановка.

— А инфекция? — попита Корбет. — Епидемия от неизвестно естество?

— Друга вероятност е някой от обитателите на „Буря в бездната“ да е носител на известно или неизвестно заболяване — вирусно, гъбично или бактериално — и някои или всички пациенти да са заразени и съответно да са разпространители.

— Не съм убедена — каза Бишоп. — Единственото, за което се сещам, в смисъл да се проявява по толкова различни начини, са страничните ефекти от употреба на наркотици.

— Отлично предположение. Наркотиците може да са случайният фактор. — Крейн записа това. — Слагали ли са на всички инжекции, преди да бъдат допуснати в станцията? Или да са им предписвали витамини? Работниците приемат ли някакви лекарства, за да не заспват по време на нощна смяна?

— Не ми е известно — отговори Бишоп.

— Трябва да проверим. Има вероятност и за нелегално внесени наркотици.

— Например метамфетамини — добави Корбет.

— Или „Екстази“. Употребата му води до изблици на ярост и депресии и може да има ефекти, подобни на проявените от Уейт.

— А може би причината е начинът на хранене — каза Бишоп. — Диетолозите са разработили специална диета с високо ниво на протеини и ниско съдържание на въглехидрати. Военноморският флот използва Базата като експериментален полигон.

— Интересно. Трябва отново да направим изследвания на кръвта и да видим дали храненето играе някаква роля. — Крейн погледна първо Бишоп, после Корбет, доволен, че двамата участват в обсъждането. — Разработихме добър списък от вероятности. Да видим дали можем да изключим нещо. Знаем, че симптомите не са ограничени в определен сектор на станцията или в специфична дейност. Възможно ли е да са свързани с възрастта или пола?

Бишоп натисна няколко бутона на джобния си компютър.

— Не. Пациентите са на различна възраст и съотношението между половете е същото като в целия екипаж.

— Добре. Поне имаме основа да продължим. — Крейн прегледа записките си. — На пръв поглед изглежда, че най-вероятно става дума за отравяне или наркотици. Например отравянето с тежки метали би обяснило широкия спектър от симптоми. Инфекцията е на трето място, но въпреки това си заслужава да проверим. — Той погледна Корбет, — Кой е най-добрият компютърен специалист в Медицинския комплекс?

Корбет се замисли за миг.

— Джейн Ранд.

— Кажй й да събере данните за пациентите, да ги сравни с информацията за кореспонденцията и да потърси тайни доставки. Нека провери всичко, от досиетата на служителите до медицинските резултати. А ще може ли да провери и кой пациент кое кафене посещава?

Корбет въведе информацията в джобния си компютър, после вдигна глава и кимна.

— Тогава го прибави към списъка и виж дали ще излезе нещо. След това съпостави досиетата на пациентите с тези на здравите обитатели на „Буря в бездната“. Може би има разлики, които трябва да

проучим. Доктор Бишоп, бихте ли прегледали отново изследванията на кръвта, за да проверите дали има нещо, загатващо за отравяне или употреба на наркотици?

— Добре.

— Моля ви, поискайте от лаборантите да вземат проби от всеки пациент, посетил Медицинския комплекс през последните две седмици. Ще изследваме и кръвта и урината на всички нови пациенти дори ако се оплакват само от главоболие. Всъщност, нека направим пълни изследвания — електрокардиограма, ехография, електроенцефалограма.

— Казах ви, че в Базата няма електроенцефалограф — отбеляза Бишоп.

— Някакъв шанс да докарат?

Тя сви рамене.

— Може би след време.

— Напишете молба, моля ви. Държа да проверим всяка хипотеза. А, като стана дума за това, може да накарате медицинските изследователи да прегледат епикризата на първия пациент. Ако сме изправени пред епидемия, може да изолираме първия документиран случай в историята на заболяването. — Крейн стана. — Мисля да говоря с диетолозите и да разбера каквото мога за специалната диета. Ще се срещнем утре сутринта да обсъдим какво сме открили. — Той спря на вратата. — Между другото, исках да ви питам още нещо. Кой е господин Флайт?

Бишоп и Корбет се спогледаха.

— Господин Флайт? — попита тя.

— Възрастен мъж в работен комбинезон. Появи се изневиделица в стаята ми малко след като пристигнах в Базата. Странен тип. Изглежда, обича да говори с гатанки. Какво работи?

Настъпи мълчание.

— Съжалявам — отвърна Корбет. — Не го познавам.

Крейн се обърна към Бишоп.

— А вие? Нисък, жилав и с буйни бели коси? Каза ми, че се занимава със строго секретна работа.

— Познавам всички в станцията — отговори Бишоп. Няма човек, който да отговаря на описанието. Най-възрастният служител тук е на петдесет и две години.

— Какво? — изуми се Крейн. — Не е възможно. Видях стареца с очите си.

Бишоп погледна джобния си компютър, написа кратка команда, вторачи се за миг в малкия екран и вдигна глава.

— Както казах, в База „Буря в бездната“ няма човек на име Флайт, доктор Крейн.

ГЛАВА 15

Робер Лусо се дръпна от индустриалната газова печка, свали шапката от главата си и избърса изпотеното си лице с хавлията, затъкната в колана му. Потеше се обилно, въпреки че в кухнята беше хладно. А от дежурството му беше изминал едва половин час. Денят явно щеше да е дълъг.

Погледна часовника на стената. Три и половина. Суетнята около сервирането на обяда беше приключила и в кухнята беше тихо. Тишината обаче беше относително понятие. Лусо отдавна беше разбрал, че работата тук е съвсем различна от тази в камбуза на самолетносачите, да не говорим за кухните на сушата. В Базата нямаше определен график за хранене и хората влизаха и излизаха почти непрекъснато. Работеше се на три смени и Лусо често поднасяше на някого закуска в осем вечерта или обяд в два през нощта.

Отново избърса лицето си и пусна хавлията. Напоследък непрекъснато се потеше, и не само в кухнята. Беше забелязал и други неща. Ръцете му леко трепереха и сърцето му биеше по-бързо, отколкото му харесваше. И постоянно се чувстваше уморен, но когато легнеше да си почине, не можеше да заспи. Не знаеше кога започна всичко това, но знаеше, че състоянието му бавно, но сигурно се влошава.

Покрай него мина сладкаря Ал Танър, подсвиркваше си „Каква очарователна вечер“. На рамото си небрежно беше праметнал фунията за крем като току-що застреляна гъска.

— Здравсти, Лузо — подвикна той.

— Казвам се Лусо — измърмори Робер. В една изискана кухня хората би трябвало да знаят как да произнасят френските имена. А може би го дразнеха нарочно. Само главният готвач Рено произнасяше името му правилно, но пък той рядко благоволяваше да нарече някого по име. Предпочиташе да ги привиква безцеремонно с показалец.

Лусо въздъхна и отново се обърна към печката. Нямаше време да фантазира. В момента трябваше да приготви сос бешамел. Главният готвач Рено щеше да сервира агнешки котлети със сос морне за вечеря, а бешамелът беше в основата му. Разбира се, Лусо можеше да прави бешамел и със затворени очи, но по трудния начин беше научил, че готвенето е като да бягаш маратон. Спреш ли, всички те изпреварват, а ако се застоиш твърде дълго, става невъзможно да ги настигнеш.

„Изцеди лука, прибави запръжката от масло и брашно.“ Докато работеше, почувства, че сърцето му отново се разтупква, гърдите го стегнаха. Може би се разболяваше. Лусо обаче смяташе, че има по-логично обяснение за изпотените длани и безсънните нощи — безпокойството. Едно беше да работи на самолетоносач с огромни хангари и неизброими отекващи коридори. На станцията беше съвсем различно. По време на дългия процес на проверка и безкрайните събеседвания той не се беше замислял какъв ще е животът в „Буря в бездната“. Заплащането беше фантастично, а идеята, че ще участва в секретен авангарден проект, беше опияняваща. Лусо беше прекарал пет години във флота и готвеше за адмирали, затова предположи, че няма да е по-различно да работи под водата.

Оказа се обаче, че нищо не го беше подготвило за „Буря в бездната“.

„Господи, колко ми е горещо!“ Той бавно добави запръжката към сместа от мляко, мащерка, дафинов лист, масло и лук. Докато се беше навел над тенджерата и енергично бъркаше, за миг му се зави свят и се наложи да отстъпи назад и задъхано да си поеме въздух. Не му достигаше въздух, това беше проблемът. „Стегни се. Смяната ти току-що започна и имаш страшно много работа“.

Танър излезе от килера — носеше голям пакет брашно за сладкиши — и спря, като го видя.

— Всичко наред ли е?

— Да — отвърна Робер.

Танър се отдалечи. Лусо отново избърса лицето си с хавлията и продължи да бърка соса. Ако спреше сега, запръжката щеше да заgorи и трябваше да започне отначало.

За съжаление Лусо не предполагаше, че слънчевата светлина и свежият солен морски въздух ще му липсват толкова много. И самолетоносачите поне се движеха. И през ум не му беше минавало, че

ще изпитва клаустрофобия, но животът в метална кутия без изход и океанът над главата ти. След известно време това започваше да ти въздейства. Проектантите на „Буря в бездната“ бяха свършили гениална работа по миниатюризацията и отначало, докато готвеше на „Върха“, в камбуза на единадесето ниво, той не забеляза това. После обаче го преместиха в кухнята на седмо ниво, в „Средата“, където беше по-тясно. Щом станеше оживено, в камбуза се натъпкваха толкова хора, че човек не можеше да помръдне. И точно там от няколко дни Лусо се беше почувствал зле. Когато се събуди сутринта, първото, за което се сети, беше предстоящата навалица по обяд. И веднага започна да се облива в пот, още на проклетата койка. Стисна здраво дръжката от неръждаема стомана на печката и в същия миг стомахът му се сви от спазъм. Отново му се зави свят и Робер обезпокоено разтърси глава, за да прогони усещането. Може би наистина се разболяваше. Вероятно от грип. Когато смяната му свършеше, щеше да се отбие в Медицинския комплекс. Независимо дали ставаше въпрос за заболяване, или нерви, там щяха да му помогнат.

Той с усилие продължи да бърка запръжката, като внимателно я дръпна от котлона и се опита да се съсредоточи, докато проверяваше гъстотата, цвета и аромата на соса. Забеляза „куриер“ — един от работниците, зачислени на „Дъното“, трапезарията в най-долната част на Базата. Човекът носеше висока купчина готови ястия. На „Дъното“ имаше малък камбуз и там често използваша куриери — те работеха и живееха в секретната част на „Буря в бездната“ и имаха необходимото ниво на достъп, за да носят готова храна в „Средата“ и на по-долните палуби.

И нещо друго притесняваше Лусо. Мерките за сигурност. Това беше по-очевидно долу, отколкото на „Върха“. Той винаги различаваше онези, които работеха в секретните зони. Те се събираха на маса отделно от другите, доближаваха глави и разговаряха тихо. Защо една научна експедиция трябваше да е толкова потайна? Поради цялата тази загадъчност Лусо нямаше представа каква е целта на мисията им, нито дали е постигнат някакъв напредък, и още по-малко — кога ще се измъкне оттук и ще се върне у дома.

„У дома.“

Изведнъж го завладя друга вълна на замайване, много по-силна от предишните. Той се олюля и отново се хвана за дръжката на

печката. Това не беше нервен пристъп, а нещо друго, сериозно. Обзе го страх. Краката му се подкосиха.

Пак му се зави свят и изведнъж му причерня. Хората в кухнята прекъснаха работата си, оставиха ножовете, черпаците и дървените лъжици и се втренчиха в него. Някой му говореше, но звукът беше тих като шепот и Лусо не чуваше какво му казват. Протегна ръце, за да запази равновесие, но не можа да стигне тежката тенджера, пълна с бешамел, и се подхлъзна. Не усещаше нищо. Отново му се зави свят, още по-силно, и към ноздрите му се надигна неприятна миризма — на опърлено и на прегоряло ядене. Лусо се запита дали не халюцинира. Другите вече тичаха към него. Зрението му продължаваше да се замъглява. Той погледна надолу и учудено забеляза, че ръката му е блъснала бешамела и е паднала върху горящия котлон. Сини пламъци ближеха пръстите му, но той не чувстваше нищо. Заля го още една, последна вълна на световъртеж и после като одеяло го обви странен мрак. Стори му се напълно естествено да се отпусне на пода и да се отдаде на безпаметни сънища.

ГЛАВА 16

— Приключихте ли, докторе?

Крейн се обърна. Главният готвач Рено беше скръстил ръце на гърдите си и на лицето му беше изписано явно неодобрение.

— Почти. — Крейн отново се обърна към рафта, отрупан с поне стотина тубички масло, избра наслуки една, махна найлоновата обвивка от върха ѝ, гребна една чаена лъжичка и я изсипа в малка епруветка.

Голямото хладилно помещение в „Средата“ беше приятно откритие и добре заредено не само с типичните за ресторант продукти — птици, говеждо, яйца, градински зеленчуци, мляко и други такива неща, но и с подправки, които биха подхождали повече на най-хубавите тризвездни заведения на сушата. Черни и бели трюфели, почти безценен отлежал балсамов оцет в малки стъкленици с формата на колба, фазани, яребици, гъски, пъдпъдъци и големи тенекии с руски и ирански хайвер. И всичко беше натъпкано в пространство не по-голямо от три на седем метра. При наличието на такова смущаващо изобилие Крейн беше принуден да ограничи пробите само до най-често употребяваните продукти, които повечето членове на персонала ядяха всеки ден. Въпреки това почти всичките двеста епруветки в комплекта му с проби вече бяха пълни и едновременният процес беше поставил на изпитание търпението на главния готвач.

Крейн остави тубичката с масло на мястото ѝ и се приближи до следващата лавица, където бяха наредени бутилки хубав домашен стар френски оцет от бяло грозде и студенопресован зехтин.

— Испански е — отбеляза той, взе шише зехтин и погледна етикета.

— Най-хубавият — каза Рено.

— Мислех, че италианският.

Рено издаде странен звук с устни — нещо средно между презрение и нетърпение.

— Глупости! Не може изобщо да се сравняват. Маслините са брани на ръка от дървета, които за пръв път дават плод, засадени по тридесет на акър, рядко напоявани и обогатени с конска тор.

— Конска тор — повтори Крейн и бавно кимна.

Лицето на Рено помръкна.

— Тората е естествена, няма никаква химия. — Той беше приел посещението на Крейн като лична обида към качеството в кухнята му, сякаш Крейн беше инспектор от Комисията по здравеопазване и хигиена, а не лекар, който разследва медицинска загадка.

Крейн извади запушалката на шишето, взе нова епруветка от комплекта, изля няколко капки и я затвори, после сложи зехтина на мястото му и избра друга бутилка от друга редица.

— Хранителните продукти тук са съвсем пресни. Как ги съхранявате да не се развалят?

Рено сви рамене.

— Храната си е храна. Разваля се.

Крейн напълни още една епруветка.

— И какво я правите тогава?

— Една част изгаряме, а останалото пакетираме заедно с други отпадъци от станцията и го изпращаме с Коритото.

Крейн кимна. Беше научил, че Коритото е голям безпилотен транспортен модул за снабдяване, който всеки ден извършва курсове между Базата и поддържащата станция на повърхността. Официално известен като LF2M, дълбоководна единица за презареждане, модулът беше прототип на проект на Военноморския флот за осигуряване на аварийни запаси за повредени подводници. Прякорът му беше измислен заради грозната продълговата форма, която наистина приличаше на чудовищна гигантска вана за къпане.

— И пресните продукти ли идват с Коритото?

— Разбира се.

Крейн напълни още една епруветка с оцет.

— Кой поръчва продуктите?

— Отдел „Покупки на хранителни продукти“ въз основа на инвентарен контрол и предварително планиране на менюто.

— А физически кой пренася продуктите от Коритото в кухнята?

— Служителят по инвентара, под прякото ми наблюдение. Днешната доставка ще пристигне след малко. Дори вече би трябвало

да тръгнем към Приемната. — Рено се намръщи. — Докторе, нима предполагате...

— Нищо не предполагам — усмихна се Крейн, но всъщност съвсем не му беше до смях. Беше разговарял със специалистите по храненето и диетолозите на борда и бе разбрал, че добре обмислените им планове са здравословни и разумни. И въпреки че беше отделил време внимателно да вземе проби от десетки продукти от килерите на „Върха“ и сега от „Средата“, не хранеше големи надежди, че ще намери нещо вредно. Изглеждаше малко вероятно в храната да е сложено нещо — нито случайно, нито умишлено. Подозренията му все повече се насочваха към отравяне с тежки метали.

Симптомите на такава интоксикация бяха неясни и неопределени, също като оплакванията на пациентите в Базата — хронична умора, стомашно-чревни разстройства, краткотрайна загуба на паметта, болки в ставите, нарушен мисловен процес и много други. Крейн беше накарал двама души от медицинския персонал да проучат обстановката за работа и почивка в станцията и да потърсят следи от олово, арсен, живак, кадмий и други тежки метали. Всички пациенти с оплаквания бяха помолени отново да се явят в Медицинския комплекс и да дадат косми, кръв и урина за изследване. Естествено търсеха остро въздействие на отрови, а не хронично, защото хората в Базата не бяха стояли тук толкова дълго.

Крейн запуши и последната епруветка, сложи я на подставката и дръпна ципа на чантата. Чувстваше се доволен. Ако причината се оказеше отравяне с тежки метали или с живак, силните метални хелати като DMPS и DMSA можеше да се използват не само за провокационна диагностика, но и за лечение. Несъмнено трябваше да поиска да изпратят с Коритото необходимите количества, защото в аптеката едва ли имаше достатъчно за всички пациенти в Базата.

Обърна се и видя, че Рено се е отдалечил. Взе чантата с пробите, излезе от хладилната камера и затвори вратата. Рено разговаряше с някакъв човек, облечен с бяла престилка на главен готвач. Крейн се приближи и Рено се обърна към него.

— Приключихте. — Не беше въпрос.

— Да. Искам само да задам няколко въпроса за разболелия се готвач Робер Лусо.

Рено сякаш не вярваше на ушите си.

— Още въпроси? Другият лекар, жената, ни разпитва предостатъчно.

— Само още няколко.

— Тогава ще трябва да дойдете с нас. Закъсняваме за Приемната.

— Добре. — Крейн нямаше нищо против, защото щеше да има възможност да наблюдава пренасянето на хранителни продукти от Коритото в кухните, да подреди мислите си и да елиминира отравянето като вероятна причина за зараза. Рено го представи на Конрад, служителя, отговарящ за инвентара, и на други двама членове на кухненския персонал, които носеха големи празни хладилни кутии. Крейн тръгна зад малката група. Излязоха от кухнята и се отправиха към асансьора.

Рено обсъждаше с Конрад недостига на кореноплоди и докато се качат на дванадесетата палуба, най-горното ниво на Базата, Крейн успя да зададе само един въпрос за Лусо.

— Не. — Вратите се отвориха и Рено слезе. — Нямаше абсолютно никакви признаци.

Крейн не беше идвал на дванадесето ниво, откакто бе пристигнал, но си спомняше пътя към компресионния комплекс. Рено обаче зави в противоположната посока и тръгна по объркан път през лабиринт от тесни коридори.

— Лусо все още е в кома и не можахме да му зададем никакви въпроси — каза Крейн, докато вървяха. — Сигурен ли сте, че никой не е забелязал нещо поне малко странно или необикновено?

Рено се замисли.

— Танър каза, че Лусо изглеждал малко уморен.

— Танър?

— Главният сладкар.

— Спомена ли нещо друго?

Рено поклати глава.

— Трябва да питате мосю Танър.

— Знаете ли дали Лусо е употребявал наркотици?

— Категорично не! — заяви Рено. — Никой в моята кухня не употребява наркотици.

Коридорът свършваше с голям овален люк, охраняван от единствен морски пехотинец. Отгоре пишеше КЪМ ВЪНШНИЯ

КОРПУС. Командосът ги огледа един по един, прочете формуляра, който му даде Рено, и им кимна да минат.

Озоваха се в малък стоманен коридор, осветен от червени крушки. Отпред имаше друг люк, затворен и преграден с решетки. Люкът зад тях се тресна. Разнесе се изщракване. Ехото постепенно заглъхна. Докато чакаха на слабата виолетова светлина, Крейн усети влага, хлад и лек солени мирис, като на дъното на подводница.

След няколко минути се чу пронизително стържение, този път пред тях, и люкът се отвори. Влязоха в още по-тесен коридор. Люкът зад тях се затвори автоматично. Студът и миризмата станаха по-осезаеми. Крейн погледна към дъното на камерата, където имаше трети стоманен люк — по-голям и тежък от предишните. Огромни болтове го държаха плътно затворен. Пазеха го двама въоръжени морски пехотинци. В стените бяха вградени няколко знака, които предупреждаваха за опасност и изреждаха многобройни забрани.

Всички зачакаха мълчаливо. Командосите прегледаха документите на Рено, след това единият се обърна и натисна червения бутон на командния пулт. Прозвуча пронизително бръмчене. Морските пехотинци завъртяха огромното колело на люка в посока обратна на часовниковата стрелка. Разнесе се дрънчене и съскане на излизащ въздух и люкът започна да се отваря. Ушите на Крейн изпукаха. Командосите бутнаха люка навън и направиха знак на групата да мине. Кухненските работници, които носеха хладилните кутии за храна, влязоха първи, последвани от Конрад и Рено. Крейн тръгна след тях, готов да зададе поредния си въпрос, но изведнъж се вцепени, вторачи се право напред и забрави какво искаше да попита.

ГЛАВА 17

Стоеше на прага на огромна тъмна бездна. Поне така помисли в първия момент. Докато зрението му се приспособяваше към слабата светлина, осъзна, че се намира на тесен мост, прикрепен към външната обшивка на Базата. Осеяната със скоби стена се извиваше зад и под него и се спускаше дванадесет етажа надолу в мрака. За миг му се зави свят и той побърза да се хване за стоманените перила. Неясно чу, че единият морски пехотинец му казва нещо.

— Сър, моля, продължете. Люкът не може да остане отворен.

— Извинете — отвърна Крейн и дръпна крака си от прага.

Двамата командоси затвориха тежкия люк.

Все още вкопчил се в перилата, Крейн се огледа. В далечината се извисяваше извита метална стена — външният купол, който бе видял, докато идваше в станцията. На равни интервали бяха монтирани натриев прожектори. Той погледна нагоре и проследи издигащата се извивка на купола до връхната точка, точно над центъра на Базата. Метални тръби се извисяваха от покрива ѝ към вътрешната част на купола, където сигурно бяха люковете, осигуряващи достъп до батискафите и аварийната капсула.

Крейн наведе глава и погледна моста, на който бе стъпил. Плоскостта се разширяваше напред и се превръщаше в леко наклонена рампа, свързваща пропастта между Базата и купола. Останалите от групата вече вървяха към голяма платформа, прикрепена към стената на купола, Крейн пое дълбоко дъх, пусна перилата и ги последва.

Въздухът стана по-хладен и миризмата на мръсна трюмна вода още по-осезаема. Краката му тракаха по металната решетка, стъпките му глухо отекваха в огромното празно пространство. Той си представи къде се намира: на дъното на океана, на тясно мостче между дванадесететажна метална кутия и купола около нея, а отдолу — дълбока бездна. Мисълта беше изнервяща и той се опита да я прогони. Съсредоточи се, за да настигне другите, които вече бяха стигнали до платформата.

Конрад вървеше зад Рено и двамата снабдители. Крейн го настигна и каза:

— А аз мислех, че Приемната е приятна малка стая, може би с телевизор и списания на масата.

Конрад — имаше огненочервени коси и добродушно лице — се засмя.

— Иска се време да свикнеш, нали?

— Да. Нямах представа, че пространството между Базата и купола е херметизирано. Мислех, че е пълно с вода.

— Базата не е била направена да работи на такава дълбочина. При това налягане не би издържала повече от един-два часа. Куполът я предпазва. Някой ми каза, че двете действат заедно като двойния корпус на подводница. Откровено казано, не го разбирам.

Крейн кимна. В идеята имаше абсолютно правилна логика. В известен смисъл Базата наистина представляваше подводница с вътрешния си херметизиран корпус, външен корпус и резервоари с баласт между тях.

— Забелязах скобите, заковани за външната обшивка на Базата. За какво са, за Бога?

— Базата е направена за много по-плитки води, където не е необходим купол. Мисля, че са предназначени за водолазите, които се катерят и слизат по външната страна на Базата, за да извършват ремонти.

Крейн се обърна и видя две големи хоризонтално разположени тръби — тръгваха от срещуположни краища на Базата и се срещаха в точка малко над центъра ѝ. Това бяха „спиците за налягането“, както ги беше нарекъл Ашър, тръби, отварящи се към морето — още един метод за компенсирание на неимоверното налягане. От това разстояние тръбите наистина приличаха на спици на колело, но според Крейн по-скоро наподобяваха шишове, на които Базата беше набучена. Фактът, че морето е толкова близо до кутията, в която живее, не му хареса.

Квадратната платформа беше голяма — седем на седем метра — и закрепена към вътрешната стена на купола. От едната страна имаше невероятно дебел люк, пазен от още морски пехотинци. Крейн беше убеден, че този люк води към дълбокия океан извън купола. Коритото несъмнено спираше там и продуктите се внасяха през люка.

На платформата вече чакаха десетина души — специалисти в лабораторни престилки и работници по поддръжката в гащеризони. Повечето носеха контейнери с различни размери. Най-големите бяха на екипа по поддръжката — черни пластмасови кутии на колела, толкова обемисти, че сигурно едва ги бяха прекарали през люковете. Крейн предположи, че съдържат отпадъци, които ще бъдат изпратени на повърхността.

До люка имаше контролно табло, пред което седеше висока и много привлекателна жена във военна униформа. Тя натисна няколко бутона, погледна малкия екран и каза през рамо:

— Коритото пристига след две минути.

Неколцина човека от групата въздъгнаха нетърпеливо.

— Пак закъснява — измърмори някой.

Световъртежът на Крейн намаля. Очите му се преместиха от жената към наблюдателната станция, монтирана на обшивката на купола. Извивката беше лека и съвършена, проектирана за максимална издръжливост, и колкото и да беше учудващо, приятна за гледане. Куполът се намираше под изумително, страховито налягане и тежестта на водата върху него беше невъобразима. Като подводничар, Крейн се беше научил да не размишлява за тези неща. Несъзнателно протегна ръка и докосна повърхността на купола — суха, гладка и студена.

Главният готвач Рено нетърпеливо си погледна часовника, после се обърна към Крейн.

— Е, докторе, Коритото пристига. Хората ми взимат хранителните продукти. Конрад проверява в списъка, за да се увери, че нищо не е забравено. И всичко контролирам аз. Доволен ли сте?

— Да — отвърна Крейн.

— Коритото пристига след една минута — извика жената.

Рено се приближи.

— Имате ли други въпроси? — попита той и отново си погледна часовника, сякаш искаше да каже: „Питай сега, защото и без това си губя ценното време“.

— Само няколко. Някой друг от персонала оплаквал ли се е наскоро от здравословни проблеми?

— Помощникът ми, който прави сосовете, има възпаление на синусите, но това не му попречи да дойде на работа.

Крейн очакваше този отговор. Вече разбра как се извършва доставянето на храната и изгаряше от нетърпение да започне да работи върху вероятността от отравяне с тежки метали. Погледът му обходи насъбралата се тълпа, красивата жена в наблюдателната станция и електрическата преграда до нея. От долната част на преградата бавно се процеждаха капки кондензация. Крейн се изкушаваше да се сбогува и да се върне в Базата, но беше сигурен, че се нуждае от Рено и документите му, за да влезе вътре.

В далечната страна на купола се чу глух удар и платформата леко потрепери. Коритото се беше скачило. Хората се оживиха и се подготвиха за отварянето на люка.

— Окачването успешно — съобщи хубавицата. — Започва разхерметизиране на люка.

— А някакви повтарящи се схеми в поведението? — обърна се Крейн към главния готвач. — Някой държи ли се нехарактерно за него или необичайно?

Рено се намръщи.

— Необичайно? В какъв смисъл?

Крейн не отговори. Блуждаещите му очи отново се спряха на преградата. Кондензацията се беше ускорила. „Странно — помисли той. — Защо кондензацията...“

Изведнъж се разнесе странен пронизителен звук, досущ съскане на котка, но толкова краткотраен, че Крейн не беше сигурен дали го е чул. А след това на мястото на капките бликна струя вода — не поширока от карфица. Крейн изумено се втренчи в нея. Струята беше хоризонтална, същински лазерен лъч, съскаше, кипеше и се извисяваше на тридесетина метра, почти стигаше до Базата, преди гравитацията да я притегли надолу в леко наклонена дъга.

За миг сякаш нищо не помръдваше. И после се чу изсвирване на клаксон и пронизителният звук на сигнал за тревога.

— Пробив в периметъра! — проехтя електронен глас в отекващото пространство. — Пробив в периметъра! Станция за достъп В! Авария!

Събралите се на платформата хора се развикаха. Униформената жена грабна радиопредавателя и бързо заговори.

— Тук Уейбрайт от командния център на Коритото. Има малка дупка в контролната тръба. Повтарям, пробойната е тук! Веднага

изпратете ремонтен екип!

Някой изпищя и тълпата се отдръпна към краищата на платформата. Неколцина започнаха да отстъпват по моста към Базата.

— Ще се разшири! — извика друг.

— Не можем да чакаме екипа! — каза Конрад и инстинктивно протегна ръка да запуши дупката.

— Не! — извика Крейн и посегна да го дръпне, но преди да успее да го направи, лявата ръка на Конрад мина през тънката струя.

Прецизно като хирургичен скалпел, излизащата под високо налягане вода срязва пръстите на Конрад до второто кокалче.

На платформата настъпи суматоха. Разнесоха се писъци, викове на изумление и ужас и пронизителни заповеди. Конрад се свлече на пода, стиснал ранената си ръка и широко отворил уста от почуда. По моста отекнаха стъпки от ботуши. Люкът на Базата се отвори и към тях хукнаха мъже в тежки защитни облекла и с технически средства в ръцете. Крейн се наведе и като внимаваше да не докосне смъртоносната струя, взе отрязаните пръсти и ги сложи в джоба на престилката си.

ГЛАВА 18

Адмирал Терънс Юлисис Спартан стоеше с изправен гръб в единия ъгъл на металната платформа и безмълвно наблюдаваше сцената около себе си. Когато дойде — преди десетина минути, прикрепената към стената на купола чакалня представляваше истинска лудница — работници от спасителния екип и медици, инженери, униформени моряци и офицери и един изпаднал в паника и истерия учен, който отказваше да помръдне. Вече беше много по-тихо и спокойно. В края на тесния мост пазеха двама въоръжени морски пехотинци. Малка група инженери и работници по поддръжката се бяха събрали над пломбата от титан и други метали, с която беше запушена миниатюрната пробойна. Един чистач беше коленичил с кофа на решетестия под и миеше петната кръв от метала.

Спартан се намръщи. Ненавиждаше повредите и грешките, направо не ги понасяше. Аварииите, дори най-незначителните, нямаха място в една военна операция, особено в съоръжение като това, където залогът беше висок и околната среда опасна. Базата представляваше изключително сложна система, фантастична мрежа от взаимозависимости, досущ човешки организъм. Фактът, че работеше, беше чудо на инженерството, но ако бъдеше отстранена дори една ключова система, следваше верижна реакция, която изключваше всичко останало. Организмът умираше. Базата излизаше от строя.

Спартан присви очи. Неприятното беше, че инцидентът се беше случил точно сега. Нещо по-лошо, произшествието се дължеше на още по-обезпокоителен и осъдителен елемент — човешка грешка.

Забеляза движение с периферното си зрение. Обърна се и видя стройния Королис — идваше по тесния мост от Базата. Стигна до платформата и двамата пазачи веднага отстъпиха встрани и го пуснаха да мине.

Капитанът се приближи до Спартан и отсечено козирува. Адмиралът кимна в отговор. Королис страдаше от разногледство — едното му око гледаше напред нормално, а другото беше изкривено.

Беше доста изнервящо, но се беше оказало полезно при разпити и някои други критични ситуации. Дълбоко в себе си Спартан не одобряваше фанатичната обсебеност на Королис от военната секретност, но трябваше да признае, че капитанът е абсолютно лоялен.

Королис носеше под мишница тънка бяла папка. Подаде я на адмирала и той я отвори. Вътре имаше един единствен лист с напечатан текст.

Адмиралът затвори папката, без да прочете листа, и погледна Королис.

— Потвърдено ли е?

Капитанът кимна.

— И е извършено умишлено?

— Да — тихо отвърна Королис. — Чист късмет е, че пробойната е точно тук, а не другаде.

— Добре. А хората ти?

— Трябва да дойдат след няколко минути.

— Ясно. — Спартан кимна и замислено загледа след Королис, който се върна по моста.

После погледна папката. Отвори я и набързо прочете написаното на листа. Дори то да му въздейства по някакъв начин, това се изрази само в стягането на челюстта му и лекото зачервяване, което се появи над яката му и бавно плъзна към лицето му.

Силни гласове го стреснаха и го изтръгнаха от мислите му. Адмиралът вдигна глава и видя, че главният учен, Ашър, спори с пазачите, които не му разрешаваха да се качи на платформата. Ашър се обърна към Спартан и адмиралът кимна. Пазачите отстъпиха встрани и Ашър се приближи до него, запъхтян от изкачването.

— Какво правите тук, докторе? — кротко попита Спартан.

— Дойдох при вас.

— Това го виждам.

— Не отговаряте на обажданията ми, нито на имейлите ми.

— Много съм зает. Възникнаха важни въпроси.

— И аз ви изпратих нещо важно. Докладът на нашия изследовател за откритието в библиотеката на замъка Гримолд. Прочетохте ли го?

Адмиралът за миг отмести очи към инженерите, които запушваха пробойната, после отново погледна главния учен.

— Прегледах го.

— Тогава знаете за какво говоря.

— Откровено казано, докторе, малко съм изненадан. За учен вие сте прекалено доверчив. Всичко може да е плод на въображението. Знаете колко суеверни са били хората тогава. Разказите за демони, вещици, морски чудовища и други врели-некипели са безброй. Дори да имат претенции за достоверност, няма причина да смятаме, че този разказ има нещо общо със случая, който проучваме.

— Ако бяхте прочели документа, щяхте да видите аналозиите. — Обикновено спокойният и сдържан Ашър беше видимо развълнуван. — Разбира се, възможно е двете неща да не са свързани. Но ако не друго, това поне подчертава необходимостта от забавяне на темпото. Нека първо разберем повече за онова там долу.

— Единственият начин да го направим е, като го извадим. Вече научихме и открихме доста неща. Вие го знаете по-добре от всеки друг.

— Да, но вижте последиците. Здрави хора се разболяват — обезпокоително много хора. Хора без предишни емоционални проблеми изпадат в психоза.

— Вие доведохте на борда човек, за да разбере какъв е проблемът. Какво прави той?

Ашър пристъпи още по-близо.

— Работи с вързани ръце, защото не сте му дали достъп до долните нива, където са реалните проблеми.

Спартан се усмихна студено.

— Вече говорихме по този въпрос. Сигурността е от първостепенна важност. Питър Крейн е риск за сигурността.

— Той е много по-малък риск от...

Адмиралът му направи знак да млъкне. Ашър се дръпна и проследи погледа му. На платформата беше стъпил друг човек — мускулест, загорял от слънцето мъж в черна военна униформа. Носеше черна брезентова чанта. Прошарената му коса беше подстригана съвсем късо.

Мъжът — леко накуцваше — видя Спартан, приближи се до него и козирува.

— Офицер Уобърн се явява по ваша заповед, сър.

— Къде са хората ви, офицер? — попита адмиралът.

— Чакат пред Компресионния комплекс.

— Отидете при тях. Капитан Королис ще ви покаже жилищните помещения.

— Слушам, сър. — Уобърн отново отдаде чест, обърна се кръгом и тръгна.

Спартан се обърна към Ашър.

— Ще взема съвета ви под внимание.

— Кой е този човек? — попита Ашър.

— Чухте. Офицер Уобърн.

— Още военни? Трябва да има някаква грешка.

Спартан поклати глава.

— Няма грешка. Те са тук по препоръка на капитан Королис и ще приемат заповеди пряко от него. Той смята, че са необходими повече хора за засилване на охраната.

Лицето на Ашър помръкна.

— Назначаването на допълнителен персонал е съвместно решение, адмирале. Трябва да го вземем заедно като екип. А ако се съди по отличителните знаци, Уобърн е...

— Това не е демокрация, докторе. Не и когато става дума за безопасността на Базата, а в момента безопасността е застрашена. — Спартан кимна към групата инженери и техници в другия край на платформата.

Ашър погледна към тях и попита:

— Какво е положението с пробойната?

— Успешно е запущена, както виждате. От повърхността е изпратена капсула с допълнително уплътнение за външната страна на купола. Отвътре е запечатана временно, докато се изработи нещо по-трайно. Ще отнеме известно време. Пробивът е дълъг около метър и половина.

Главният учен се намръщи.

— Метър и половина? При толкова тънка струя?

— Да. Но не е било замислено така.

— Искате да кажете, че...

Спартан отново кимна към инженерите.

— Виждате ли онази закрепена към корпуса преграда? Там, където е пробойната? Преградата отива право към кожата на преддверието, където се намират електромагнитните контролни

устройства, които отварят люка. Когато пломбираха люка, нашите аварийни екипи откриха разрез, дълъг метър и двадесет, стигащ от малката дупка чак до кожуха.

— Разрез — бавно повтори Ашър.

— Тук, във вътрешната стена на купола. Мислим, че е направен с преносима лазерна резачка. В момента се извършва подробен анализ. Разрезът е нарушил целостта на преградата, която всеки миг може да поддаде, въпреки че е по-вероятно това да стане в момент на напрежение, като например при окачването на Коритото. За щастие прорезът е несъвършен и на някои места е по-дълбок, отколкото на други. Затова дупката е малка. Ако беше направен, както е било замислено, пролуката щеше да се разпространи надолу по преградата, да стигне до кожуха — Гласът му заглъхна.

— И да пробие люка — измърмори Ашър, — и да направи голяма пробойна в корпуса.

— Фатална пробойна в корпуса.

— И казвате, че разрезът не е станал случайно, а е умишлен акт, тоест саботаж?

Адмиралът не отговори. Само бавно вдигна ръка и без да откъсва очи от Ашър, сложи пръст пред устните си.

ГЛАВА 19

Крейн се дръпна от черния гумиран окуляр, примига и потърка лицето си с ръце. Очертанията на предметите бавно се изясниха. Лаборантът отсреща работеше с апаратурата за титруване. Друг лаборант въвеждаше информация в компютър. От другата страна на масата седеше Мишел Бишоп — и тя с преносим диаскоп. Тя също вдигна очи от окуляра и погледите им се срещнаха.

— Изглеждаш уморен като мен — каза Бишоп. Май беше решила да минат на „ти“.

Крейн кимна. Наистина беше капнал от умора. Работеше от двадесет часа. Първо извърши трудната и изтощителна микрохирургична операция да зашие отрязаните пръсти на Конрад, а после дълго проверява съмненията си за отравяне с тежки метали.

Наред с умората чувстваше и разочарование. Засега в екипа на „Буря в бездната“ не бяха открити значителни следи от тежки метали. Космите, урината и другите проби бяха изследвани без резултат. Сега двамата с Бишоп използваха диаскоци, за да разгледат диапозитиви от тестовете с енергийно-дисперсивен флуоресцентен рентгенов спектрометър, но отново не откриха нищо. Крейн въздъхна. Беше убеден, че става дума за отравяне с тежки метали, но с всеки нов анализ с отрицателни резултати тази вероятност изглеждаше все по-малка.

— Трябва да си починеш — добави Бишоп, — преди и ти да станеш пациент.

Крейн отново въздъхна и се протегна.

— Имаш право. — Скоро погледът му щеше да се замъгли и нямаше да може да тълкува правилно рентгеновите снимки. Стана, каза довиждане на Бишоп и лаборантите и излезе.

Въпреки, че по-голямата част на Базата му беше непозната, Крейн знаеше пътя от Медицинския комплекс до стаята си достатъчно добре, за да го измине, без да полага съзнателни усилия. Стигна до Таймс Скуеър, зави наляво покрай библиотеката и киното, качи се един

етаж с асансьора и пак зави наляво и после два пъти надясно. Прозя се, докато отваряше вратата на стаята си. Вече не разсъждаваше трезво. И това беше напълно логично. Шест часа сън щяха да дадат почивка на умореното му съзнание и да му помогнат да подреди мислите си и да намери отговора, който му убягваше.

Влезе, отново се прозя, сложи джобния си компютър на работната маса, обърна се и се вцепени.

На стола седеше Хауард Ашър, а до него стоеше непознат мъж в лабораторна престилка.

Крейн се намръщи.

— Какво има?

Ашър му направи знак да мълчи с дясната си ръка, после кимна на мъжа с престилката. Непознатият затвори и заключи вратата на стаята и на банята.

Ашър тихо се прокашля. Крейн не го беше виждал, откакто играха скуош. Лицето на главния учен беше изнурено и измъчено, очите му блестяха напрегнато като на човек, борещ се с демони.

— Как е ръката ти? — попита Крейн.

— Много ме боли от един-два дни — призна Ашър.

— Трябва да внимаваш. Съдовата недостатъчност може да доведе до възпаление и дори гангрена, ако функцията на нервите се увреди. Защо не ми позволиш да...

Ашър отново го прекъсна, като махна с ръка.

— Нямаме време за това. Трябва да говорим тихо. Роджър не е в съседната стая, но всеки момент може да се върне.

Крейн не очакваше да чуе това и озадачено кимна.

— Моля те, седни. — Ашър посочи стола до работната маса, изчака Крейн да се настани и продължи: — Предстои ти да прекрачиш прага, Питър. Ще ти кажа нещо и след това няма да има връщане назад. Всичко ще се промени за теб завинаги. Светът ще бъде драстично различен. Разбираш ли?

Крейн облиза устни и отново кимна.

Ашър отмести очи от него, после пак го погледна, сякаш събираше сили за онова, което щеше да му каже.

— Имам чувството, че бях прав, когато разговаряхме на игрището за скуош — рече Крейн. — Изобщо не става дума за Атлантида.

По лицето на главния учен премина мрачна усмивка.

— Истината е несравнимо по-странна.

Стомахът на Крейн се сви. По гърба му полазиха ледени тръпки.

Ашър сложи лакти на коленете си.

— Чувал ли си за границата на Мохорович?

Крейн се замисли.

— Звучи ми познато, но не мога да си спомня точно какво беше.

— Известна е също като слой на Мохорович или само Мохо.

— Мохо. Да, разбира се. Професорът ми по морска геология в Анаполис говореше за това.

— Тогава ще се сетиш, че това е границата между земната кора и земната мантия отдолу.

Крейн кимна.

— Границата Мохо се намира на различна дълбочина под земята в зависимост от местоположението. Земната кора е много по-дебела под континентите, отколкото под океаните. Мохо достига дълбочина седемдесет мили под повърхността на континенталния шелф, но на някои подводни хребети в средата на океана е дебела само пет мили. — Ашър се наведе към Крейн и заговори още по-тихо: — „Кралят на бурите“ е петролна платформа, издигната над такъв океански хребет.

— Искаш да кажеш, че Мохо, границата между кората и мантията на Земята, е много тънка точно под нас?

Главният учен кимна.

Крейн преглътна. Нямаше представа накъде води разговорът, но несъзнателно го обзе страх.

— На теб ти разказахме същата история, каквото казваме на всички работници в незасекретените нива на „Буря в бездната“ — по време на рутинна минна операция сондьорите на платформата „Кралят на бурите“ са открили доказателства за древна цивилизация под океанското дъно. И това донякъде е вярно.

Ашър извади носна кърпа от джоба си, избърса челото си и я прибра.

— Но има и нещо друго. Те са открили не артефакти или древни постройките, а сигнал.

— Сигнал? Като радиовълни?

— Трудно е да се определи точното му естество. Прилича на сеизмичен звук като на сонар, само че с неизвестен произход. Можем

само да кажем, че източникът не е природен, а изкуствено създаден. И преди да изляза от стаята, ще ти го докажа.

Крейн отвори уста да каже нещо, после я затвори. Беше изпълнен с недоверие, стъписване и озадаченост.

Ашър видя изражението му и отново се усмихна, този път тъжно.

— Да, Питър. Сега предстои най-трудното. Сигналът идва отнякъде под границата Мохо, под земната кора.

— Под! — изумено промълви Крейн.

Главният учен само кимна.

— Но това означава...

— Точно така. Каквото и да излъчва сигнала, не ние сме го сложили там, а някой друг.

ГЛАВА 20

В каютата настъпи тишина. Крейн седеше неподвижно, опитваше се да проумее значението на думите на Ашър.

— Помисли, Питър — каза главният учен. — Знам, че е трудно да го възприемеш.

— Не вярвам — отвърна Крейн. — Сигурен ли си, че няма някаква грешка?

— Няма грешка. Човечеството няма технология, способна да вкара механично устройство под земната кора, да не говорим за устройство, което излъчва сложен сигнал. Знаеш, че поради рязката промяна на скоростта на сеизмичните вълни, която става в Мохо, подслушвателните устройства на повърхността на Земята не са нито достатъчно чувствителни, нито технологично развити, за да уловят определени видове вълни, идващи от земната кора. Но Средноатлантическият хребет е много на плитко в тази част на океана. Това и дълбочината на дупките от сондите на „Кралят на бурите“ е довело до случайното откриване на сигнала, който в други условия щеше да бъде заглушен.

Крейн не каза нищо, само неспокойно се размърда на стола.

— Разбира се, непосредствената цел на правителството е да копаем до източника на сигнала и да разберем какво представлява. Отне ни доста време да осъществим проекта и да монтираме необходимата техника. Голямата дълбочина прави нещата изключително трудни. Базата е построена за други цели и не е предназначена за работа на такава дълбочина. Затова е куполът около нея.

— Колко време по-точно продължи подготовката?

— Двадесет месеца.

— Какво? — изуми се Крейн. — Дори „Дженерал Мотърс“ не могат да проектират най-елементарен прототип на кола за двадесет месеца.

— Това показва колко сериозно гледа на проекта правителството. Но така или иначе, копаем вече месец и работим трескаво. Постигнат е значителен напредък. Под Базата е изкопана отвесна шахта. Проникнахме в мантията и сега копаем към източника на сигнала.

— Как е възможно? Скалите не са ли разтопени на тази дълбочина?

— Имаме късмет, че на океанския хребет кората е относително тънка. Геотермалните стойности са ниски. Радиогенното отделяне на топлина е много по-малко, отколкото на континенталната земна кора. Данните за първичните и вторичните сеизмични вълни показват, че литосферата под нас е дебела само около четири километра. Разбира се, „само“ е относително понятие.

Крейн поклати глава.

— Трябва да има някакво логично, земно обяснение. Вероятно става дума за руско или китайско устройство. Или за природно явление. Ако съм научил нещо от курса по морска геология, то е, че знаем съвсем малко за състава на нашата планета, с изключение на най-тънкия външен пласт.

— Не е руско, нито китайско. И се опасявам, че прекалено много неща не се връзват, за да е природно явление. Например геологията на сблъсъка. Нормално е за нещо, заровено толкова надълбоко в земята, да очакваш да откриеш сериозни геологични дислокации — подводен вариант на метеоритен кратер. В случая обаче седиментните пластове над аномалията са почти в съвършен синхрон с околната основна скала. Представи си дете, което копае дупка в пясък, пуска мидена черупка вътре и отново я затрупва с пясък. Няма земно обяснение за това.

— Трябва да има — настоя Крейн.

— Не. Боя се, че истинското обяснение е там долу. Бяха извадени някои да ги наречем артефакти. — Ашър кимна на мълчаливия мъж с лабораторната престилка.

Човекът се приближи до отсрещната стена, наведе се и отключи голям пластмасов куфар. Извади нещо оттам, изправи се и го даде на Ашър.

Крейн го погледна с любопитство. Предметът беше с формата на куб и поставен в метална кутия. Ашър се вторачи в очите му.

— Не забравяй какво ти казах, Питър. За прага. — Главният учен внимателно издърпа защитната кутия и предложи куба на Крейн.

Кубът беше кух и направен от прозрачен плексиглас. Всеки ръб беше грижливо пломбиран.

Вътре имаше нещо. Крейн взе куба от ръцете на Ашър, вдигна го пред очите си и ахна.

В мъртвата точка на куба се реши малък предмет, не по-голям от плочка домино. Излъчваше лазерен лъч светлина, тънък като молив и ослепително бял, към тавана на стаята. Колкото и да беше невероятно, предметът нямаше определен цвят, а по-скоро представляваше сияние от багри, трептящи във всички оттенъци на дъгата — златисто, виолетово, тъмносиво, жълтеникавокафяво и други цветове, каквито Крейн не беше виждал, нито си бе представял, че съществуват, и всички се променяха постоянно. Излизаха някъде дълбоко от предмета и се извисяваха от ядро в средата, като че ли малкият артефакт пламтеше със странен вътрешен огън.

Крейн обърна куба от всички страни, после пак се втренчи в предмета вътре. Накъдето и да завъртеше куба, артефактът оставаше в мъртвата точка. Крейн се вгледа, търсеше скрити жички или магнити, но кубът беше от обикновена прозрачна пластмаса. Нямаше фокуси.

Той го разклати — отначало леко, после силно. Блестящото пулсиращо нещо в средата леко подскачаше нагоре и надолу, но винаги се връщаше точно в центъра и спокойно продължаваше да се рее там. Тънкият лъч бяла светлина сочеше право нагоре.

Крейн огледа куба още по-отблизо, отворил уста от любопитство. Забеляза, че ръбовете на артефакта с размера на плочка от домино всъщност не са ясно определени, че се заострят и после отново се заглаждат, сякаш масата и формата му са в постоянно състояние на движение. Нещото сякаш пулсираше.

Осъзна, че някой му говори, и вдигна глава. Ашър беше застанал до него, усмихваше се и бе протегнал ръка. Крейн за миг се поколеба, после с нежелание му върна куба. Главният учен го сложи в металната кутия и го даде на помощника си, който го прибра в куфара.

— Какво е това, по дяволите? — попита Крейн.

— Не знаем какво точно е предназначението му.

— От какво е направено?

— Неизвестен материал.

— Опасно ли е? Възможно ли е това да е източникът на проблемите тук?

— И аз си зададох същия въпрос. Всички си го зададохме. Не, безвреден е.

— Сигурен ли си?

— Първите анализи, които направихме, бяха да проверим дали излъчва радиация, но не открихме такова нещо. Предметът е абсолютно инертен. Всички следващи тестове потвърдиха това. Поставих го в плексигласовия куб, защото е трудно да го държа на едно място по друг начин. Това нещо винаги се намира в точния център на помещението, където се рее.

— Къде го намерихте?

— Откриха го, докато копаеха шахтата, заедно с още десетина. Засега. — Ашър млъкна за миг. — В началото работата ни беше само да копаем, колкото е възможно по-бързо, в параметрите за безопасност, надолу към източника на сигнала. — Той посочи куфара. — Но после, когато започнахме да намираме тези неща. Ами, нещата се усложниха.

Ашър седна, наведе се напред и продължи да шепне заговорнически:

— Те са необикновени, Питър, по-забележителни, отколкото изглеждат. Преди всичко са неразрушими. Устояват на всякакви поражения, на които ги подложихме в контролирана среда. Поглъщат някои видове въздействия като например радиация, и отразяват други. И още нещо. Действат като кондензатори.

— Кондензатори? — повтори Крейн. — Искаш да кажеш акумулатори?

Ашър кимна.

— С каква енергия?

— Не можахме да измерим максимума. Когато включим проводници, стрелките на най-мощните ни измервателни уреди отиват на червено.

— И каква беше стойността?

— Един билион вата.

— Какво?! Това малко нещо? Складира хиляди гигавата енергия?

— Може да го сложиш в кола и ще ти даде достатъчно електричество, което да захрани двигателя ѝ до края на живота ѝ —

сто хиляди мили. Има и нещо друго. — Ашър бръкна в джоба на престилката си, извади малък кафяв плик и му го даде.

Крейн го отвори и извади листа вътре. Беше компютърна разпечатка, няколко кратки реда цифри.

```
0000011111001010001101011001110010000101
0001001100010100011010011000010000000000
0000011111001010001101011001110010000101
0001001100010100011010011000010000000000
0000011111001010001101011001110010000101
0001001100010100011010011000010000000000
```

— Какво е това?

— Лъчът светлина, който излъчва маркерът. Не е постоянен, а пулсация, милиони пъти в секунда, на редовни интервали.

— Единици и нули. Дигитален е.

— И аз мисля така. Това е основата на всеки компютър в света. По същия начин невроните изстрелват сигнали в мозъка ни. Основен закон на природата. Малкото устройство може би е невероятно сложно, но защо не иска да комуникира и дигитално? — Ашър почука по листа. — Повтаряща се поредица от осемдесет бита, значително по-кратка от другото послание, излъчвано от границата Мохо, което засякохме първо.

— Другото послание? Мислиш, че светлинните пулсации се опитват да ни кажат нещо?

— Да. Те съдържат послание за нас. Ако успеем да го декодираме.

Крейн вдигна листа.

— Може ли да го задържа?

Главният учен се поколеба.

— Добре, но не го показвай на никого.

Крейн пхна листа в плика и го сложи на бюрото си.

— Има ли някаква логика или повтаряща се схема в разположението на артефактите в скалата?

— Не можахме да определим такова нещо. Изглеждат разпръснати хаотично. Разбира се, копаенето е ограничено в шахтата. Проблемите с налягането на тази дълбочина са страховити и се влошават с всеки изкопан метър.

— Каза, че копаете към източника на сигнала. Какво ще правите после?

— Казах ти, че нещата се усложниха. — Ашър отново млъкна за миг. — Ултразвуковите сензори, които спуснахме в шахтата засякоха нещо под полето с артефактите. Голям предмет, заровен още по-надълбоко от източника на сигнала.

— Какъв предмет?

— Знаем, че има формата на торус и е извънредно голям — няколко мили. И отвъд него няма нищо.

Крейн поклати глава.

— Но сигурно имате предположения.

— Какво става тук ли? Разбира се. — Ашър малко се успокои, като човек, разтоварил се от болезнена истина. — След обстойно обсъждане учените и военните в Базата стигнаха до извода, че за човечеството е оставено нещо, което трябва да открие, когато е достатъчно напреднало.

— Нещо като подарък?

— Може и така да се нарече. Кой може да каже кои открития са направени от човечеството и кои са му били подарени по един или друг начин? Не се знае например дали огънят не е дар от космоса. Или желязото. Или техниката за построяването на пирамидите.

— Дар от космоса — недовърчиво повтори Крейн.

— Древните гърци смятали, че огънят е дар от боговете. В други страни има подобни митове. Защо да няма повтаряща се схема? Когато разполагаме с достатъчно напреднала технология, за да уловим сигнал под Мохо и вземем излъчвателното устройство, ще сме готови за следващия скок напред.

— И заровеният предмет съдържа някаква полезна, благотворна технология, която ще открием, когато бъдем готови да я използваме?

— Точно така. Технология, създава устройството, което ти показах преди малко. Нещо, което ще помогне на човечеството да се развие по-нататък и да направи следващия скок.

Настъпи мълчание. Крейн осмисляше думите му. После попита:

— Тогава какъв е проблемът?

— Отначало бях убеден във всичко това, но напоследък съм разколебан. Всички искат да вярват, че там долу има нещо чудесно. Учените ми са фантазори и мечтаят за нови хоризонти на познанието.

На военните им текат лигите от вероятността за нова технология, която може да използват като оръжие. Но можем ли да сме сигурни какво има там? Намерените маркери са като следа от хлебни трохи и обещават по-вкусни лакомства. Но докато сигналите им не бъдат изтълкувани, не можем да определим какво е заровено под тях, — Ашър избърса потта от челото си. — И после се случи нещо. Предполагахме, че артефактът е заровен преди много години, вероятно милиони. Преди два дни обаче открихме, че заравянето е станало относително скоро — някъде около 1400 година. Тогава осъзнах, че някой може да е станал свидетел на събитието и думите му да са записани. Изпратих изследовател в района, за да отиде в библиотеки, манастири и университети — всяко място, където би могло да има разкази на очевидци. И в замъка Гримолд, това е стар шотландски манастир, намерихме един. — По лицето му премина сянка. — Текстът е обезпокоителен и страшен.

— Сигурен ли си, че намереният разказ описва действителното заравяне?

— Няма начин да съм сигурен.

— Може ли да го прочета?

— Ще ти направя копие. Но проблемът е следният. Ако наистина описва заравянето, според мен разказът на очевидеца е ясен и има смисъла на послание „не бързайте“.

Крейн сви рамене.

— Има логика. Особено след като все още не сте декодирали дигиталния сигнал.

— Само че флотът действа все по-бързо. С адмирал Спартан не сме на едно мнение по въпроса. Най-лошите му опасения са, че и други нации ще научат за откритието. Той иска да проникнем до предмета колкото е възможно по-скоро и да изпратим проби от него за анализ.

Крейн замислено потърка брадичката си.

— Някой извън класифицирания сектор знае ли за това?

— Неколцина души. Носят се слухове. Повечето учени подозират, че не става дума само за Атлантида. Ашър закрачи нервно из стаята. — Има и друга причина да сме предпазливи. Знаем, че земната кора е съставена от три пласта — седиментен, гранитен и базалтов. Проникнахме през първите два и почти стигнахме до третия,

най-дълбокия слой. Под него е Мохо — границата между кората и мантията, която се проявява като рязка промяна в скоростта на разпространението на сеизмичните вълни. Проблемът е, че никой не знае със сигурност какво представлява Мохо, нито какво ще стане, когато я пробием. Но колкото повече протестирам, толкова повече ме изолират. Пристигнаха още военни и вече не са от редовните морски сили, а командоси за „черни операции“. Това е ужасно.

— Хора като Королис — отбеляза Крейн.

При споменаването на това име по лицето на главния учен за миг премина гняв.

— Королис ги повика и те ще докладват на него. Опасявам се, че Спартан скоро може да поеме цялото командване на операцията, а Королис ще е изпълнител. Ако възразявам прекалено шумно, може да ме освободят от длъжността ми и да ме изгонят от станцията. Ашър спря да крачи и се втрени в Крейн. — И тук на сцената се появяваш ти.

Крейн го погледна учудено.

— Аз?

— Много съжалявам, Питър. Не исках да те натоварвам с тази информация и отговорност. Надявах се, че медицинският проблем ще се реши бързо и ще можеш да се върнеш на повърхността, убеден, че сме открили Атлантида. Но след намирането на разказа на очевидеца и като имам предвид все по-агресивното държане на Спартан, ти си единствената възможност за избор, която ми остана.

— Но защо аз? Поемаш огромен риск, като ми разказваш всичко това.

Ашър се усмихна уморено.

— Аз си свърших работата. Моите хора са учени. Плашат се от типове като Королис и няма да ми помогнат. Но ти, Питър, си не само лекар, но и си служил в разузнавателна подводница. Боя се, че скоро задачата ни ще се превърне в разузнавателна мисия. И може би в нещо повече.

Крейн се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— С всеки ден екипите се приближават до границата Мохо. Не мога да чакам повече. По един или друг начин трябва да разберем

какво има там долу, преди земекопните машини на Спартан да стигнат до него.

— Защо си толкова сигурен, че ще застана на твоята страна? Аз съм бивш военен, както подчерта. Може да се съглася с адмирал Спартан.

Ашър поклати глава.

— Не си такъв човек. Виж какво, не казвай на никого. — Той се поколеба. — А може пък тези мерки да не са необходими. Вероятно утре или вдругиден анализаторите на трета палуба ще успеят да разкодират маркерите и всичко, което казах, ще се превърне в спорна хипотеза. — Главният учен кимна на мъжа, застанал до куфара с доказателството. По време на разговора той не беше проронил нито дума. — Това е Джон Марис, моят криптоанализатор. Работи денонощно по проблема. Виж сега какво искам да направиш.

В същия миг някой почука на вратата. И после втори и трети път.

Крейн погледна Ашър. Главният учен се беше вцепенил. Набръчканото му от грижи лице изведнъж преbledня и той енергично поклати глава.

На вратата се потропа отново, този път по-настойчиво.

— Доктор Крейн! — извика строг глас от коридора.

Крейн се обърна към вратата.

— Чакай! — тихо и настойчиво каза Ашър.

Но вратата се отвори. На прага се очерта силуетът на адмирал Спартан. Държеше червен пропуск за достъп до всички сектори на Базата. От двете му страни стояха морски пехотинци с карабини.

ГЛАВА 21

Спартан погледна Крейн, после Ашър. Изражението му беше непроницаемо. След това влезе.

— Прекъсвам ли нещо?

Настъпи неловко мълчание. Крейн погледна Ашър. Главният учен имаше смразения, стъписан вид на елен, заслепен от фарове на кола.

След като не получи отговор, адмирал Спартан се обърна към морските пехотинци.

— Изведете го. — И посочи Крейн.

Единият командос направи знак на Крейн да се приближи с дулото на оръжието си. Крейн преглътна с мъка. Вълшебството на последните няколко минути се беше изпарило и бе заменено от болезнено чувство за уязвимост.

Той пристъпи напред със свито сърце. Спартан затвори и заключи вратата.

Крейн зачака в тесния коридор. Морските пехотинци стояха от двете му страни. Устата му пресъхна. Сърцето му неспокойно блъскаше в гърдите. На дланите и по слепоочията му избиха капки пот. Зад вратата се разнесоха силни гласове. Крейн се заслуша съсредоточено, но не можа да разбере думите. „Какво става?“ — запита се. Не знаеше за кого да се тревожи повече — за себе си или за Ашър.

Изминаха пет страшни минути. След това вратата се отвори. Спартан излезе от стаята и гневно се вторачи в Крейн.

— Елате с мен, докторе.

— Къде отиваме?

— Ще ви е по-лесно просто да изпълнявате заповедите.

Крейн отмести очи към карабините в ръцете на командосите. Очевидно нямаше друг избор, освен да се подчини. Тръгна по коридора след адмирала. Двамата пехотинци вървяха след него.

Неколцина минаващи лаборанти спряха и любопитно се вторачиха в малкото шествие.

— Къде — отново започна Крейн, но млъкна. Всичко, което би казал, щеше само да налее масло в огъня. Много по-добре беше да не говори докато не се наложеше.

Незададеният въпрос обаче продължи да измъчва съзнанието му. „Къде ме водят? И колко знае Спартан? Какво му каза Ашър?“ Тримата имаха вид на виновни конспиратори, срещащи се тайно.

В същината си операцията беше военна. Крейн бе попълнил страшно много документи, за да стигне до петролната платформа. Един Господ знае какви лични човешки права беше нарушил. Потрепери при мисълта, че дори ако не знае всичко, Спартан несъмнено разполага със средствата, методите и по всяка вероятност правото да научи каквото иска.

Спряха пред асансьора. Пазачите заеха позиции от двете страни, а адмиралът го повика. След миг вратите се отвориха. Спартан влезе, изчака пехотинците да съпроводят вътре Крейн и натисна бутона за седма палуба — най-ниското незасекретено ниво на Базата.

Какво беше казал Ашър преди малко? „Спартан скоро може да поеме цялото командване на операцията, а Королис ще е изпълнител.“ Крейн се помъчи да нормализира дишането си и да изглежда спокоен.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Адмиралът слезе и тръгна по тесния коридор към някаква врата без надпис. Отвори я с червения пропуск, а командосите отново заеха позиции от двете страни. Спартан безмълвно въведе Крейн вътре. Изражението му беше непроницаемо.

Стаята беше малка и оскъдно обзаведена. Единствените мебели бяха дълга ниска маса и два стола. Зад тях имаше две огромни подвижни лампи с метални рефлекторни чинии, насочени към точка на височината на главите им на отсрещната стена. Крейн видя лампите и пулсът му се учести. Най-големите му страхове се потвърждаваха.

— Отидете до отсрещната стена, доктор Крейн — с безизразен глас каза Спартан.

Крейн бавно се приближи до стената.

— Обърнете се, моля.

Крейн се подчини. Целият бе облян в пот.

Изведнъж се чу изщракване и двете лампи блеснаха ослепително, сякаш го приковаваха към стената с мощността си. Той присви очи и инстинктивно ги закри с ръка.

— Стойте неподвижно, доктор Крейн — разнесе се гласът на Спартан, който беше невидим зад завесата от бяла светлина.

Крейн започна трескаво да разсъждава.

„Успокой се — помисли си. — Запази хладнокръвие“. Трябваше ли да се тревожи за нещо? Беше член на изследователския персонал. Мястото му беше тук. Не беше шпионин.

После обаче си спомни сериозните мерки за сигурност на Бариерата, страха, изписан на лицето на Ашър, и силните гласове от каютата и сърцето му затупка като лудо.

Някъде зад стената от светлина се чу изщракване и една след друга лампите угаснаха.

— Седнете, докторе — каза адмиралът. — Беше се настанил до масата и бе отворил някаква папка.

Предпазливо и с все още разтуптяно сърце, Крейн седна на другия стол. Спартан сложи ръка върху папката и я бутна към него. Вътре имаше лист с четири параграфа текст. Най-отгоре беше сложен печатът на Министерството на отбраната.

— Подпишете се отдолу, моля — каза Спартан и внимателно сложи на масата позлатена писалка.

— Вече подписах всичко, когато бях горе — отвърна Крейн.

Адмиралът поклати глава.

— Това не сте го подписали.

— Може ли първо да го прочета?

— Не ви съветвам. Само ще се изплашите безпричинно.

Крейн взе писалката, протегна ръка към листа и се поколеба: запита се дали не подписва признание за вина — преди да е признал, че знае някаква тайна, но осъзна, че всъщност няма значение. Пое дълбоко дъх, подписа се и бутна листа към Спартан.

Адмиралът затвори папката и я нагласи точно на ъгъла на масата. В същия миг на вратата се почука.

— Влез — каза Спартан.

Вратата се отвори и в стаята влезе морски офицер. Козирува на адмирала, даде му бял плик, отново отдаде чест, обърна се енергично и излезе.

Спартан хвана плика с палеца и показалеца си, вдигна го, после го подаде на Крейн, който предпазливо го взе. Пликът беше тежък. Вътре имаше нещо твърдо и правоъгълно, като кредитна карта.

— Отворете го — каза адмиралът.

След миг колебание Крейн скъса единия край. В ръката му падна пластмасова пластинка с множество вградени микрочипове. Той я обърна и видя снимката си, такъв, какъвто бе изглеждал само преди две минути — заслепен от лампите. Отдолу имаше код, а до него с червено бяха напечатани думите **ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП ДО СЕКРЕТНИТЕ НИВА**. В единия ъгъл беше прикрепена месингова щипка.

— Пропускът, сканирането на ретината и пръстовите отпечатащи ще ви позволят да преминете през Бариерата — каза Спартан. — Пазете пропуска и себе си, докторе. Има жестоки наказания за изгубването на такава карта или попадането ѝ в ръцете на лоши хора.

— Не разбирам.

— Давам ви достъп до класифицираната секция на Базата. Бих добавил, въпреки съвета на капитан Королис.

Крейн се вторачи в пропуска. Обзе го облекчение. „Мили Боже, вече ставам параноик“ — помисли си.

— Разбирам — глуповато каза той. — Благодаря.

— Защо? Какво си мислехте, че става?

Крейн би се закълел, че за миг по лицето на адмирала пробягна весела усмивка, но после изражението му отново стана неразгадаемо.

ГЛАВА 22

Петролната платформа „Кралят на бурите“ стоически се крепеше между буреносното черно небе и развълнуваното море на шестдесет мили от брега на Гренландия. Минаващите кораби и разузнавателните сателити, препрограмирани от някое любопитно чуждестранно правителство, не биха забелязали нищо необикновено. Няколко монтажници бавно обикаляха около надстройката, работеха със сондите и проверяваха другите технически съоръжения, но общо взето гигантската платформа беше спокойна и сякаш заспала.

Вътре обаче кипеше трескава дейност. LF2-M — дълбоководната единица за презареждане или Коритото току-що се беше върнала от ежедневното си пътуване до Базата, намираща се на две мили под повърхността. В Приемната чакаха тридесетина души. Гигантска лебедка издигна безпилотния модул за доставки и го пренесе през грамаден люк в най-ниското ниво на платформата. Неугледният плавателен съд бавно и внимателно беше повдигнат от океана, а после отнесен встрани от люка и спуснат в приемния док. Под зоркия поглед на един морски пехотинец двама служители по снабдяването разхерметизираха люка в носа на Коритото, отвориха го и започнаха разтоварването. Имаше големи черни контейнери с отпадъци, предназначени за пещта за изгаряне на смет, внимателно запечатани поверителни пакети, медицински проби в кутии, защитени от биологичен риск, предназначени за анализи, твърде сложни, за да се извършат в станцията. Всичко това бързо се взимаше от чакащите членове на екипажа и се изнасяше.

След петнадесет минути Приемната се опразни. Останаха само морският пехотинец, операторът на лебедката и двамата по снабдяването, които затвориха преградата за достъп и подготвиха Коритото за пътуването на следващия ден.

Един от чакащите в Приемната бе куриер от Научния отдел. Бе пристигнал сравнително неотдавна на платформата. Носеше очила с

рамки от черупка на костенурка и леко накуцваше, сякаш единият му крак беше малко по-къс от другия. Казваше се Уолас.

След като взе пратката си — шест плика, — той се върна в научната секция на Производственото ниво на „Кралят на бурите“ и бързо тръгна по лабораториите. Раздаде първите пет плика на получателите им, но не даде последния, а се прибра в стаичката си, която беше сгушена в отдалечен ъгъл.

Внимателно заключи вратата и отвори плика. Вътре имаше само един компактдиск. Той се обърна към компютъра си, пхна диска във флопито и бързо разгледа съдържанието — един-единствен файл, озаглавен 108952.jpg, вероятно фотография. Уолас щракна на иконата на файла и компютърът послушно я показа на екрана — призрачно черно-бяло изображение, очевидно рентгенова снимка.

Той обаче не се интересувахе от изображението, а от нещо в него.

Въпреки че препоръките му бяха отлични и проверките на миналото му безупречни, Уолас беше новодошъл в проекта „Буря в бездната“ и имаше ниско ниво на достъп до секретна информация. Наред с другите неща това означаваше, че компютърът му е само идиотски терминал, свързан с главната мрежа на петролната платформа, без да има собствен твърд диск, и не можеше да оперира с командни файлове, записани на компактдиск. В резултат на това Уолас можеше да работи само с одобрен софтуер и на компютъра му не можеше да се инсталират нови програми.

Поне на теория.

Той придърпа клавиатурата към себе си, отвори примитивния текстови редактор, инсталиран в оперативната система, и написа кратка програма:

```
void main (void)
{
    char keyfile = fopen („108952.jpg“);
    char extract;
    while (infile)
    {
        extract = (asc (least_sig_bit (keyfile)) /
2)^6);
    }
}
```

```

void least_sig_bit (int sent_bit)
{
    int bit_zero;
    bit_zero = < (sent_bit, 6);
    return (bit_zero);
    bit_zero = > (sent_bit, 6);
}

```

Спря за миг и огледа програмата, изреди етапите ѝ наум и се увери, че логиката е правилна. Изсумтя доволно и отново погледна рентгеновата снимка.

Всеки пиксел на изображението на екрана заемаше по един байт във файла jpg на диска. Кратката, но мощна програма щеше да извлече двата най-незначителни бита от всеки байт, да ги конвертира от цифри в техните ASCII еквиваленти и накрая да покаже буквите на екрана.

Уолас бързо събра данните и стартира програмата. На монитора се отвори нов прозорец, но този път без рентгеновата снимка, а съдържащ текст.

ИСКАМ ОТЛАГАНЕ НА ИЗВЪРШВАНЕТО НА
 ВТОРИЯ ОПИТ ЗА ПРОБОЙНА
 ПРЕДСТОИ НОВ ИЗТОЧНИК НА ИНФОРМАЦИЯ
 ОТ КЛАСИФИЦИРАНАТА СЕКЦИЯ

Уолас прочете съобщението два пъти и сви устни.

С компютрите беше възможно да скриеш тайни съобщения почти навсякъде — във фоновото съскане на записана музика или в зърнистата структура на дигитална фотография. Той използваше стария шпионски метод на стеганография — скриване на тайна информация там, където няма да бъде забелязана, вместо кодирането ѝ — и го беше въвел в дигиталната ера.

Уолас изчисти екрана, изтри програмата и сложи диска в плика. Процедурата продължи по-малко от пет минути.

След шестдесет секунди той се върна в научната лаборатория. Радиологът вдигна глава, когато на бюрото му безшумно се плъзна плик.

— А, да, очаквах рентгеновата снимка — каза радиологът. —
 Благодаря, Уолас.

Уолас само се усмихна в отговор.

ГЛАВА 23

Втория път минаването през Барриерата и навлизането в зоната с ограничен достъп на Базата беше много по-лесно и безболезнено. Крейн имаше пропуск, закачен на джоба на гърдите, а и мълчаливият адмирал Спартан вървеше до него. Процедурата продължи само няколко минути. Пазачите пъргаво отстъпиха назад. Крейн и Спартан слязоха на шестото ниво и тръгнаха по тесен коридор. Адмиралът вървеше отпред, Крейн го следваше.

Последния път, когато беше слизал долу, Крейн тичаше с всички сили към изпадналия в психоза Конрад Уейт и нямаше време да забележи нищо. Този път обаче с любопитство оглеждаше всичко. Въпреки това, докато вървяха по коридорите, единствените външни доказателства, че се намира в секретната зона, бяха изобилието от предупредителни знаци на светлосивите стени, морските пехотинци, поставени на пост навсякъде, и тежките гумени уплътнения около рамките на вратите.

Влязоха в един асансьор. За разлика от асансьорите на горните етажи, на контролното табло имаше бутони от едно до шест. Спартан натисна бутона с надпис „две“ и кабината започна да се спуска.

— Все още не сте ми казали нищо — наруши мълчанието Крейн.

— Не съм ви казал много неща — без да го поглежда, отвърна Спартан. — Кое по-точно имате предвид?

— Защо променихте решението си?

Адмиралът се замисли, после се обърна и невъзмутимо се втренчи в него.

— Знаете, че съм чел досието ви, нали?

— И Ашър каза само това.

— Капитанът на „Спектър“ е смаян от поведението ви. Каза, че сам сте спасили подводницата.

— Капитан Нейсби обича да преувеличава.

— Трябва да призная, че не ми е съвсем ясно какво сте направили, доктор Крейн.

— Мисията беше секретна. Не мога да говоря за това, сър.
Спартан се усмихна криво.

— Знам всичко за мисията. Трябвало е да предавате разузнавателна информация от първа ръка за построяването на завод за обогатяване на уран на брега на Жълто море. И ако се наложи, да го взривите с торпедо с „мръсна“ бомба, но така, че експлозията да прилича на авария.

Крейн го погледна изненадано, но после се сети, че правителството вероятно има много малко тайни от военния ръководител на нещо толкова строго секретно като Базата.

— Нямах предвид мисията — продължи адмиралът, а каква е била ролята ви в спасяването на подводницата.

Крейн се умълча за миг, после обясни сбито:

— Членовете на екипажа започнаха да умират по особено ужасен начин. Нещо разяждаше синусите им и мозъците им се превръщаха в пихтия. Всичко ставаше само за няколко часа. Първия ден умряха двадесет. Действахме при пълно комуникационно затъмнение и не можехме да зарежем патруирането. На борда настъпи паника. Заговори се за саботаж и отровен газ. Когато за една нощ умряха още двадесет души, последва хаос. Командната верига се прекъсна. Назряваше бунт. Из подводницата тръгнаха тълпи за саморазправа, търсеха предателя.

— А вашата роля?

— Осъзнах, че онова, което всички мислят за ефект от отровен газ, може да е фикомикоза.

— Моля?

— Гъбична инфекция, която уврежда имунната система на организма. Успях да събера необходимите материали да изследвам проби от мъртвите членове на екипажа и открих, че телата им са гъмжат от *rhizopus oryzae* — гъбичките, които предизвикват рядката, но изключително опасна инфекция, известна като мукормикоза.

— Това ли убиваше екипажа на „Спектър“?

— На дъното на подводницата се беше зародила особено пагубна разновидност на гъбичките.

— Как спряхте разпространението ѝ?

— Дадох лекарства на останалите от екипажа. Докарах ги до състояние на контролирана ацидоза, на която спорите на гъбичките не

издържат.

— И спасихте подводницата?

Крейн се усмихна.

— Както вече казах, адмирале, капитан Нейсби обича да преувеличава.

— Не ми се струва преувеличение. Запазили сте хладнокръвие, открили сте причината, работили сте с подръчни материали и сте постигнали резултат.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата влязоха в необозначен коридор.

— Какво общо има това със сегашния ни проблем?

— Откровено казано, паралелите са многобройни и вие също ги виждате. — Спартан бързо тръгна напред и зави по друг коридор. — Следя развитието ви, докторе. И реших, че ще е разумно да ви окажа по-голямо доверие.

— Това е причината да ми дадете достъп до секретните нива. Ще ми помогне по-бързо да реша проблема.

— Причината, както се изразихте, се намира зад онази врата. — Адмиралът посочи един люк в дъното на коридора. От двете страни стояха вездесъщите морски пехотинци.

Спартан направи знак и единият откряхна люка, а после го отвори широко. Крейн пристъпи напред, но спря — отвъд цареше мрак.

Адмиралът мина през люка и се обърна.

— Идвате ли?

Крейн се наведе, провря се през тъмния люк, огледа се и затаи дъх.

Намираха се в тясна камера за наблюдение, гледаща към огромен хангар с машини и съоръжения, простиращ се под тях. Специалисти седяха в дълги редици от двете страни и наблюдаваха компютърни терминали. Чуваше се пиукане на електроника, потракване на ключове и шепот на приглушени гласове. Отвъд стъклената стена, долу в хангара, други специалисти в бели престилки търчаха насам-натам или записваха нещо в джобни компютри. Крейн обаче не обърна внимание на всичко това. Очите му бяха приковани в предмета, който беше окачен на невероятно дебел кабел над пода на хангара.

Беше сфера, направена от метал, вероятно титан или нещо още по-ценно, с диаметър около три метра. Беше лъскава като огледало и блестеше ярко като слънце. От долната част като мъх от корпуса на кораб висеше малка гора от сензори, фарове и роботизирани механизми. Други две такива сфери бяха поставени в бронирани гнезда до отсрещната стена.

— Какво е това? — прошепна Крейн.

— Наричаме го Стъкленото топче, най-важната част на Базата. Всичко останало тук работи, за да го поддържа.

— Със Стъкленото топче ли копаете?

— Не. Прави го приспособена за дълбочината „къртица“ с двойна защита, машина за пробиване на тунели. В момента работата на Стъкленото топче е да следва пробивната машина и да укрепва новите секции на тунела със стоманени обръчи. По-късно, когато шахтата бъде завършена, Стъкленото топче ще премине към изследване и изваждане.

— Автономно ли е?

— Не. Няма начин всичките му функции да са автоматизирани. Обслужват го редуващи се екипажи от по трима души.

— Екипажи? Не виждам люк.

Адмиралът се засмя. Звукът наподобяваше сух лай на куче.

— На дълбочината, на която работим, не може да има люкове. Поради невероятното налягане Стъкленото топче трябва да бъде кръгло. Не може да има никакво отклонение от сферичната форма.

— Как влизат и излизат екипажите?

— Щом влязат, обшивката се заварява и шевът се излъсква до огледален блясък.

Крейн изумено подсвирна.

— Да. Всяка смяна е по двадесет и четири часа, защото влизането и излизането отнемат много време. За щастие, както виждате, имаме две резервни сфери, затова докато едната работи в тунела, друга се подготвя и презарежда. По този начин работата продължава денонощно.

Крейн не можеше да откъсне очи от ослепително блестящото кълбо. Това беше едно от най-красивите неща, които беше виждал. Трудно му беше да си представи, че трима души от екипажа са натъпкани в такова тясно пространство.

— Вероятно не сте убеден, че търсим Атлантида — сухо отбеляза Спартан. — Но не ви засяга какво търсим. Вашата грижа е медицинският проблем. Вече няма да отговаряте пред Ашър, а пред мен. Не е необходимо да споменавам, че не трябва да обсъждате какво сте видели тук с работниците от некласифицирания сектор. Движенията ви ще бъдат наблюдавани, поне в началото, и ще ви придружават до по-чувствителните зони. Разбира се, ще ви осигуряваме необходимите медикаменти и инструменти. Вършили сте секретна работа и преди и знаете какви са привилегиите и отговорностите. Ако нарушите правилата, следващите лампи, пред които ще застанете, няма да са, за да ви направим снимка.

Крейн най-после откъсна очи от сферата и погледна Спартан. Адмиралът не се усмихваше.

— Какво по-точно се е случило? — попита Крейн.

Спартан прокара пръсти по стъклената стена, спускаща се надолу към хангара.

— Досега Сондажният комплекс не беше засегнат от странното заболяване, но през последните дванадесет часа се разболяха двама души.

— Какви са симптомите?

— Може да ги попитате сам. На четвърта палуба има спешно отделение. Ще ви ги изпратят там.

— Защо не ми беше съобщено за тези нови случаи?

— Нали сега ви казвам. Двамата са от висшата охрана и не им се позволява достъп до незасекретените нива.

— Бих се възползвал от помощта на доктор Бишоп.

— Тя има ограничен достъп отвъд портала само при спешни случаи и придружена от морски пехотинци. Ще се справим с положението, ако и когато стане от критична важност. А сега, ако може да продължи. Освен двата случая, за които споменах, забелязах, че и други в Комплекса получават психически разстройства.

— Корбет знае ли?

— Не, и няма да знае. Не може да се разчита на него. Всяко експертно мнение, което предложи, трябва да бъде проверено. — Адмиралът си погледна часовника. Мисля, че сте на крак от тридесет и шест часа. Ще накарам придружителите да ви върнат в каютата ви.

Поспете шест часа. Искам да сте тук утре сутринта точно в девет и да сте свеж.

Крейн бавно кимна.

— Това било значи. Дадохте ми достъп, защото и тук има проблеми.

Спартан присви очи.

— Сега имате нова задача, докторе. Не е достатъчно само да разберете какво разболява хората, трябва и да ги предпазите от болести. — Той посочи Стъкленото топче и техниците около него. — Защото всичко и всички в Базата са заменими, с изключение на копаенето. То трябва да продължи на всяка цена. Работата е от изключително важно, критично значение и аз няма да позволя на нищо и на никого да ни забави. Сам ще карам Стъкленото топче, ако се наложи. Ясен ли съм?

Двамата се вторачиха един в друг за миг, после Крейн кимна.

— Кристално ясен, сър.

ГЛАВА 24

Крейн уморено лежеше в леглото си. Наближаваше три сутринта и Базата беше тиха. През общата баня проникваха сложните съблазнителни звуци на джаз кларинет. Роджър Корбет беше почитател на Бени Гудман и Арти Шоу.

Денят беше изпълнен с повече изненади и чудеса от всички дни в живота му. Крейн беше толкова уморен, че когато затвори очи, почувства, че сънят се промъква към него, но не можеше да заспи. Още не. Първо трябваше да свърши нещо.

Протегна ръка към бюрото и взе кафявия плик. Отвори го и извади краткия документ — разказа на очевидеца за заравянето. Потърка сънено очи и погледна горната страница — цветно копие на ръкопис, написан с черни букви и обграден с колоритни, макар и обезпокоителни илюстрации в белите полета. Започваше с голяма, богато украсена главна буква. Пергаментът беше лошо повреден от двете хоризонтални линии, където очевидно е бил прегънат. Краищата му бяха потъмнели от докосвания на пръсти и от годините. Текстът беше на латински, но за щастие изследователят на Ашър беше приложил превод на английски. Крейн насочи вниманието си към превода и започна да чете.

„В годината Господня 1397 аз, Джон Олбарн, рибар от Стаафхорн, станах свидетел на нещо. За жалост, бях си счупил ръката и не можех да плавам с моята лодка, нито да хвърлям мрежите. Един ден отидох да се разходя на скалите и веднага забелязах, че небето е светло, въпреки че беше облачно. До ушите ми достигна странно пеене, сякаш от множество гласове, от което потрепери самата небесна твърд.

Без да губя време, побягнах обратно към Стаафхорн, за да кажа на всички хора. Но мнозина от селото го бяха

чули с ушите си и видели с очите си и излизаха на посипания с дребни камъчета бряг. Беше неделя и всички бяха в домовете си със семействата си. Скоро селото се опразни и всички се събраха край водата.

Небето беше станало още по-ярко. Във въздуха се усещаше странна тежест и на всички космите запукаха и щръкнаха.

Изведнъж забляскаха светкавици и затрещяха гръмотевици. След това облаците над океана се разкъсаха и разпръснаха дъги и бурни мъгли, докато се отдръпваха. В небето се появи дупка. През нея се видя гигантско око, обвито в бял пламък. От него струяха прави стълбове бяла светлина. Морето стана странно спокойно, когато го озари свещената светлина.

Всички хора от селото се зарадваха, защото окото беше прекрасно и чудно красиво, невъобразимо ярко и опасно с танцуващи дъги. И всички казаха, че Всемогъщият Бог е дошъл в Стаафхорн, за да ни дари с милостта и благословията си.

Мъжете започнаха да говорят как ще отплаваме към приказната светлина, за да възхвалим Бога и да получим благословията му. Един-двама не се съгласиха, защото разстоянието по море е твърде голямо. Но окото беше толкова изненадващо красиво и обграждащият го огън толкова чист и бял, че скоро всички се качиха в лодките, изгаряха от нетърпение да докоснат божествената светлина с ръцете си и да се доближат до нея, за да ги озари. Останах само аз. Лодките се напълниха с мъже, жени и деца от селото, но за жалост моята ръка беше счупена и не можах да отплавам. Реших да се кача на скалите, за да видя по-добре чудото.

След малко лодките потеглиха в морето. Бяха тридесет и няколко. Хората в тях пееха хвалебствени и благодарствени химни. Аз също изразих благодарността си, че от всички селища в кралство Дания Господ е дарил Стаафхорн с милостта си. Редицата лодки сякаш се носеше във въздуха с вълшебна скорост, въпреки че нямаше вятър,

и докато се молех, почувствах и тъга в сърцето си, защото само аз бях останал на брега.

Мина известно време. Лодките се намираха вече на почти една левга. И тогава голямото око бавно започна да се спуска от небето. Облаците, които го обвиваха, все още вряха и кипяха и около него бяха надвиснали огромни завеси от мъгла, пронизани от безброй дъги. Сега обаче стълбът бяла светлина, насочен от окото към повърхността на морето, се промени. Видях, че се изкривява и огъва като живо същество. Морето също се промени. Вече не беше спокойно и се развълнува, сякаш го изгаряше огромна пещ. Неземното пеене се усили, но звуците вече не бяха божествени гласове. Извисяваха се все по-силно, докато накрая се превърнаха в нещо като писък на заек, хванат в капан. Не спираха и бяха толкова завладяващи, че паднах на колене и запуших ушите си.

От върха на скалата видях, че лодките се колебаят дали да продължат по-нататък. Една-две спряха, а други се опитаха да се върнат. Но сега морето беше много разгневено. Около стълба светлина се появиха водни струи и водопади, извиращи с невероятна бързина, все едно, когато пуснеш камък в малко езеро. Докато огромното око се спускаше, стълбът светлина под него се превърна в колона от бял огън, изпепеляващ всичко и ужасен за гледане.

Всички лодки се връщаха. И после стана силно земетресение. Облаците се разделиха с чудовищен рев и сякаш за миг звездите от небето паднаха в морето. От мястото, където падна всяка, се извисиха пламъци и се появи много пара, която се разнесе на талази от центъра и закри малките лодки.

Силата на земетресението ме повали на земята, но въпреки че се ударих лошо, не можех да откъсна очи от гледката. Всепоглъщащата мъгла обхвана и брега и се разпространи надалеч. През нея видях сияния от червен и пурпурен огън, които изригнаха към небето и после отново се спуснаха към морето с хиляди езици от пламъци,

грамадното око се снишаваше, заобиколено от толкова бели и ярки пламъци, че пронизаха всичко, дори гъстата мъгла. Стори ми се, че окото се спусна много бавно и внимателно и когато стигна до повърхността на морето, всичко се разтърси от трус с такава сила, че не може да се опише с думи. Тътенът и трусовете продължиха около час. Земята се тресеше силно и бях сигурен, че тъканта ѝ ще се разкъса. Ревът бавно заглъхна и след много време мъглата започна да се разсейва.

О, странно и ужасно! Изглежда, дяволът под прикритието на ангел беше измамил селяните от Стаафхорн и бе подмамил към страшна кончина. Защото когато най-после мъглата се вдигна, морето беше станало тъмночервено и докъдето погледът ми стигаше, беше осяно с мъртви риби и други обитатели на дълбините, но от риболовните лодки и моите съселяни нямаше следа. В тъгата и скръбта си се почувствах и озадачен защо Луцифер не е останал, за да злорадства от победата си, грамадното око от бял огън беше изчезнало безследно, сякаш ужасната съдба на хората в тридесетте лодки беше напълно безразлична на сатаната.

Много дни след това обикалях Дания и разказвах моята история на всички, които изявяваха желание да я чуят и да се вслушат в предупреждението ми. По-късно обаче ме заклеиха като еретик и напуснах кралството, защото се уплаших за живота си. Спрях тук, в замъка Гримолд, само за малко, за помощ и храна. Не знам къде ще отида, но трябва да продължа.

Джон Олбарн

Записано от Мартин от Бреша, който тук полага тържествена клетва, че разказът е предаден точно.

Сретение Господне, година Господня 1398.“

Крейн остави листовите, легна по гръб и угаси лампата. Не можеше да заспи. Съзнанието му беше изпълнено с един-единствен образ — огромно око, немигащо и обвито в чисто бял пламък.

ГЛАВА 25

Вратата на лабораторията на Джон Марис беше отворена, но въпреки това Ашър почука.

— Влез — каза криптологът.

Лабораторията на Марис беше най-чистата и подредената в Базата. Не се забелязваше нито прашинка. С изключение на няколкото наръчника, старателно натрупани на купчина в ъгъла, на бюрото нямаше нищо освен клавиатура и компютър с плосък екран. Нямаше снимки, нито плакати или лични спомени. От друга страна, това беше типично за Марис — стеснителен, сдържан, затворен и потаен за личния си живот и мнението си. Изцяло отдаден на работата си. Идеалните качества за криптолог.

Жалко, че сегашният му проект — кратък и очевидно лесен за разбиране шифър, се оказваше толкова труден и сложен.

Ашър затвори вратата, седна на единствения стол за посетители и каза:

— Получих съобщението ти. Успя ли да разбереш нещо от атаките с груба сила?

Марис поклати глава.

— А с филтрите за хаотични байтове?

— Нищо смислено.

— Разбирам. — Ашър прегърби рамене. Когато бе получил имейла от Марис да се отбие при него при първа възможност, той почувства прилив на надежда, че криптологът е разгадал шифъра. В устата на флегматичния Марис обаче думите „при първа възможност“ всъщност бяха крещяща молба за незабавна консултация.

Марис го погледна, после отместа очи.

— Питам се дали не подхождаме към шифъра от погрешен ъгъл.

Ашър се намръщи.

— В смисъл?

— Снощи четох една книга за живота на Алън Тюринг.

Ашър не се изненада. Марис беше опитен, стремящ се към съвършенство учен и работеше върху втора докторска степен по история на компютрите, а Алън Тюринг беше култова фигура в първите компютърни теории.

— Продължавай.

— Ами... Знаеш ли какво представлява машината на Тюринг?

— Опресни паметта ми, ако обичаш.

— През тридесетте години на двадесети век Алън Тюринг конструира теоретичен, абстрактен компютър, известен като машината на Тюринг. Състои се от хартиена лента с произволна дължина, изпъстрена със символи от някаква крайна азбука. Върху нея минава „глава“, която разчита символите въз основа на таблица. Положението на главата се променя в зависимост от символите, които разчита. Лентата записва или информация, или краен списък от инструкции, кратки програми. В съвременните компютри лентата е паметта, а главата микропроцесорът. Тюринг твърди, че теоретичният компютър може да изчисли всичко. Той е първият.

— Продължавай — повтори Ашър.

— Замислих се за шифъра, който се опитваме да декодираме. — Марис посочи екрана на компютъра, където светлинните пулсации на маркера излъчваха сигнала — той сякаш им се подиграваше с краткотрайността и загадъчността си.

```
1111100000101010001101011001110010000101  
0001001100010100011010011000010000000000
```

— Запитах се дали това не е лента на Тюринг — продължи Марис. — И какво ще направят нулите и единиците, ако ги пуснем през машината на Тюринг?

Ашър бавно се наведе напред.

— Мислиш, че тези осемдесет бита са компютърна програма?

— Знаем, че звучи налудничаво, сър.

— Съвсем не. — „Не по-налудничаво от факта, че сме тук — помисли си Ашър. — На дъното на морето и копаем“. — Продължавай — каза на глас за трети път.

— Добре. Първо трябваше да разбия редицата нули и единици на отделни команди. Предположих, че първите стойности 00000 и 11111 са указания, които обозначават дължината на всяка инструкция и че

всяка дигитална „дума“ е дълга пет бита. Така ми останаха четиринадесет петбитови инструкции. — Марис натисна един клавиш и дългата редица цифри изчезна. На нейно място се появиха серии кратки редове:

```
10101
00011
01011
00111
00100
00101
00010
01100
01010
00110
10011
00001
00000
00000
```

Ашър се втренчи в екрана.

— Кратка е за компютърна програма.

— Да. Трябва да е много елементарна компютърна програма. И на машинен език — основният, универсален, дигитален език.

Ашър кимна.

— И после?

— Сутринта съставих кратка програма, която да сравни тези стойности с крайния списък инструкции, написани на стандартния машинен език. Програмата даде всевъзможни инструкции на стойностите, една по една, и после провери дали ще се появи компютърна програма, с която може да работи.

— Какво те кара да мислиш, че подателите на посланието използват същия машинен език за инструкции като нашия?

— На бинарно ниво има някои дигитални инструкции, които са общи за всяко въобразимо компютърно устройство — инкремент, декремент, прескочи, пропусни, ако е нула, и булеан логика. Затова оставих програмата да върви и продължих с другата си работа.

Ашър кимна.

— Преди двадесетина минути програмата завърши проверката.

— И четиринадесетте реда преведоха ли се в някоя компютърна програма?

— Да. В една.

— Сериозно?

— Програма за прост математически израз. Ето я. Марис натисна друг клавиш и на монитора се появиха редици инструкции.

Ашър нетърпеливо се наведе напред.

ЛИНИЯ №	МНЕМОНИКА	ЗАБЕЛЕЖКИ
00101	ADD	/Зареди установена единица /от числото в позиция 13 (десетична дроб)
00011	00011	
01011	CNM	/Сложи обратен знак на числото.
00111	PLC	/Въведи полученото число /в позиция 14.
00110	00100	
00101	ADD	/Извади от /числото в позиция 12.
00010	00010	
01100	ISZ	/Инкремент и пропусни, ако е нула.
01010	JMP	/Върни програмния контрол /на стъпка 6.
00110	00110	
10011	КРАЙ	/Затвори програмата.
00001	/Позиция 12	
00000	/Позиция 13	
00000	/Позиция 14	

— Какво прави програмата? — попита Ашър.

— Ще забележите, че е написана като серия от повтарящи се изваждания, закодирани в кръг. Така се извършва делението на машинен език — чрез повтарящо се изваждане. Е, поне единият от начините. Може също да използваш десния SHIFT за аритметически действия, но това изисква по-специализирана компютърна система.

— Тогава е деление.

Марис кимна.

Ашър почувства изненада и озадаченост, примесени с внезапно силно вълнение.

— Не се колебай. Кое число се дели?

— Едно.

— Едно. И на какво се дели едно?

Марис облиза устни.

— Ами, проблемът е там, че...

ГЛАВА 26

Вратата беше едната от шестте в резервния необозначен коридор в североизточния квадрант на третото ниво и имаше надпис „Радиология“.

Капитан Королис кимна на единия от придружаващите го морски пехотинци да я отвори и влезе. Питър Крейн погледна над рамото му и видя малка, но добре обзаведена лаборатория. Всъщност по-голямата част от помещението беше заета от обемист апарат. Пред един компютър седеше жена с азиатски черти и бяла престилка и бързо пишеше. Тя вдигна глава, стана, усмихна се и се поклони.

Без да отговори на поздрава, Королис обиколи стаята, като неодобрително поглеждаше Крейн.

— Това трябва да послужи на целите ви — каза той и отново огледа помещението, сякаш отмяташе наум нещата, които Крейн би могъл да открадне, после излезе в коридора. — Оставете пост отвън — заповяда Королис на двамата командоси, обърна се и тръгна.

Крейн се вторачи за миг в гърба му, после кимна на морските пехотинци, влезе в лабораторията и затвори вратата. Чу се тихо изскърцване на гума — уплътнителят около вратата прилепна на мястото си. Крейн се приближи до жената, която все още стоеше права до лабораторната маса и се усмихваше.

— Питър Крейн — представи се той и стисна ръката ѝ. — Извинявайте, че нахлух така, но тук долу нямам работно пространство, а ми казаха, че в тази лаборатория има светлинна маса.

— Хюй Пионг — каза азиатката. Усмивката ѝ разкри ослепително бели зъби. — Чувала съм за вас, доктор Крейн. Вие изследвате заболяването, нали?

— Да. Искам само да видя няколко рентгенови снимки.

— Няма проблем. Чувствайте се свободен да използвате, каквото желаете. — Беше дребна и слаба, с искрящи черни очи зад кръглите очила. Говореше със силен китайски акцент. Изглеждаше тридесетинагодишна. — Светлинната маса е ей там.

— Благодаря.

— Кажете ми, ако се нуждаете от нещо.

Той отиде до светлинната маса, включи я и извади рентгеновите снимки, които беше поръчал да направят на неколцината работници в Сондажния комплекс. Както предполагаше, нямаше проблеми. Радиографиите бяха потискащо нормални. Всичко беше чисто.

През последните няколко часа беше направил неофициални прегледи на шест души от Сондажния комплекс и бе установил, че оплакванията им са същите като на пациентите в незасекретената зона на Базата — неясни и влудяващо разнообразни. Един се оплакваше от силно чувство за гадене, друг от замъглено зрение и увреждане на зрителното поле. Няколко оплаквания бяха на психична основа — смущения в храненето, трудно запазване на равновесие, краткотрайна загуба на паметта. Нито един от случаите не беше остър и както останалите, не изглеждаха свързани. Само един беше интересен — жена, която показваше забележителна промяна в характера. Обикновено плаха и тиха въздържателка, от десетина дни тя беше започнала да ругае и да псува и бе станала агресивна и развратна. Предишния ден я бяха затворили в стаята ѝ, след като я бяха намерили пияна по време на смяна. Крейн я разпита и разговаря с колегите ѝ. Щеше да изпрати подробен доклад на Роджър Корбет за преценка — разбира се, уместно цензуриран.

Извади рентгеновите снимки от светлинната маса и въздъхна. Беше поръчал да направят изследвания с магнитен резонанс и беше взел кръвни проби. Щеше да се опита да ги изпрати в лабораторията за анализ, но се опасяваше, че резултатите ще са същите като преди водещи до задънена улица. Надяваше се на пробив и въпреки че последното, което искаше да види, беше още заболели, ако в Сондажния комплекс, където се вършеше реалната работа, имаше сходни симптоми, това би му подсказало нещо по-определено. Пациентите обаче не изглеждаха по-зле от болните горе.

Стана му ясно, че внезапната загриженост на Спартан не се дължи на възискателност, а на подбор. В началото бяха засегнати само незначителни хора и адмиралът беше проявил слаб интерес. Сега обаче се разболяваха хора, пряко отговарящи за копаенето, и Спартан се беше притеснил.

Крейн угаси светлинната маса. Дори ако се окажеха маловажни и неспецифични, оплакванията все пак му бяха помогнали да направи пробив. Вече имаше достъп до секретните нива на Базата. Това удвояваше броя на хората, които можеше да наблюдава, както и възможностите да търси вероятни фактори, дължащи се на работната среда.

Хюй Пионг го погледна. Беше етюд в черно и бяло черна коса, очи и очила и бяла престилка и бяла, почти прозрачна кожа.

— Не изглеждате доволен.

Крейн сви рамене.

— Нещата не се нареждат по местата си толкова бързо, колкото се надявах.

Пионг енергично кимна, докато си слагаше гумени ръкавици.

— И с мен е така. — Късо подстриганата ѝ лъскава черна коса се люшна.

— Върху какво работите?

— Върху това. — Пионг посочи отсрещната страна на грамадния апарат.

Крейн се приближи и надникна над ръба. За своя изненада видя друг малък предмет като плочка от домино — точно като онзи, който Ашър му беше показал предишния ден. Артефактът се рееше във въздуха и трептеше с безброй променящи се цветове. Същият тънък като конец лъч чиста бяла светлина водеше от горния край на предмета към тавана на стаята.

— Господи, и вие имате такова нещо — със страхопочитание каза Крейн.

Пионг се засмя.

— Не са много редки. Досега са извадени над двадесет.

Той я погледна изненадано.

— Двадесет?

— Да. И колкото по-надълбоко копаям, толкова повече намираме.

— Щом сте намерили толкова много само по пътя на шахтата, значи земната кора наоколо трябва да е пълна с тях.

— Те не са по пътя на шахтата.

Крейн се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Първият беше, но останалите излязоха да ни посрещнат.

— Да ви посрещнат? Какви ги говорите?

Пионг отново се засмя.

— Не знам как да се изразя по друг начин. Те идват към Стъкленото топче. Сякаш ги привлича.

— Тези неща пробиват твърда скала?

Тя сви рамене.

— Не знаем как точно идват, но го правят.

Той се вгледа по-внимателно в странния предмет. Нещото се рееше в средата на лабораторията и искреше с дълбок вътрешен блясък, мъждукаща дъга в безброй оттенъци. Вторачен в него, Крейн изведнъж почувства силна убеденост, че страховете на Ашър са неоправдани. Вероятно обезпокоителният разказ на очевидеца, който бе прочел през нощта, беше измислица или се отнасяше до нещо съвсем различно. Заболяването на хората в базата сигурно се коренеше другаде. Предметът трябваше да е добронамерен. Само една етично напреднала култура, превъзмогнала войната, агресията и злото, можеше да създаде нещо толкова неописуемо красиво.

— Какво по-точно изследвате? — попита той.

— Лъча светлина, който излъчва предметът. Пускам го през рефрактометър и спектрални радиометри. Анализирам съставните му части. Но не е лесно.

— Защото трябва да местите апаратурата, както на него му е удобно, а не обратното?

Пионг пак се засмя.

— Да, и това. Но имах предвид, че и с двама ни се случва едно и също. Парчетата от ребуса не се подреждат.

Крейн скръсти ръце и се облегна на апарата.

— Разкажете ми.

— С удоволствие. Вижте, учените много се интересуват от маркерите. Не се сецам за по-подходяща дума. Останалите изгарят от нетърпение да стигнат до недрата. Понякога си мисля, че ми дадоха тази маловажна задача само защото Королис иска да ме държи настрана. Доведоха ме тук да програмирам компютрите на учените, а не да работя с тях.

Не можа да прикрие огорчението в гласа си. „Королис я е отстранил от важната работа и я е напъхал в тази затънтена

лаборатория — помисли Крейн, — където тя пропилява таланта си в теории и второстепенни измервания“.

— Защо го е направил? — попита той. — Няма ли ви доверие?

— Королис не вярва на никого, особено на човек с научна степен от Технологическия университета в Пекин. — Пионг посочи рееция се предмет. — Все едно. Лъчът светлина изглежда неподвижен, нали? Но когато го обработваш, виждаш, че всъщност пулсира невероятно бързо — над един милион пъти в секунда.

Крейн се втренчи в лъча.

— Да. Ашър ми каза.

— И това не е всичко. Светлината изглежда обикновена, нали?

— Да, освен, че е ослепително бяла.

— Само че съвсем не е обикновена, а парадоксална. Всички анализи, които направих, показаха аномалии.

— Как е възможно? Светлината си е светлина.

— И аз мислех така, но тестовете показаха други резултати. Ще ви дам един пример. Апаратът, на който сте се облегли, е спектрограф.

— Не съм виждал толкова голям спектрограф.

— Да. — Тя се усмихна. — Това е много специален фотоелектрически спектрограф. Работи страхотно бързо и представя много по-подробна картина от обикновените. Знаете ли на какъв принцип действа?

— Разлага светлината на съставните ѝ вълни.

— Точно така. Когато е йонизирана, например от висока температура, материята излъчва светлина. Различните видове материя излъчват различни видове светлина. Наричат се „линейни емисии“ и спектрографът ги улавя и категоризира. Много са важни за астрономите. Като изследват линейните емисии на някоя звезда, те могат да определят състава ѝ.

— Продължавайте.

— Използвах спектрографа и анализирах лъча светлина, излизащ от това нещо. И ето какъв резултат получих. — Пионг победоносно взе един лист и го даде на Крейн.

Той го погледна, но не видя нищо необикновено. Беше показана вълнообразна линия с пикове и падове, не по-различна от електрокардиограма.

— Не съм запознат добре с фотоелектрическата спектроскопия, но не виждам нищо странно.

— Може би не е странно за далечна звезда, но за този малък предмет е невероятно странно. Това са абсорбционни линии. — Тя посочи няколко остри пика на диаграмата.

— И какво?

— Абсорбционният спектър се вижда само когато пред звездата има нещо, например облак от газ, или друго, което закрива част от светлината и поглъща определени светлинни вълни. Никога няма да видиш такъв резултат от лъч светлина в стаята, където се намиращ.

Крейн отново погледна графиката на спектъра и се намръщи.

— Искате да кажете, че светлината, излъчваща се от това нещо, може да се види само от далечна звезда?

— Точно така. Спектърът светлина, излъчващ се от предмета, е принципно невъзможен.

Крейн мълчаливо ѝ върна разпечатката.

— И това е само един от десетината парадокси, които открих в този малък маркер. От всяко изследване получавам неразбираеми резултати. Интересно е, но и отчайващо. Затова си направих труда да ги анализирам със спектрографа. Реших, че нещо обикновено използвано от астрономите, ще покаже ясни данни. — Тя поклати глава. — Има и друго. Физическите съставни части. И преди всичко, защо маркерът излъчва светлинен лъч. И забелязахте ли, че лъчът винаги е отправен в една и съща посока, независимо накъде се завърта предметът?

— Не. — Крейн взе рееция се артефакт и разсеяно го обърна в ръката си. Въпреки че маркерът послушно се завъртя от лекия му натиск, лъчът светлина не промени посоката си и остана насочен към тавана. Източникът му бавно се премести по повърхността, докато се въртеше. Предметът беше студен и странно хлъзгав. Много любопитно. Светлината излиза от едно и също място, независимо как маркерът е разположен в пространството, сякаш цялата му повърхност свети. — Той доближи артефакта до очите си. Несъмнено си въобразяваше, но маркерът май се затопли. Крейн погледна Хюй Пионг. — Дали пък...

И изведнъж млъкна. Китайката беше отстъпила назад. На лицето ѝ бяха изписани ужас и страх.

— Какво има? — попита той.

Доктор Пионг направи още една крачка назад и се скри зад големия апарат.

— Ръкавици — възкликна задавено тя.

Крейн почувства във върховете на пръстите си болезнена топлина и бързо пусна плочката. Тя плавно се плъзна в предишната си позиция в центъра на стаята.

Крейн се вторачи в нещото, замръзнал от внезапен страх. Пионг беше произнесла само една дума, но смисълът ѝ остави незаличима следа в съзнанието му.

„Никой не го е докосвал без ръкавици“

Паренето в пръстите му се засили. Сърцето му се разтупка, устата му пресъхна. Току-що беше направил нещо недопустимо. Възмутителна грешка, сякаш беше начинаещ изследовател. И сега.

Мислите му бяха прекъснати от внезапен пронизителен сигнал. Разнесе се стържене на метал и отдушниците в лабораторията се затвориха. Лампите на тавана угаснаха. Блеснаха червени светлини, предупреждаващи за опасност.

Хюй Пионг беше натиснала бутона за тревога и ги беше затворила вътре.

ГЛАВА 27

Крейн стоеше вцепенен. Стените сякаш трепереха от звука на сирената, аварийните лампи бяха облели лабораторията в кървавочервена светлина.

Какво се беше случило? Крейн бе докоснал извънземното устройство и допирът му беше задействал някаква реакция. „Господи — помисли той, обзет от безумен страх, — Облъчен ли съм? Може би някакъв вид алфа-радиация или ниска неутронна радиация? Колко силна е дозата?“

Прогони тази мисъл от съзнанието си, опита да се пребори със страха и да разсъждава логично. „Какво е лечението за частично облъчване на тялото?“

Отстъпи от реещия се предмет и извика:

— Баня! Трябва ми баня във физиологичен разтвор. Бързо!

Хюй Пионг се бе навела над апарата и говореше нещо, но той не чуваше думите ѝ от пронизителния вой на клаксона.

— Какво?

Китайката завика нещо, размахваше ръце.

— Какво? — повтори той.

Хюй се обърна и натисна бутона на стената. Сирената млъкна. След минута се включи неоновото осветление.

— Казах, че всичко е наред! — извика тя. — Това са само инфрачервени лъчи!

Крейн се вторачи в нея.

— Инфрачервени?

— Да. Току-що видях показанията на контролното табло. Когато го докосна, маркерът започна да излъчва инфрачервена светлина. — Пионг отново се вгледа в уреда, после взе преносим Гайгеров брояч, прокара го по гърдите на Крейн и го задържа върху пръстите му. — Нищо друго освен нормалните за Базата показания.

В същия миг чуха викове и тропане по вратата. Хюй се обърна, изтича до комуникационното табло и грабна предавателя.

— Говори доктор Пионг. Фалшива тревога. Повтарям, тревогата беше дадена по грешка.

Отговори безплътен глас, безизразен и механичен.

— Въведете код за потвърждение.

Тя се обърна към клавиатурата и натисна поредица цифри.

— Кодът потвърден — каза гласът. — Тревогата е отменена.

Отново се разнесе дрънчене на метал и капаците от вентилационните тръби се отместиха. В лабораторията нахлу свеж въздух. Хюй отключи вратата и я отвори. Двамата морски пехотинци, който удряха по нея, едва не паднаха вътре.

— Фалшива тревога — каза тя, усмихваше се почтително и кимаше. — Много съжалявам за безпокойството.

Командосите огледаха подозрително стаята, насочили оръжията си. Хюй продължи да се усмихва и да кима. Двамата погледнаха още веднъж Крейн, излязоха и отново заеха позициите си от двете страни на вратата.

Пионг я затвори, обърна се към Крейн и се усмихна глуповато.

— Съжалявам.

— Вие ли съжалявате? Аз направих грешка, от която би се засрамил дори ученик.

— Не. Мислех, че знаете указанията. Реагирах прекалено емоционално. Но пък тук долу всички сме напрегнати. Изследванията и анализите, направени дотук, показват, че маркерите са инертни и безвредни, но...

Гласът ѝ постепенно заглъхна. Настъпи мълчание. Крейн бавно си пое дъх. Върховете на пръстите му все още пареха от инфрачервената топлина.

— Всъщност смятам, че ми направихте услуга, доктор Крейн — каза някак замислено Хюй.

— Защо? — попита той, разсеяно търкаше пръстите си.

— Дадохте ми нещо друго, което да анализирам. Маркерът излъчва два вида електромагнитна радиация.

Крейн я погледна учудено.

— Искате да кажете...

— Да. — Тя посочи апарата. — Маркерът все още излъчва видима и инфрачервена светлина.

Отново настъпи мълчание. Крейн се приближи до предмета, този път по-предпазливо. Артефактът се рееше пред него и проблясваше. Перлените му краища едва забележимо потрепваха като изящни непостоянни очертания на мираж.

— Защо го прави? — промълви той.

— Точно това е въпросът.

Крейн се вгледа в предмета с любопитство.

— Не може да е свързано с начина му на движение, нали?

— Изглежда малко вероятно.

— Механизъм за самозащита?

— Имате предвид, за да ви накара да го пуснете? Едва ли. Нещо толкова сложно като този маркер би трябвало да има по-ефективни начини да се защитава. Освен това ние се опитахме да счупим един. Не се повреди от нищо. Пръстите ви не може да са представлявали заплаха.

Крейн се намръщи и заобиколи маркера. Още трепереше от прилива на адреналин. Взе една пластмасова епруветка, внимателно я придвижи около реещия се предмет, вкара го вътре, запусти я с червена гумена тапа и спря, за да го разгледа. Мъничкият обект невъзмутимо стоеше в мъртвата точка на епруветката.

— Ашър смята, че това е някакво послание — каза Крейн. — И че периодичните пулсации са дигитален шифър.

Хюй кимна.

— Логичен извод. Но ако е комуникация, съобщението се съпротивлява на опитите ни да го декодираме.

— Какво ли прави Ашър? — измърмори Крейн по-скоро на себе си. Изпита вина, че не се бе свързал с главния учен. Последния път, когато разговаряха, в каютата му нахлуха Спартан и охраната. Оттогава беше толкова зает, че не му бе останало време да го потърси.

— Ще му изпратя имейл — каза Пионг, седна пред клавиатурата и започна да пише. След малко спря, намръщи се и отново написа нещо. — Странно.

— Какво? — попита Крейн и отиде при нея.

— Получавам грешки в мрежата. — Тя посочи екрана. — Вижте. Допустимият максимум на изпратените съобщения е превишен.

— С каква мрежа оперирате?

— Стандартната 802.11, безжична, каквато се използва навсякъде в Базата. — Пионг въведе още команди. Пак същото.

— Не съм имал проблеми с мрежата в Медицинския комплекс.

— На мен ми се случва за пръв път. Досега работеше безупречно. — Хюй отново написа инструкциите. — Най-последно. Успях да изпратя имейла на третия опит.

Крейн остана замислен.

— Какъв е честотният обхват на мрежата?

— 5.1 гигагерца. Защо? — Хюй го погледна. — Нима мислите, че...

— Че нещо пречи? Уместен въпрос. Има ли други устройства с честотен обхват 5.1 гигагерца в лабораторията?

— Не. Само безжичната мрежа предава на тази честота.

Пионг изведнъж млъкна. Двамата се спогледаха и после, сякаш осенени от една и съща мисъл, се обърнаха към малкия маркер.

Хюй стана, отиде до лабораторната маса, прерови измервателните уреди и намери анализатор, после се приближи до странния предмет, вдигна уреда и се вгледа в малкия екран.

— Господи, маркерът предава на 5.1 гигагерца.

— Комуникира на три честоти, далеч една от друга.

— Ние знаем за три, но съм готова да се обзаложа, че има още. Може би много повече.

— И сте сигурна, че това е ново явление?

— Категорично. Досега имаше една-единствена светлинна вълна и нищо друго.

Крейн се втренчи в малкия предмет.

— Какво мислите, че се е случило?

Пионг се усмихна.

— Изглежда, го активирахте, доктор Крейн.

Последно седна пред клавиатурата и трескаво започна да пише.

ГЛАВА 28

- Скруберите за пречистване от въглероден двуокис?
- Проверени.
- Сервоконтролерите и карданите?
- Проверени.
- Херметизация на преградата?
- Сто процента.
- Индикаторите за насочване по инерция?
- Зелени.
- Електромагнитният механизъм?
- На максимална степен.
- Сензорът за температурата?
- Проверен.

Томас Адкинсън се обърна към таблото с уредите и престана да слуша размяната на въпроси и отговори между лоцмана и инженера. Пултът му светеше в зелено. Прикрепените към долната част на Стъкленото топче роботизирани ръце бяха готови за работа.

Поредицата отекващи гърмежи извън корпуса беше спряла. Замени я слабо свистене. Входната плоскост отново беше запоена и всички следи от спойката се излъскваха. Ако някой новодошъл в Сондажния комплекс се разходеше около Топчето, щеше да види идеална гладка сфера без абсолютно никакъв признак, че вътре има трима души. Трима поставени изключително натясно и чувстващи се неудобно мъже.

Адкинсън се размърда неспокойно на малкия метален стол, опитваше се да си намери положение, в което да се чувства удобно през следващите двадесет и четири часа. Влизането и излизането от сферата отнемаше толкова много време — деветдесет минути подготовка за спускане и тридесет минути за изваждане след това — че екипажът трябваше да работи на три смени за максимална ефективност.

„Максимална ефективност, дрън-дрън“ — помисли Адкинсън. Господи, сигурно имаше по-лесен начин да си изкарва прехраната.

Комуникационната линия изчурулика.

— Стъкло топче Едно, говори Контрол на спускането — разнесе се безплътен глас от малкия високоговорител. — Какво е положението ви?

Лоцманът Гроув взе микрофона.

— Тук Стъкло топче Едно. Всички системи функционират.

— Прието.

За миг настъпи тишина, после се усети внезапно раздрусване. Сферата беше извадена от гнездото си и я придвижваха към шлюза. Последва усещане за уравнивяване и после за кратко рязко падане, когато скобите се отвориха и пуснаха кълбото в шлюза. Херметичните врати се затвориха с трясък. Като всички други звуци отвън, грохотът беше странно приглушен и отекваше по множество чудати начини.

Това се дължеше на необикновената конструкция на Стъкленото топче. Многопластовият външен корпус беше направен от титаниево-керамично-епоксиден карбид, а вътрешният — от армирана стомана. Двойните корпуси обаче бяха нещо обичайно за дълбоководните плавателни съдове. Сферата беше уникална с материала между двата корпуса. Адкинсън беше виждал чертежи и снимки. Там вътре имаше хиляди подпори — от единия корпус до другия, навсякъде подпори между подпори.

Проектантите на Стъкленото топче бяха почерпили вдъхновение от природата и за Адкинсън това беше най-странното. Той помисли, че се шегуват, когато му го обясниха. Невероятно сложното укрепване беше подсказано от кълвачите. Изглежда, мозъкът на всяка нормална птица, която непрекъснато чукаше по дърветата, за рекордно време би се превърнал в пихтия от ударите. Черепът на кълвача имаше два пласта с миниатюрни подпори между тях.

Адкинсън поклати глава. Кълвач. Господи. И все пак необходимостта да е затворен херметически в лъскавата метална топка се дължеше на високото налягане.

Налягането. Адкинсън положи усилия да не мисли за това.

— Стъкло топче Едно — изграчи комуникационната връзка, — говори Контрол на спускането. Излязохте от шлюза. Херметизацията е активирана.

— Прието — отговори Гроув, остави радиопредавателя и се обърна към инженера Хорст. — Какво е положението на Буболечката?

Хорст се беше навел над контролното табло, което се състоеше от три екрана, клавиатура и два малки гумени лоста.

— Скачва се.

Адкинсън го наблюдаваше лениво. Очите на Хорст бяха приковани в екраните. Там се виждаха три обекта, зеленикави изображения от сонар, по едно на всеки екран. Първият показваше Стъклено топче Едно, третият земекопната машина на тунела, а средният — океанския робот, известен като Буболечката. На борда имаше само една външна камера, предаваща в реално време, малка и безжична, с екран малко по-голям, отколкото на перископ — тя бе запазена за лоцмана.

— Скачвай — каза Хорст.

— Прието. — Гроув натисна няколко лоста на командния пулт и после завъртя голямо колело на деветдесет градуса по посока на часовниковата стрелка. — Изтласкването достигна седемдесет и пет процента.

От таблото му се чу чуруликане, последвано от тихо бръмчене, което сякаш се разнесе отвсякъде, без определен източник. Той почувства странно усещане в стомаха, когато сферата рязко потъна като балон, дръпнат внезапно за края.

— Пълно окачване — съобщи Хорст.

Гроув взе предавателя от подставката му.

— Контрол на спускането, тук Стъклено топче Едно, скачихме се с Буболечката. Спускаме се.

Хорст отново се залови с лостовете. Усети се още едно, по-леко дръпване надолу и после сферата започна плавно да се спуска към дъното на шахтата.

Адкинсън поклати глава. Колкото и странна да беше структурата на Стъкленото топче, методът на потапяне беше още по-необикновен. Той беше свикнал с подводниците и техните резервоари за баласт и подредени контролни уреди. Но на Топчето нямаше резервоари за баласт. Всякакви дупки във външната обшивка и дори малките илюминатори бяха изключени. Разполагаха с Буболечката, роботизирана дълбоководна капсула, която се намираще в тунела под тях, и се спускаха до мястото на копаенето. Капсулата беше свързана с

Топчето със силно електромагнитно поле и когато потънеше, Буболечката повличаше надолу и сферата.

Преди потапянето барометричното равновесие на Топчето беше изравнено с това на Базата. И когато се отправеше към дъното на шахтата, магнитната връзка с Буболечката вършеше цялата работа. А щом стигнеше до края на тунела, Хорст, чиято задача беше да контролира Буболечката, просто прекъсваше магнитната връзка. Топчето отново се издигаше, търсеше барометрично равновесие с водата, докато не стигнеше до Базата, където се уравниваше и спираше.

Изглеждаше странно, но действаше безотказно по време на спусканията на все по-големи дълбочини. Дори имаше предпазен предупредителен механизъм. Ако Буболечката получеше механична повреда или имаше техническа неизправност, инженерът трябваше само преждевременно да прекъсне електромагнитната връзка и Топчето автоматично щеше да се издигне. На Адкинсън му беше неприятно да го признае, но системата беше гениална. Като се замислеше обаче, високото налягане не позволяваше друго решение. Отново налягането.

— Нула минус хиляда фута — съобщи Гроув.

— Електромагнитна връзка пет на пет — каза Хорст. Равномерна скорост на спускане.

Адкинсън облиза устни. Налягането не само ги принуждаваше да измислят нестандартни решения за работа на тази дълбочина, но и правеше самата операция бавна и мъчителна. Първо, тежката, автономна и неуязвима за нищо пробивна машина вкопаваше шахтата още двадесетина фута и оставяше морската вода да напълни уголемената дупка. След това укрепваха прясно изкопаната секция със стоманени обръчи, като използваша невероятно сложната и трудно управляема роботизирана ръка, прикрепена към долната част на Топчето. Адкинсън се занимаваше именно с това, както и с изсмукването на изкопаната тиня с вакуумно устройство и изхвърлянето ѝ през широка тръба във входен канал в океанското дъно на стотина метра от Базата. Всичко трябваше да се извърши бързо и точно, инак камъните и утайката щяха да задръстят тръбата и, опазил Бог, да затрупат пробивната машина.

— Нула минус две хиляди фута — напевно докладва Гроув.

Разбира се, те бяха добре обучени и процесът бе твърде внимателно контролиран, за да се случи подобно нещо. Подготовката на Адкинсън, благодарение на някакво ексцентрично старче, беше особено трудна и мъчителна, неприятна и изтощителна.

В края на смяната им шахтата щеше да е станала по-дълбока със сто и няколко фута, право надолу под Базата, и здраво укрепена със стомана. И тъй като тунелът беше пълен с океанска вода, стоманените обръчи не бяха подложени на налягане.

За съжаление, същото не можеше да се каже за Топчето.

Адкинсън положи усилия да прекъсне тези мисли. Беше отегчен, това беше всичко. Мислите му често ставаха мрачни, докато се намираще на тази дълбочина. И атмосферата в Базата в момента не му помагаше. Някои хора се разболяваха, други се държаха като обезумели и се носеха слухове, че от тинята и скалите на шахтата от време на време се появяват много странни неща и се отправят към Стъклените топчета. Той неволно се запита дали по време на смяната му ще се покаже такова нещо. Обитателите на Базата ги наричаха „стражи“.

Но какво пазеха?

— Нула минус три хиляди фута — съобщи Гроув. Скоростта на спускане намаля.

Хорст се вгледа в екраните пред себе си.

— Буболечката забави скорост.

Гроув се намръщи.

— Нали не е като последния път?

„Последният път“ се отнасяше за мисията предишния ден, когато Буболечката необяснимо престана да реагира на командите в продължение на шестдесет секунди близо до най-ниската точка на шахтата. Адкинсън се зачуди кой идиот ѝ е измислил този прякор. Буболечка навяваше представа за нещо малко и симпатично, но роботът изобщо не приличаше на буболечка и определено не беше симпатичен — беше си тромава чудовищна машина.

— Не, не е като последния път — отвърна инженерът. — Това е само температурен градиент. След една-две минути ще минем през него.

Адкинсън внимателно се премести на малката седалка и се помъчи да тласне мислите си в по-положителна посока. Днес беше

нещо като празничен ден. През нощта пробивната машина беше проникнала през дъното на основния пласт — втория слой на земната кора. Те щяха първи да навлязат в океанския пласт — третата и най-дълбоката част на земната кора. Отдолу се намираше границата Мохо и онова, което ги чакаше там.

Адкинсън беше любопитен какво ще намерят. Знаеше само, че това е най-тънкия от трите слоя и най-малко проученият. В края на краищата дори океанският Сондажен проект не беше стигал толкова надълбоко. Не трябваше да забравя, че отиват там, където не е стъпвал човешки крак.

Той въздъхна, докато лениво си играеше със сложния пусков механизъм на роботизираната ръка, която, разбира се, се контролираше безжично, тъй като през обшивката на Топчето не проникваше хидравлика и електричество. Пътуването надолу щеше да мине много по-бързо, ако компанията беше по-интересна, но разговорът с Хорст и Гроув беше социалният еквивалент на гледане как изсъхва боя.

— Нула минус шест хиляди фута — каза Гроув.

„Майната ти“ — мрачно помисли Адкинсън.

Изминаха десет минути, през които тишината се нарушаваше само от обажданията по предавателя от Базата и неумолимото монотонно бръщолевене на Гроув. Адкинсън се оживи, когато най-после се приближиха до дъното на шахтата. Отново можеше да започне уморителната си работа — да получава полукръглите стоманени обръчи, спускани по кабел от станцията, да ги вкарва на местата им с безбройните малки лостове, контролиращи ръката на робота, и да ги заварява. Така времето щеше да мине бързо.

— Намали скоростта — заповяда Гроув.

— Слушам — отвърна Хорст и почука по малката клавиатура, прикрепена между лостовете. — Започваме плъзгане надолу.

Гроув взе предавателя.

— Контрол на спускането, говори Стъклено топче Едно. Приближаваме се към работния обект. Започваме разполагането на полезния товар.

— Прието, Стъклено топче Едно — обади се пискливият глас от високоговорителя. — Започва разполагане на полезния товар.

Гроув погледна Адкинсън. Това беше сигналът да се размърда. Адкинсън кимна и се залови да подготвя станцията си. Включи

монитора на сонара на активен режим, за да наблюдава спускането на секциите на стоманената стена, внимателно хвана пусковия механизъм на автоматичната ръка, сви я, провери шестте малки лоста, които я контролираха, и започна да проверява изправността първо на големия мотор, а после и контролните уреди на малкото двигателно устройство.

Странно. Ръката реагираше мудро на движенията на пусковия механизъм.

Гласът на Гроув прекъсна мислите му.

— Спряхме — каза лоцманът и се обърна към Хорст. Какво става?

— Не знам. — Инженерът почука по клавиатурата си и погледна единия екран.

— Има ли предупреждение за опасна близост до пробивната машина?

— Не — отвърна Хорст. — Машината започна да работи по график и вече е изкопала четири фута.

— Тогава защо Буболечката спря?

— Нямам представа. Пръстите на Хорст летяха по клавиатурата. — Реагира на командите само от време на време.

— Господи. Само това ни липсваше. — Гроув удари с юмрук по преградата.

Лоцманът беше поносим, когато нещата вървяха добре, но ако станеше засечка, се превръщаше в непоносим досадник. Адкинсън силно се надяваше, че смяната им няма да бъде записана в книгите за рекорди.

— Можеш ли да увеличиш мощността? — попита Гроув.

— Вече е на максимума.

— По дяволите, по-добре.

— Ето — каза Хорст. — Отново се движи.

— Така повече ми харесва — отвърна Гроув. Тонът му пак беше нормален. — Хайде, Адкинсън, пригответи се да...

— Мамка му! — възкликна Хорст. Внезапната тревога в гласа му накара Адкинсън да изтръпне от страх. Издига се!

— Кое? — попита Гроув.

— Буболечката. Вече не се спуска, а идва към нас!

Адкинсън се обърна към централния екран на инженера и през зеленикавия оттенък на сонара видя, че роботът се движи нагоре и

сякаш увеличава скоростта си.

— Спри го! — извика Гроув. — Изключи го!

Хорст отчаяно тракаше по клавиатурата.

И после изведнъж се разнесе пронизителен сигнал за тревога.

— Предупреждение за сблъсък — каза безплътен женски глас. — Предупреждение за сблъсък.

— Нищо не става — изкрещя Хорст. — На седемдесет фута е и се приближава.

Стомахът на Адкинсън отново се сви от страх. Ако Буболечката ги блъснаше и повредеше външната част на Топчето, сложната мрежа от подпори, поддържаща структурната цялост, можеше да се наруши.

Той изведнъж се паникьоса и се заобръща наляво и надясно, свиваше и отпускаше пръсти и трескаво търсеше решение.

— Отменям мисията! — извика Гроув. — Хорст, прекъсни електромагнитната връзка. Отправляме се към повърхността.

— Прекъснатата е, но въпреки това Буболечката се приближава. Сега е на петдесет фута и идва бързо!

— По дяволите! — Гроув грабна преподавателя. — Контрол на спускането, говори Стъклено топче Едно. Прекратяваме мисията и се връщаме.

— Топче Едно, повтори! — изпраща преподавателят.

— Буболечката се повреди. Извършваме аварийно издигане.

Адкинсън се хвана за седалката, отчаяно се мъчеше да се овладее. Имаше чувството, че се издигат болезнено бавно. Очите му се стрелкаха към екраните на Хорст. „По-бързо, мамка му, по-бързо.“

— Предстои сблъсък — съобщи мекият като коприна женски глас. — Предстои сблъсък.

— Двадесет фута! — изпищя Хорст. — О, Боже.

— Пригответе се за сблъсък! — изкрещя Гроув.

Адкинсън се хвърли върху командното си табло, вкопчи се в армираната преграда и стисна зъби. За един странен миг му се стори, че всички влудяващи звуци в сферата — воят на предупреждението за опасна близост и безумните викове на Гроув, са заглушени от продължителната агония на очакването. След това отдолу се разнесе силен трясък. Топчето се разтреса, люшна се, заскърца и застырга и после внезапно, стремително и неконтролируемо полетя нагоре. Адкинсън силно удари главата си в пода и пред очите му падна мрак.

ГЛАВА 29

Крейн тичаше из лабиринта коридори на третата палуба, придружен от млад морски пехотинец с късо подстригана руса коса.

— Какво има? Какво се е случило?

— Не знам, сър — отвърна командосът. — Заповедите ми са да ви придружа до Сондажния комплекс. Незабавно.

Пехотинецът спря и отвори врата без надпис, зад която имаше тясно служебно стълбище. Заслизаха по металните стъпала, като прескачаха по две наведнъж, и стигнаха до първата палуба. Командосът отвори друга врата и отново хукнаха по лабиринт от коридори. Докато бягаше, Крейн забеляза, че стените на най-ниското ниво на Базата са боядисани в тъмночервено.

Пред тях се появиха големи двойни врати. Двамата пазачи ги отвориха. Отвъд се намираше Сондажният комплекс, огромният хангар, който Крейн беше видял отгоре предишния ден. Покрай трите стени бяха наредени машини и лавици с апаратура. Многобройни люкове водеха към лаборатории, работилници, наблюдателни станции и научноизследователски помещения. Високият таван беше окичен с кранове, релси, платформи, тежки вериги и хидравлични съоръжения. Техниците бързаха насам-натам, лицата им бяха измъчени и разтревожени. Някъде в далечината звучеше аларма.

Няколко души се бяха събрали около горния край на шлюза в средата на хангара. Сред тях беше адмирал Спартан. Крейн отиде при тях.

— Какво става?

Адмиралът го погледна за миг, после отново се втренчи в шлюза.

— Със Стъклено топче Едно се е случила злополука.

— Каква злополука?

— Загубихме връзка с екипа, затова няма как да разберем със сигурност. Но очевидно роботът, който тегли сферата надолу в шахтата, се е повредил. Сблъскал се е с Топчето. И сега сферата се издига неконтролируемо.

— Господи. Разхерметизирала ли се е?

— Малко вероятно. Нараняванията им по-скоро ще са в резултат на сблъсъка.

— Травми от удар — измърмори Крейн и се огледа, разсъждаваше трескаво. — Казахте, че в сферата има екипаж от трима души?

— Точно така.

— Нямам медицински принадлежности подръка.

— Всеки момент ще донесат полеви комплекти за спешна помощ.

— Време до излизането две минути — съобщи дрезгав глас по високоговорителя.

— Няма да са достатъчни, адмирале. Ще трябва да подготвя мястото за спешно лечение. И се нуждая от доктор Бишоп да ми помага, особено, ако е необходимо да се направи преценка на кого първо да бъде оказана медицинска помощ.

Спартан отново се обърна и го погледна.

— Не и в Сондажния комплекс.

— Но — започна Крейн.

— Може да използвате временния лазарет на четвърта палуба. Ще кажа да доведат доктор Бишоп. — Адмиралът направи знак на един от многобройните морски пехотинци на пост в хангара. — Намерете доктор Бишоп и я придружете до четвърто ниво.

Командосът козирува и бързо тръгна.

— Ами ако членовете на екипажа имат наранявания във врата и гръбнака? — попита Крейн. — Тогава няма да можем да ги преместим — Млъкна, като видя изражението на Спартан, и си помисли: „Няма да спечеля тази битка. Ще запазя победата за друг път“.

Един техник се обади:

— Адмирале, скоростта на издигане на Стъклено топче Едно леко намалява.

— С каква скорост се движат в момента? — попита Спартан.

— Тридесет и четири фута в секунда, сър.

— Уравновесяването е изключено. Твърде бързо е, по дяволите.

Крейн зачака, припомняше си процедурите за стабилизация, които трябваше да изпълни, след като сферата излезеше. Въпреки специализираното си обучение всеки травматолог би направил едно и

също. Основните неща бяха достъп на въздух, дишане и кръвообращение. Ако сблъсъкът с робота беше много силен, можеше да има разкъсвания, контузии и вероятно мозъчни сътресения. Тъй като се налагаше да премести екипажа на четвърта палуба, Крейн трябваше да приготви яки за шиите, да сложи пострадалите да легнат на специални дъски като предпазна мярка срещу...

— Шестдесет секунди — съобщи безплътният глас от високоговорителя.

— Няма ли никакъв начин да забавите скоростта им? — попита Крейн.

— Точно преди да стигнат до шлюза, ще хвърлим възглавница от въглероден двуокис. Това ще намали силата на удара, поне теоретично. Но моментът трябва да е точно подбран. — Спартан се обърна към техника. — Пусни газа на минус пет секунди.

— Слушам, сър, — Младият мъж беше преbledнял.

Крейн огледа хангара. Трескавото оживление беше спряло и бе настъпила тишина. Всички стояха неподвижно и чакаха.

— Тридесет секунди — дрезгаво каза високоговорителят. — Херметизацията е активирана.

— Подгответе се за сблъсък! — викна адмиралът.

Крейн се приближи до близката преграда и се хвана с две ръце.

— Каква е скоростта на издигане? — попита Спартан.

— Постоянна, тридесет и два фута в секунда, сър.

— Петнадесет секунди — съобщи високоговорителят.

Адмиралът бързо огледа Сондажния комплекс, приковаваше всеки поред с краткотраен поглед, сякаш се уверяваше, че всички необходими играчи са по местата си, след това се обърна към техника.

— Пусни газа.

Специалистът натисна няколко клавиша.

— Изпълнено е, сър.

В същия миг Крейн усети глух удар под краката си. Базата леко се разтресе. Събралите се хора затаиха дъх. Чуха се няколко сподавени стенания.

И после изведнъж сякаш се свърза електрическа верига. Всички се заловиха да правят нещо. Разнесоха се заповеди. Специалисти в бели престилки и морски пехотинци в униформи хукнаха към работните си станции. По металния под заотекваха тежки стъпки.

— Непокътнат ли е шлюзът? — попита Спартан.

— Сто процента, сър.

Адмиралът кимна, взе предавателя и набра някаква честота, после нареди:

— Отворете люка. Извадете хората ми. — Човекът зад стъклото на контролната платформа козирува в отговор.

— Външните врати на шлюза се отварят — каза техникът.

Крейн видя трима работници, които бутаха странно приспособление на колела — стоманено скеле, високо два метра, с вграден отгоре голям метален пръстен със зъбци. На пръстена бяха монтирани мощни лазери, поставени на сто и осемдесет градуса един срещу друг. Отстрани на всеки пръстен беше прикрепен моторизиран механизъм. Работниците го докараха до шлюза. Очевидно устройството щеше да изреже в Топчето кръгла дупка и да освободи екипажа вътре.

— Стъклено топче Едно е в шлюза — съобщи техникът. — Затварям външните врати.

— За колко време лазерът ще пробие отвор? — попита Крейн.

— Осем минути — отговори Спартан. — Това е двеста процента нормалната оперативна скорост.

Вниманието на Крейн беше привлечено от суматоха на главния вход. Влязоха трима морски пехотинци бутаха колички с носилки. Следваше ги четвърти, с полеви медицински чанти, преметнати на рамо. Адмиралът погледна Крейн и едва забележимо кимна, сякаш му казваше: „Твой ред е“.

Крейн се приближи до скелето с лазера, направи знак на морските пехотинци да докарат количките зад него, после отвори чантите, нареди инструментите и пригответи яките за шиите и дъските за предстоящото изваждане на екипажа, като си припомняше какво трябва да направи и се подготвяше психически.

— Шлюзът е затворен — докладва техникът. — Изравнявам налягането.

— Спуснете подемника — заповяда Спартан.

Отгоре се чу бръмчене. Крейн вдигна глава и видя голяма автоматична скоба, спускаща се на кука над шлюза.

— Налягането изравнено.

— Отворете шлюза — нареди адмиралът.

За миг всичко отново утихна, после Крейн усети под краката си грохот. Двата панела на шлюза се отдръпнаха от пода и разкриха повърхността на тъмна вода. Скобата бавно се спусна от тавана, като бръмчеше и леко се поклащаше на тежкия кабел, докато не се скри от поглед. Бръмченето спря. Крейн чу приглушено изтракване и сетне още едно. Кабелът отново започна да се издига, този път по-бавно. Горната част на скобата се показва над водата и постепенно се издигна. Първо се видя хидравликата, след това тежките назъбени челюсти и накрая Стъклено топче Едно.

Отново се разнесоха възклицания. Някой зад Крейн се разрида.

Той обаче не чу нищо.

Между челюстите на роботизираната скоба не висеше лъскава, блестяща сфера с неземна красота, а смачкана плетеница от метал, огъната и вдлъбната, преобразена от високото налягане на голямата дълбочина в неузнаваемо сивкаво парче с една трета от предишните си размери. Част от корпуса беше разцепена и обелена като портокал, виждаха се безброй заострени подпори като бодли на таралеж. Други секции бяха толкова сплескани, че изглеждаха разтопени. От кълбото, което Крейн беше видял преди два дни, не беше останало нищо.

Настъпи смразяваща кръвта тишина, нарушавана само от засилващите се ридания. Скобата остана във въздуха, увиснала над шлюза. Операторът беше твърде потресен, за да реагира.

— Свалете я! — яростно изкрещя Спартан.

Крейн го погледна — изражението на адмирала беше ужасяващо — и с нежелание отмести очи към сферата. С пронизително стържене на метал и дрънчене на вериги останките на Топчето бяха насочени към единия край на шлюза, където останаха да висят на тридесетина сантиметра над пода. От смачканата сфера се стичаха струи вода. „И не само вода“ — помисли Крейн, когато стъписан забеляза, че някои струи са гъсти и червени.

Беше повече от очевидно, че яките, дъските и всичко останало няма да е необходимо. Крейн се обърна към командосите, за да им каже да приберат медицинските принадлежности, и сред стъписаната тъмна видя познато лице. Човекът стоеше неподвижно и наблюдаваше. Нисък мъж в избелял работен комбинезон, с пронизателни сини очи и разрешени бели коси. Флайт, странният старец, който беше влязъл в каютата му. Едва се забелязваше зад двама учени в бели престилки и

гледаше сцената със състрадание и детинска тъга. А после се обърна към Крейн и напрегнато се втренчи в него. Бавно и натъртено Флайт безмълвно оформи с устни същите думи, които бе произнесъл, преди когато бе дошъл, без да е поканен, в стаята му.

„Всичко е нарушено“.

ГЛАВА 30

Хауард Ашър имаше две лаборатории в „Буря в бездната“ — тясна стаичка на осмо ниво и малко по-голямо пространство на четвъртата палуба. Помещенията бяха много различни. Лабораторията на осмо ниво имаше домашна, разнообразна и примамлива атмосфера, а онази в секретната зона беше оскъдно обзаведена, делова и безлична. Сега беше във втората. Беше се хванал за главата и очевидно мислеше върху сложната поредица чертежи и уравнения пред себе си. Вратата се отвори и влезе адмирал Спартан.

Двамата се вторачиха един в друг като спаринг партньори, после напрегнатото, измъчено лице на Ашър леко се отпусна.

— Ще седнете ли? — тихо попита той. Спартан поклати глава.

— Магнитният робот за спускане, Буболечката, е в лошо състояние. Смятаме да използваме резервния, докато му направят основен ремонт.

— Възнамерявате да продължите спусканията?

— Разбира се. Защо?

Ашър го погледна недоумяващо.

— Адмирале, загинаха трима души.

— Знам. Инженерите ви стигнаха ли до някакъв извод?

— За причината за неизправността на Буболечката? Нищо определено.

— А има ли някакви гаранции, че случилото се няма да се повтори?

Ашър изпитателно се втренчи в адмирала, после въздъхна.

— Удвояването или още по-добре утрояването на силата на електромагнитното поле би трябвало да гарантира, че в бъдещите спускания връзката ще остане стабилна.

Спартан кимна.

— Нещо друго?

— Да. Спрете всички роботизирани и автоматизирани процеси, които не са абсолютно необходими за изкопаването на шахтата.

Същото се отнася и за останалите две Топчета и за Буболечката. Работете с необходимия минимум инструменти. Направете щателна проверка на всичко. Ще разпространя списък с инструкциите.

— Такава ли е препоръката ви?

Главният учен се намръщи.

— Моята препоръка е да се спрат всички операции, докато не разберем какво причинява аварията и защо.

— Не може, доктор Ашър. Взимането на такова решение ще отнеме много време.

— Но смъртните случаи.

— Трагична злополука. Гроув, Адкинсън и Хорст знаеха какви опасности крие работата им, когато сложиха подписите си. Както всъщност и вие.

— Адмирале, слушайте — отново опита Ашър.

— Не, доктор Ашър. Вие ме изслушайте. Хората не са ли били винаги готови да умрат в името на откритията и знанията? Нали затова всички ние сме тук? Помислете за Робърт Фолкън Скот^[1], Амелия Ерхарт^[2], за екипажа на совалката „Чалънджър“. Аз излагам на риск живота си, за да тласна напред развитието на науката с надеждата да подобря живота на човечеството. Вие не правите ли същото?

Ашър се поколеба.

— Пък и ако е замесен човешки елемент, забавянето ще е в тяхна полза.

— Човешки елемент? Имате предвид саботаж? Няма признаци, че странното поведение на Буболечката е резултат от саботаж.

— Поне още не — отвърна Спартан.

— По-вероятно е да се дължи на аномалиите, които Крейн и Хюй Пионг са забелязали в нейната лаборатория. — Ашър въздъхна и уморено потърка очи. — Освен това трябва да обърнем внимание на емпиричните доказателства.

— Какви са тези доказателства?

— Стъклено топче Едно проникна в третото, най-ниското ниво на земната кора — океанския пласт. Случайност ли е, че нетипичното поведение е станало на най-голямата дълбочина, до която сме стигали?

— Високото налягане може да предизвика подобна неизправност.

— Не говоря за налягането, а за приближаването до онова там долу. Океанският пласт е най-тънкият от всички. Дори ако оставим

настрана за момента трите смъртни случая, всичките странни заболявания не ви ли тревожат? Не сте ли обезпокоен, че хората започват да шушукат и че има сериозни проблеми в духа на персонала?

Спартан не отговори. Ашър стана и неспокойно закрочи из стаята.

— Направихме огромен скок благодарение на доктор Крейн.

— Доктор Крейн трябва да се придържа към задачата си.

— На него се дължи най-големият ни пробив досега. Адмирале, стражите вече не предават сигнал само на една дължина на вълната. Сега излъчват различни сигнали на хиляди дължини, вероятно милиони. Всъщност предават на всеки обхват в електромагнитния спектър, който анализирахме — радиовълни, микровълни, инфрачервени вълни, ултравиолетови вълни.

— И по този начин смущават работата на уредите и безжичните ни мрежи. Може би е нещо като „добре дошли“.

— Възможно е, но може и да е нещо друго.

— Например?

— Не знам. Но онова, което искат да ни кажат, е толкова важно, че използват всички възможни вълни, за да го излъчват. — Ашър се поколеба и спря да крачи. Аз съм на мнение, че трябва да престанем да копаем, докато не преведем посланието. Имате предостатъчно хора от разузнаването на борда. Ако мога да ги взема от вас и да обединим усилията си, може да декодираме посланието по-бързо.

— В момента те имат други задачи. Освен това нямате доказателства, че наистина са послания.

Ашър отчаяно вдигна ръце.

— Какво мислите, че са? Предават хитовете от Топ четиридесет на Алфа Кентавър? — Отново закрочи нервно.

Спартан се втренчи в него.

— Хубаво, доктор Ашър. Да допуснем, че са съобщения. Както казах, вероятно ни приветстват с добре дошли. Или предават наръчниците за потребителя за онова, към което копаем. Дали съм любопитен? Много, но няма да зарежа всичко и да спра работа, докато вие разберете какво се опитват да ни кажат. Не. А и все още не сте разбили шифъра, нали?

— Аз — Ашър млъкна и ядосано поклати глава.

— Второ, няма значение какво гласи посланието. Както подчертахте, сега сме в океанския пласт. След седмица, дори по-малко, ще стигнем до границата Мохо. Ще извадим съдържанието на онова там долу и ще го изследваме — преди всички.

Ашър отвори уста да отговори, но преди да успее да каже нещо, подът се разтресе, отначало леко, а после силно. Наръчниците и папките изпопадаха от лавиците, чу се трясък на счупено стъкло, когато поднос с лабораторни мензури и епруветки се плъзна от близката работна маса. В коридора се разнесоха озадачени гласове. Някъде в далечината прозвуча монотонният вой на аларма. Спартан скочи, хукна към телефона и започна да набира някакъв номер. В същия миг друг трус разтърси Базата.

— Говори адмирал Спартан. Определете източника. Ако има поражения, докладвайте веднага.

Обърна се към Ашър. Главният учен се беше вкопчил в ръба на работната маса, за да не падне, бе наклонил глава на една страна, сякаш слушаше. После промърмори:

— Вече са само вторични трусове.

— Какво беше това, по дяволите?

— Цената, която плащаме, че работим в океански хребет. Тук горната част на земната кора е тънка. Границата Мохо се намира на по-малко от четири мили дълбочина. В долната част на океанските хребети често стават земетресения.

— Земетресения — повтори Спартан.

— Да. Общо взето с малък магнитуд. В края на краищата дебелината на границата е различна. — Той погледна адмирала тъжно и същевременно насмешливо. Не сте прочели доклада за тектониката на плочите и океанографията, който ви изпратих, нали?

Спартан не отговори. Погледът му беше прикован в някаква неопределена точка зад дясното рамо на Ашър. След миг той най-сетне поклати глава.

— Страхотно. Денят започна чудесно.

И без да добави нищо повече, се обърна и излезе от лабораторията.

[1] Робърт Фолкън Скот (1868–1912), британски морски офицер и известен антарктически изследовател. Скот провежда 2 експедиции

до Южния полюс и загива по време на втората. Неговата експедиция е второто известно на човечеството достигане до Южния полюс (1910–1912). — Б. пр. ↑

[2] Амелия Ерхарт (1898–1937) — първата жена, прелетяла през Атлантическия океан през 1932 година и Тихия океан през 1935 година; изчезнала безследно над Тихия океан през 1937 г. при опита си да направи околосветска обиколка със самолет. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 31

За разлика от просторния Медицински комплекс горе, временният лазарет на четвъртата палуба беше малък и напомни на Крейн за миниатюрната ниша в подводницата „Спектър“, където беше работил близо година. Въпреки малките си размери в момента лазаретът беше отчайващо пуст. Крейн очакваше, че ще настани там тримата мъже от Стъклено топче Едно, но от екипажа не беше останало почти нищо. Сферата беше запечатана в дебела пластмасова обвивка и прибрана в шкаф с ниска температура, за да бъде анализирана по-късно.

Той въздъхна и се обърна към Бишоп.

— Благодаря, че слезе. Съжалявам, че ти изгубих времето.

— Не бъди глупав.

— Познаваше ли някого от тримата?

— Хорст. Имаше проблем със съня и временно спиране на дишането и два пъти дойде на консултация.

— Аз така и нямах възможност да се запозная с тях.

Крейн поклати глава.

— Не се самонаказвай, Питър. Вината не е твоя.

— Знам, но се чувствам безпомощен. Такава трагична и напразна загуба.

Тежеше му не само смъртта на тримата, но и фактът, че не бележи никакъв напредък. Бяха направили почти всички известни изследвания — сканиране с компютърен томограф, ядреномагнитен резонанс, електрокардиограми и пълна кръвна картина, но не бяха открили нищо. Всяка нова теория и обещаваща посока на анализ бяха довели до задънена улица. Нищо не се връзваше. Крейн спазваше всички правила на диагностиката, но въпреки това проблемът оставаше нерешен. Имаше чувството, че ненормалното положение в Базата излиза извън познатите граници на медицинската наука.

Размърда се неспокойно и смени темата на разговора.

— Как вървят нещата горе? Тук съм толкова зает, че не ми остана време да проверя какво е състоянието на пациентите ти.

— През последните двадесет и четири часа има два нови случая. Единият се оплаква от силно чувство за гадене, а другият е получил аритмия.

— Сложи ли му холтер?

— Да, за едно денонощие. И готвачът Лусо отново изпадна в пристъп, този път по-лош.

— Прие ли го за лечение?

Бишоп кимна.

— Горе-долу това е всичко. Всъщност напоследък Роджър има повече работа от мен.

— Защо?

— Седем-осем души ходиха при него. Оплаквах се от общи психични смущения.

— Какви?

— Обичайните. Проблеми със съсредоточаването, краткотрайна загуба на паметта, промяна на личността. Роджър смята, че са локализирани изблици на натрупан стрес.

— Разбирам. — Крейн се колебаеше дали да оспори мнението му без още изследвания. Опитът му на подводници „стелт“ и работата с мъже и жени под постоянно напрежение не водеше към такова заключение. Освен това по време на прегледите преди влизането в Базата сигурно бяха отстранени всички съмнителни личности. — Разкажи ми нещо повече за случая с промените в характера.

— Един от библиотекарите в мултимедийния център. Саможив, затворен и стеснителен човек, но снощи се сбил два пъти на Таймс Скуеър. Бил пиан и агресивен и крещял нецензурни думи.

— Много интересно.

— Защо?

— Защото пациент от секретната зона показва подобни промени в личността. — Крейн млъкна и се замисли, — Изглежда, броят на психичните случаи започва да превишава физиологичните.

— Е, и? — Бишоп очевидно не беше убедена. — Всички ли полудяваме?

— Не, но може би това е общият фактор, който търсим. — Той се поколеба, преди да продължи. — Чувала ли си историята на Финееас

Гейдж?

— Звучи като творба на Натаниъл Хоторн.

— Истинска е. През 1848 година Финеас П. Гейдж бил отговорник на екип каменари, който прокарвал релсов път за железопътна компания във Вермонт. Веднъж станала случайна експлозия. Взривната вълна вкарала в главата му железен прът, дълъг метър и двадесет, тежък седем-осем килограма и с диаметър почти три сантиметра.

Бишоп направи гримаса.

— Какъв ужасен начин да си отидеш от този свят.

— Точно това е интересното. Той не умрял. Дори не изпаднал в безсъзнание въпреки факта, че прътът унищожил по-голямата част от челните дялове на мозъка му. След няколко месеца дори се върнал на работа. Само че не бил същият като преди. Преди злополуката Гейдж бил работлив, приветлив, учтив, пестелив и вещь по деловите въпроси, но след това станал груб, лекомислен, нетърпелив, развратен и неспособен да носи отговорност.

— Като някои от първите пациенти, претърпели радикална резекция^[1].

— Точно така. Гейдж е първият, доказал връзката между челния дял на мозъка и човешката личност.

— За какво намекваш?

— Не съм сигурен, но започвам да се питам дали проблемът ни тук не е неврологичен. Докараха ли електроенцефалографа?

— Да, сутринта. И вдигнаха страхотна олелия, защото заел половината Корито.

— Да го използваме тогава. Искам да направя електроенцефалограми на пет-шест от най-сериозните случаи. Симптоматичният комплекс няма значение. Всъщност ще смесим психичното с физиологичното. — Крейн се протегна и разтри кръста си. — Пие ми се кафе. А на теб?

— Разбира се. Ако нямаш нищо против да ми донесеш. — Тя се намръщи и посочи с палец към вратата.

— А, да. — Той беше забравил за морския пехотинец, поставен на пост пред временния лазарет. По заповед на Спартан мъжът беше придружил Бишоп до класифицираната секция и щеше да я

придружава всеки път, когато излезеше от стаята. Тя очевидно не беше доволна, че има детегледач. — Ей сега ще се върна.

Крейн излезе от лазарета, кимна на командоса и тръгна по коридора. Все още се чувстваше странно, че има почти неограничен достъп до цялата База. Въпреки че оставаха множество затворени врати, през които средното му ниво до класифицирана информация не му позволяваше да влиза, по време на медицинските прегледи през последните двадесет и четири часа се беше нагледал на достатъчно лаборатории, технически средства, кабинети, жилищни помещения на екипажа и работилници.

Същото се отнасяше и за местата за почивка. Кафенето на четвърта палуба и масите и столовете стигаха само за десетина души. Крейн обаче установи, че печеното месо е хубаво като онова, което поднасяха в кафенето на Таймс Скуеър.

Влезе, отиде до бара и поръча, благодари на жената, сложи малко мляко само на своето кафе, защото Бишоп обичаше нейното черно, и тръгна към вратата, но звукът на повишени гласове го накара да спре.

Около маса в отсрещния ъгъл на кафенето седяха няколко мъже с различни професии — двама в задължителните бели престилки на учени, третият в работен комбинезон на техник и четвъртият в униформа на офицер с нисък ранг. Бяха доближили глави и тихо разговаряха, когато Крейн влезе. Той не им обърна внимание и предположи, че обсъждат трагедията със Стъклено топче Едно, но за краткото време, докато поръчваше кафетата, разговорът очевидно беше прераснал в спор.

— Откъде знаеш? — попита по-високият учен. — Това е изключителна възможност за човечеството, най-важното откритие, правено досега. Окончателното доказателство, че не сме сами във вселената. Не можеш да го пренебрегнеш и да заровиш главата си в пясъка.

— Знам какво видях — троснато отвърна техникът. И какво чух. Хората говорят, че не трябва да го намираме.

Ученият се изсмя подигравателно.

— Не трябва да го намираме?

— Да. Станало е случайно. Още е рано.

— Ако ние не го извадим, ще го направи някой друг кресна офицерът. — Нима искаш китайците първи да пипнат технологията и

да я превърнат в оръжие?

— Каква технология, по дяволите? — отново повиши тон техникът. — Никой няма абсолютно никаква представа какво има там долу!

— Господи, Чъки, говори по-тихо — каза вторият учен и нервно разбърка кафето си.

— Аз работя със стражите — рече първият учен. — Знам на какво са способни. Това може би е единственият шанс да общуваме с друга форма на живот!

— А аз току-що приключих с опаковането на останките на Стъклено топче Едно — сопна се Чъки. — Вижте какво стана. Сферата е смачкана до неузнаваемост. Трима от приятелите ми са мъртви. Казвам ви, не сме готови за това. Работим върху неща, които не разбираме.

— Случилото се със Стъклено топче Едно е ужасно — каза първият учен — и има за какво да скърбим. Но не позволявайте на скръбта да ви заслепи и да не видите по-важния въпрос — защо сме тук долу. Без риск няма напредък. Посетителите очевидно искат да ни помогнат. Могат да ни научат на толкова много неща.

— Откъде знаеш, че искат да ни научат на нещо? — попита техникът.

— Ако видиш колко красиви са маркерите.

— И какво от това? И черната пантера е красива, до момента, в който те разкъса.

Ученият го погледна пренебрежително.

— Сравнението е неуместно.

— Да бе! Предполагаш, че те са дружелюбно настроени. Мислиш, че знаеш всичко. Нека да ти кажа нещо. Природата не е дружелюбна. Собствената ни планета е пълна с форми на живот, които се опитват да се убият една друга! — Чъки отново повиши тон.

— Не обвинявай други за недостатъците на нашата планета — каза първият учен.

— Може би те са заровили такива неща на планетите в цялата вселена. — Чъки преbledня и ръцете му се разтрепериха. — Ние ги разкриваме и те изпращат сигнал до господарите си, които ще дойдат и ще ни унищожат. Много ефикасна система за премахване на потенциални конкуренти.

Вторият учен поклати глава.

— Не мислиш ли, че изпадаш в параноя?

— Параноя? Тогава ти ни обясни какво става тук! Злополуките? Проблемите, за които никой не иска да говори? — развика се техникът.

— Успокой се — изръмжа сержантът.

Чъки скочи и блъсна стола си назад.

— Защо хората умират? Защо се разболяват? Защо аз се разболявам? Защо с главата ми нещо не е наред.

Крейн тъкмо се готвеше да се приближи до тях и да се намеси, когато техникът изведнъж млъкна, дръпна напред стола си и отново седна. Дишаше тежко. Офицерът сложи ръка на рамото му, за да го укроти.

В кафенето беше влязъл Королис, придружен от двама военни в черни униформи и ботуши.

За миг настъпи тишина. Чуваше се само затрудненото дишане на Чъки.

Королис насочи светлите си разногледни очи към Крейн и на лицето му се изписа неодобрение. След това прикова вниманието си към малката група около масата, като се вторачваше във всеки, сякаш се опитваше да ги запомни. И после, бавно и целенасочено, се обърна и излезе, без да пророни дума.

[1] Хирургично отстраняване на част от орган или кост — Б. пр.

↑

ГЛАВА 32

След три часа го повика Ашър. Мишел Бишоп беше напуснала лазарета на четвърта палуба, за да прегледа поисканите от Крейн електроенцефалограми. Крейн току-що беше приключил със записването на данните от сутринта и се готвеше да намери техника Чъки за преглед, когато телефонът иззвъня.

— Доктор Крейн.

— Питър? Обажда се Хауард Ашър. Нужна ми е помощта ти.

— Разбира се. В твоя кабинет ли си? Ще дойда веднага.

— Не. Аз съм в Декомпресионна терапия на седмо ниво. Знаеш ли къде е?

— Да.

— Моля те, ела веднага.

Линията прекъсна.

Крейн озадачено се вторачи в телефона. Защо Ашър беше там? Нямаше логика.

Огледа временния лазарет, за да се увери, че всичко е на мястото си, после излезе.

За десет минути мина през Бариерата и стигна до седма палуба. Както обикновено, в научното ниво кипеше трескава работа, но малкият апартамент в дъното на коридора, където се намираше Декомпресионна терапия, беше безлюден като изоставен град. Това също беше неочаквано. Тъй като въздухът в Базата не беше сгъстен или разреден, нямаше свързани с налягането заболявания, които трябваше да се лекуват. Крейн го беше установил по трудния начин, с помощта на първата си теория за кесонна болест.

Терапевтичният апартамент се състоеше от малка контролна стая, чакалня и хипербарична камера — метален цилиндър с диаметър два метра и дължина три, с прозорче за наблюдение във входния люк и още едно от лявата страна. До стените имаше две тапицирани пейки, поставени една срещу друга. На тавана бяха монтирани два еднакви контролни панела за осветлението за камерата и аварийните системи

срещу наводнение. Обстановката не се различаваше много от камерите за декомпресия, през които Крейн беше принуден да мине, докато го приемаха в Базата. Имаше една-единствена разлика — тази функционираше.

Ашър седеше в чакалнята заедно с криптоанализатора Джон Марис, с когото Крейн се беше запознал в каютата си. Марис беше донесъл голяма чанта. Ашър изглеждаше уморен и измъчен, лявата му ръка, която държеше до тялото си, беше превързана.

— Не изглеждаш много добре — отбеляза Крейн. — Спиш ли достатъчно?

Отговорът на Ашър беше студена усмивка.

Крейн кимна към превързаната му ръка.

— Какво се е случило?

— Виж сам, обаче внимателно, моля те. — Ашър се обърна към Марис. — Ще пуснем още веднъж програмите на обикновения език и ще удвоим дълбочината на пластове. Вероятно ще получим друг резултат.

Крейн внимателно разкопча металната закопчалка и махна превръзката. На ръката на Ашър се беше образувала гнойна рана.

Крейн се вгледа отблизо. Кожата беше бяла като алабастр, но върховете на пръстите бяха синкави около ноктите.

— Кога я забеляза? — попита той и погледна изпитателно главния учен.

— Снощи.

— Работата е сериозна. — Крейн отново превърза ръката му. — Това е резултат от съдовата недостатъчност, от която страдаш. Сега ръката ти е не само гноясала, но има и признаци за начало на гангрена. Ще трябва да отидеш в Медицинския комплекс. Ще направим изследване на кръвообращението, ще ти сложим байпас.

— Не! — енергично възрази Ашър, а после пое дълбоко дъх и се овладя. — Не. Няма време за операция.

Крейн го погледна учудено.

— Защо?

— Трябва да декодираме шифъра. Току-що загинаха трима души. От съдбоносно значение е да разберем какво гласи посланието. Докато не го направим, не мога да си позволя да губя време.

Крейн се намръщи.

— Но ръката ти.

— Взимам кумадин. Сутринта ме превързаха в Медицинския комплекс и дежурният лекар ми предписа антибиотици. И това, — Ашър посочи хипербаричната камера.

Крейн знаеше, че декомпресионната терапия често се използва за допълнително лечение на клинични състояния като артериална недостатъчност или гнойни гангрени на меките тъкани. Чистият кислород под налягане прониква по-бързо в тъканта и събира белите кръвни телца в защита на организма — но това не можеше да замести по-агресивното и пряко лечение.

— Виж какво, Питър — тихо и настойчиво каза Ашър. — Близко сме. Благодарение на теб сега маркерите предават на безброй честоти. Това е огромен скок за нас. На всяка честота има различно послание, затова разполагаме с повече проби, с които да работим. Бедата е, че през последните два дни се бяхме насочили в друга посока.

— Защо?

— Мислехме, че сме разбили шифъра и че стражите предават математически израз.

— Математически израз? — повтори Крейн. Трудно му беше да прикрие недоверието си.

За миг Ашър придоби глуповато изражение.

— Много прост математически израз.

— Какъв?

Главният учен не отговори, но Марис бръкна в джоба си и даде на Крейн разпечатка.

Предай 1 от 1

Режим: делене

$x = 1/0$

Предаването завършено

Достоверността потвърдена

Машинни цикли: 236340

Крейн му върна листа.

— Едно делено на нула? Първото нещо, което научих по математика, е, че не може да делиш на нула.

Ашър започна да крачи неспокойно.

— Очевидно е, че не може. Деленето на нула е забранено от всички закони на вселената. На разшифроването мина толкова гладко, по дяволите. Нещата се подредиха идеално. Решихме, че сме допуснали незначителни грешки в превода. Затова не ти казах по-рано и загубихме толкова много време да правим компютърни симулации и криптографски атаки, опитахме се да открием грешката си. Сега обаче разбирам, че посоката е била напълно погрешна. — Той млъкна и впери в Крейн хлътналите си пламтящи очи. — Ще пуснем сигналите през поредица анализатори на обикновен език. Трябваше да го направим по-рано, ако не се бяхме увлекли в търсенето на зелен хайвер. — Ашър посочи листа. — Загубихме време, с каквото не разполагаме. Ето защо сега не можем да прекъснем работата. И ти заповядвам, не, моля те, да подготвиш камерата за кислородна терапия.

Крейн не помръдна.

— Това не е лечение, а само забавя неизбежното.

Ашър положи видимо усилие да запази спокойствие.

— Знам. Но ми трябва време — няколко часа, един ден, за да пусна сигналите през анализаторите на езика. След това ще отида право в Медицинския комплекс и ще се подложа на каквато процедура или лечение кажеш. Марис сам ще се погрижи за другия проблем, поне засега.

— Друг проблем? — попита Крейн.

Главният учен кимна.

— Марис смята, че е разгадал метода на комуникация, който използва саботьорът, за да внася и изнася информация от Базата.

— Наистина ли? И какъв е този метод?

— В момента нямам време да ти обяснявам. Но щом изляза от камерата, той ще провери теорията си и ще се опита да проследи емисиите до източника им. Изпратих съобщения по електронната поща до всички шефове на отдели — Фъргюсън, Коновър, Бишоп и останалите — да са нащрек за всичко подозрително. — Той млъкна за миг. — Но с това ще се занимаваме после. Сега най-важното е да декодираме сигналите.

Крейн въздъхна.

— Добре, но веднага щом излезеш от камерата, ще те чакам да дойдеш в Медицинския комплекс.

Ашър му се усмихна — предишната усмивка, която Крейн си спомняше от първите си дни на борда на „Буря в бездната“.

— Благодаря, Питър. — Главният учен се обърна към Марис. — Взе ли всичко?

Марис вдигна преносимия компютър и кимна.

— Вътре ще можем да получим безжичен достъп до глобалната мрежа — рече Ашър. — Стражите са на няколко нива под нас и тук няма да има смущения.

— Ще подготвя камерата — каза Крейн и се обърна, но после спря. — Чакай малко. Защо говориш в множествено число?

— И аз ще вляза с доктор Ашър — обади се Марис.

Крейн се намръщи.

— Защо? Ти не се нуждаеш от терапия.

— Това е единственият начин да продължим работата си, без да ни безпокоят — каза Марис.

Крейн се поколеба още малко, но изведнъж сви рамене. „В края на краищата там има само кислород“ — каза си.

— Добре. Влезте в камерата. Ще ви превода през процедурите по микрофона.

Крейн влезе в контролната стая, но Ашър го последва, сложи дясната си ръка на рамото му и прошепна:

— Питър, не казвай на Спартан.

— Какво да не му казвам?

— За погрешния завой, който направихме. Нито колко близо сме в момента.

Думите му изненадаха Крейн.

— Мислех, че целта е да кажеш на Спартан какво си открил.

Ашър енергично поклати глава.

— Не, не веднага. Нямам доверие на Спартан. — Гласът на главния учен стана още по-тих. — А на Королис още по-малко. — Той стисна рамото му. — Обещай ми, Питър.

Крейн се поколеба, погледна странната светлина в очите на Ашър и лъскавата пот на челото му и изведнъж му хрумна друга мисъл. Може би съдовата недостатъчност не беше единственото, от което страдеше Ашър. Вероятно го беше засегнало и заболяването на останалите пациенти от персонала.

Тази мисъл беше много потискаща и обезпокоителна.

Той внимателно се освободи от ръката на Ашър.

— Добре.

Главният учен кимна и отново се усмихна, а после се обърна и тръгна към входа на хипербаричната камера.

Докато боравеше с уредите в контролната стая, включваше компресорите, проверяваше дали резервоарите за кислород са пълни и преглеждаше клапаните на уредите за налягането, Крейн не преставаше да мисли за измъчения израз в очите на Хауард Ашър.

ГЛАВА 33

Чарлс Васелхоф бавно и колебливо тътреше крака към Дъното — трапезарията на третата палуба. Устата му беше пресъхнала, сякаш беше пълна с молци, и имаше неприятно усещане в стомаха. Не беше гладен, но нямаше къде другаде да отиде. Едрото му тяло се тресеше от ледени тръпки, но въпреки това му беше толкова горещо, че бе дръпнал ципа на горницето на оранжевия си работен комбинезон. Най-много го измъчваше главата. Болката беше започнала като обикновено главоболие и той предположи, че се дължи на стрес или преумора. Но после стана по-лоша — странно, дразнещо чувство за изпълненост, сякаш мозъкът беше станал прекалено голям за черепа му. Зрението му се замъгли и пръстите му изтръпнаха и се вцепениха във върховете. Чарлс спря работата си в електромеханичния цех, където поправяше повредената от сблъсъка Буболечка, и отиде да си легне в стаята си, но не се почувства по-добре. Мята се и се въртя, намокри със студена пот възглавницата и омота нервните си крайници в чаршафите. Патрони, единият от съквартирантите му, беше там. Беше сложил големите си смърдящи крака на общата маса и гледаше готварско предаване по вътрешната кабелна телевизия. Неспирното монотонно бърбене на водещия ставаше все по-досадно. Странното усещане за изпълненост в главата на Чарлс се засили и ушите му започнаха да кънтят. Патрони го поглеждаше косо и крадешком, сякаш Чарлс си говореше сам твърде високо. Васелхоф съзнаваше, че хората се вторачват в него през последните два дни, горе-долу от същото време, когато започна главоболието — но не и съквартирантите му. Той тихо изруга, стана от леглото и излезе в коридора.

Краката му сякаш сами го поведоха към Дъното. Поне мислеше, че върви натам, но неизвестно защо се озова пред лабораторията по радиография. Примига, леко се олюля, облиза сухите си устни и се обърна. Някъде беше направил погрешна крачка. Щеше да опита отново. Старателно поставяйки единия си крак пред другия, се върна по тесния коридор.

Покрай него мина мъж в бяла лабораторна престилка. Държеше джобен компютър.

— Здравей, Чъки — каза той.

Чъки направи още две крачки и спря, а след това бавно и сковано се обърна към лаборанта, който вече беше преполовил коридора. Думите проникнаха в съзнанието му след секунда. Очите му леко сълзяха, къntenето в ушите му се усили от странното чувство за изпълненост в главата. Чъки се беше затворил в себе си, вгълбен в главоболието си и в ледените тръпки, които разтърсваха тялото му.

— Хей — предпазливо каза той. Гласът му прозвуча дрезгаво и странно. Чъки отново облиза устни, но не можа да ги навлажни. Обърна се и бавно тръгна към кафенето, като спираше на всеки разклон, мигаше пред табелите и полагаше усилия да завие в правилната посока.

Дъното беше препълнено, защото смените се застъпваха. Няколко души се бяха събрали пред статива, на който беше изложено менюто за вечеря. Други се бяха наредили пред масите за сервиране. Чъки застана на една от опашките и смътно се зачуди защо краката му се като дървени и тежки. Къntenето в ушите му се засили от многобройните разговори в кафенето и стана толкова силно и ясно, че сигурно и другите го чуваха. Никой обаче не виждаше нищо странно или необичайно, сякаш невидимите лъчи от шум и болка бяха насочени само към неговата глава.

„Откъде идват? Кой го прави?“ — запита се той.

Взе си поднос, затътри крака напред, блъсна се в човека пред себе си, смотолевни някакво извинение и се олюля.

Трябваше да се съсредоточи много усилено, за да се движи заедно с опашката. Взе кутия газирана вода, после още две, надяваше се да премахне сухотата в устата си. Сложи на подноса си чиния със салата от пореч^[1], погледна я колебливо и я върна. Подмина масата с омлетите, защото му се повдигна при вида на яйцата, и спря пред ястията с месо. Готвачът, който умело боравеше с тежките стоманени ножове, му отрязва дебело парче ребра, сложи го в чинията му и го заля с кафеникав сос.

Като държеше подноса с две ръце, Чъки се отправи към най-близкото свободно място и тежко седна. Кутиите с газираната вода изтракаха. Беше забравил да си вземе нож и вилица, но това нямаше

значение. Болезнената потиснатост в главата му се разпространяваше, Челюстите го заболяха и вратът му се схвана. Апетитът му се изпари. Двете жени, които седяха на масата и оживено разговаряха, млъкнаха и се втренчиха в него. Чъки си спомни, че са програмистки в изследователския отдел, но не се сети как са имената им.

— Здравей, Чъки — каза едната.

— Четвъртък — отвърна той, взе едната газирана вода и я отвори, като разплиска малко по ръцете си. Вдигна я към устата си и пи дълго и жадно. Заболя го, когато допря устни до отвора, водата потече по брадичката му. Болеше го дори като преглъщаше.

„По дяволите!“

Остави кутията и се заслуша в къntenето в главата си. Грешеше. Не беше кънтене, а глас. Не, няколко гласа, шепнеха му.

Изведнъж се уплаши — от вцепенението на пръстите си, от ледените тръпки, разтърсващи тялото му, и най-вече от шепота в главата си. Устата му отново пресъхна и той изпи още една глътка вода. Сърцето му блъскаше в гърдите. Чувстваше, че гълта, но не усещаше никакъв вкус.

Гласовете се усилиха. Страховете му изведнъж изчезнаха и се смениха с нарастващ гняв. Не беше честно. Защо му причиняваха това? Той не беше сторил нищо лошо. Трябваше да изпращат сигналите си в главата на някой друг. В Базата имаше много тъпаци, които го заслужаваха.

Жените на масата го гледаха и се мръщеа загрижено.

— Добре ли си, Чъки? — попита втората програмистка.

— Да ти го начукам — отговори той. Не им пукаше за него. Седяха си, зяпаха го и позволяваха сигналите да изпълват главата му с гласове, докато се пръсне.

Чъки рязко стана, като събори подноса си на пода и разля газираната вода и соса от месото на масата. Олюля се застрашително, но успя да запази равновесие. Кафенето се въртеше и гласовете в главата му се засилваха, но изведнъж всичко му се изясни. Той разбра откъде идват лъчите. Те бяха радиоактивни. Трябваше да са. Какъв глупак беше, че не го бе осъзнал по-рано. Отиде със залитане до масата за рязане и грабна тежък нож, осеян с частици месо и малки лъскави петна мазнина. Готвачът каза нещо и протегна ръка, но Чъки замахна с ножа и човекът се дръпна. Разнесоха се писъци, но Чъки

едва ги чу от гласовете в главата си — и изобщо не им обърна внимание. Излезе от кафенето и тръгна по коридора, размахваше ножа. Знаеше, че в главата му прониква радиация и го кара да се чувства зле и да му се гади.

Трябваше незабавно да я спре.

Тръгна по-бързо. Този път нямаше да завие в погрешна посока. Знаеше точно къде отива — не беше далеч. Хората, покрай които минаваше, се долеяха до стените, за да го избегнат, но представляваха само неясни тъмни очертания и той не им обръщаше внимание.

Докато се влачеше и олюляваше по коридора, ледените тръпки станаха по-смразяващи и гласовете се засилиха. Не, Чъки нямаше да ги слуша и да направи ужасните неща, към които го подтикваха. Щеше да ги накара да млъкнат. Знаеше какво точно да направи.

Видя големия люк с червено-жълтия знак за радиация отгоре. Пазеха го двама морски пехотинци. Те го видяха и се разкрецяха, но Чъки не чуваше нищо от хора от гласове. Единият командос падна на колене, говореше като обезумял и сочеше нещо. Чъки се приближи още. После блесна ослепителна светлина и се чу силен тътен, който заглуши врявата от гласове. В гърдите на Чъки изригна неопикуема болка. Някаква невероятна сила го блъсна назад, а след това болката и гласовете бавно стихнаха в безкраен мрак и той най-сетне намери покой.

[1] Растение, виреещо в течаща вода — Б. пр. ↑

ГЛАВА 34

В по-голямата от двете операционни зали в Медицинския комплекс имаше всички уреди и инструменти, необходими за важни хирургични процедури, от стандартни апендиктомии до сложни лапароскопични^[1] процедури. Тази вечер обаче помещението беше приспособено за съвсем нова функция — на временна морга.

Трупът на Чарлс Васелхоф лежеше на операционната маса, леко синкав на ярките светлини. Черепната кутия беше отворена, мозъкът измерен и после върнат на мястото му. Металните стени отекваха от звука на хирургическия трион, докато Крейн срязваше гръдната кост и правеше задължителния разрез с формата на буквата „У“ на гърдите и коремната област. До подноса с инструменти за аутопсия до лакътя му стоеше специалистката по вътрешни болести, а до нея беше Мишел Бишоп. Лицето ѝ беше закрито с медицинска маска, но челото ѝ беше намръщено.

До вратата, далеч от трупа, беше застанал Королис.

— Кога ще е готов окончателният доклад, доктор Крейн? — попита той.

Крейн не му обърна внимание. Изключи вибриращия трион, даде го на чакащата лекарка, обърна се към микрофона на дигиталния касетофон, сложен на масата, и отново започна да диктува:

— Дълбока огнестрелна рана в дясната страна на гърдите. Наранявания на кожата и меката тъкан. Няма перфорация, нито данни за стрелба от упор като остатъци от барут или изгаряне по краищата на раната. — Погледна Бишоп, която безмълвно му връчи инструмент за рязане на ребра. Крейн срязва останалите ребра и внимателно повдигна гръдната кост.

Огледа пораженията на безмилостната светлина на тавана.

— Пътят на раната е отпред назад и леко надолу. Самата рана представлява кръгла дупка с диаметър десет милиметра с периферно абразио и леко радиално разкъсване по краищата. Има наранявания на предната страна на второто ребро вдясно, на долния дял на десния бял

дроб, на дясната подключична вена и в долната част на храносмилателния тракт. — Крейн взе уреда за ентеротомия, пъхна острието му с формата на електрическа крушка в отвора на тънкото черво и леко натисна надолу, отмествайки настрана вътрешностите. — Деформиран куршум с голям калибър, заседнал в тъканта от дясната страна на втория прешлен. — Извади куршума с форцепса и пак се обърна към касетофона. — Патологична диагноза. Входна огнестрелна рана в горната част на гърдите, преминаваща в дясната плеврална кухина и разкъсала дясната подключична вена. Причина за смъртта травма и обилно кървене в дясното плеврално пространство. Метод — убийство. Следва токсикологичен доклад.

Королис учудено повдигна вежди.

— Убийство?

— А вие как бихте го нарекли? Самоотбрана? — троснато отвърна Крейн и пусна куршума в едно метално легенче. Куршумът изтрака.

— Васелхоф агресивно и заплашително е размахвал смъртоносно оръжие.

Крейн горчиво се изсмя.

— Разбирам. Въръжените войници са били в непосредствена опасност.

— Васелхоф е бил твърдо решен да влезе в строго забранена и чувствителна зона.

Крейн подаде форцепса на асистентката.

— И се е готвел да среже безценния ви реактор с кухненски нож?

Очите на Королис бързо се стрелнаха към помощничката и доктор Бишоп, после отново се насочиха към Крейн.

— Всички тук са напълно наясно, че стратегическите ценности на Базата ще бъдат охранявани на всяка цена. Трябва да внимавате какво говорите, доктор Крейн. Последниците от нарушаването на клетвените декларации, които сте подписали, са изключително тежки.

— Тогава ме съдете.

Королис млъкна за миг, сякаш обмисляше думите му. Когато отново заговори, гласът му беше тих и кадифен.

— Кога да очаквам доклада?

— Когато го завърша. А сега бихте ли излезли и да ни оставите да си продължим работата?

Королис не отговори. После на устните му се изписа лека усмивка — по-скоро нещо като оголване на венците. Той погледна трупа, едва забележимо кимна на Бишоп и мълчаливо излезе.

За миг тримата лекари останаха неподвижни, заслушани в отдалечаващите се стъпки. После Бишоп въздъхна.

— Мисля, че току-що си създаде враг.

— Не ме е грижа — отвърна Крейн. И наистина беше така. Чувстваше се физически болен от отчаяние от атмосферата на потайност и военна нетърпимост, надвиснала над проекта „Буря в бездната“, и от безсилието си да сложи край на заболяването, непряко причинило смъртта на Васелхоф. Изхлузи ръкавиците, хвърли ги в металния леген, изключи касетофона и се обърна към асистентката. — Бихте ли зашили трупа, ако обичате?

Тя кимна.

— Разбира се, доктор Крейн.

Крейн излезе от операционната, тръгна по централния коридор, отиде в Медицинския комплекс и уморено се облегна на стената. Бишоп се приближи до него и попита:

— Ще довършиш ли доклада?

Той поклати глава.

— Не. Ако в момента продължа да мисля за него, прекалено ще се ядосам.

— Изглеждаш уморен. Трябва да поспиш.

Той се засмя.

— Няма да стане. Не и след ден като днешния. Освен това трябва да лекувам Ашър. Той ще излезе след около три часа.

Бишоп го погледна.

— Откъде?

— Не знаеш ли? Ашър е в хипербаричната камера.

Тя го изгледа озадачено.

— Ашър? Защо?

— Страда от съдова недостатъчност. Състоянието му, изглежда, се е влошило през последните два дни. Сега има гнойна рана на ръката.

— А блокаж? Не трябва да е в камерата, а тук, и да му сложим байпас.

— Знам. Казах му, но той много настояваше. Ашър — Крейн млъкна, спомни си обещанието си да не казва на никого. — Ашър очевидно е близо до някакъв пробив и категорично отказа да престане да работи. Дори взе Марис в камерата, за да продължат да работят заедно.

Бишоп замислено се втренчи в коридора. Крейн се прозя.

— Няма да мога да заспя, колкото и да се опитвам. Ще наваксам с докладите. Пристигнаха ли електроенцефалограмите?

— Засега само една. На Мери Филипс, жената, която се оплаква от вцепенение на ръцете и лицето. Оставих я в кабинета ти. Ще отида да видя какво е състоянието на другите. Помолих лаборантката да направи график. Вече би трябвало половината да е готов. Ще ѝ кажа да ти донесе разпечатките.

— Благодаря.

Бишоп бързо тръгна по коридора. Крейн се радваше, че отношенията им значително са се подобрили.

Той се обърна и бавно се върна в тесния си кабинет. Както беше обещала, Бишоп бе оставила на бюрото разпечатка на електроенцефалограма. Пакетът беше обемист и се състоеше вероятно от двадесетина страници информация за мозъчните вълни и доклад, прикрепен към първия лист. Крейн не обичаше да разчита електроенцефалограми. Изкуството да откриваш електрически отклонения в нечий мозък, като анализираш безкрайни криволичещи линии, беше влудяващо. Но той беше поискал изследванията. Не можеше да си позволи да остави непроверена вероятност. И ако нещо загатваше, че проблемите в „Буря в бездната“ са неврологични, електроенцефалограмите щяха да го потвърдят — или да го отхвърлят.

Крейн седна, уморено потърка очи и разгърна разпечатката. Поздрави го плетеница от хоризонтални линии — вътрешната картина на мозъка на Мери Филипс. Линиите се издигаха и снишаваха с промените в амплитудата и честотата. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално, но той си напомни, че с електроенцефалограмите винаги е така. Те не бяха като електрокардиограмите, където аномалиите бяха очевидни и ти се набиваха в очите. Това беше по-скоро въпрос на относителни стойности във времето.

Крейн насочи вниманието си към ритъма, който показваше максималната амплитуда на алфа-вълните. Беше нормален за буден възрастен човек. Крейн го проследи в няколко страници, но не видя друго освен краткотрайни отклонения, характерни за безпокойство и вероятно задъхване. Всъщност алфа-вълните на жената бяха добре организирани, ритмични и без следа от примеси на по-бавни честоти.

След това разгледа дейността на бета-вълните. Те бяха може би в по-големи количества от обичайното, но все пак в границите на нормалното. Някоя серия вълни не показваше особена асиметрия или аномалия.

Докато обхождаше с поглед листовите, следвайки тънките черни линии, които се издигаха и спадаха, изпита до болка познато чувство — разочарование. И тази посока щеше да доведе до задънена улица.

Някой почука на вратата и на прага застана лаборантка. Носеше дебел сноп листове.

— Доктор Крейн?

— Да?

— Ето останалите електроенцефалограми, които поискахте. — Тя влезе и ги остави на бюрото му.

Крейн погледна високата тридесет сантиметра купчина разпечатки.

— Колко са?

— Четиринадесет. — Лаборантката се усмихна, кимна и бързо излезе.

„Четиринадесет. Страхотно“ — помисли Крейн и уморено се обърна към резултатите от сканирането на мозъка на Мери Филипс.

Прегледа отляво надясно тета- и делта-вълните, като внимателно тълкуваше всяка десетсекундна дигитална секция поотделно. Фоновата активност изглеждаше малко асиметрична, но това беше горе-долу стандартно за началото на изследването. С течение на процедурата пациентката несъмнено се бе успокоила.

И после ги забеляза — серия префронтални пикове, малки, но определено изпъкващи, сред вълните делта.

Намръщи се. С изключение на няколко хаотични вълни с нисък волтаж активността на вълните делта се срещаше изключително рядко при възрастни хора.

Прегледа и останалата част на разпечатката. Пиковете в линията делта не изчезнаха, а се увеличиха. На пръв поглед приличаха на болестта на Пик, форма на церебрална атрофия, водеща до неадекватност в социалното поведение и деменция. Загубата на сили, от която се оплакваше Мери Филипс, беше един от първите симптоми.

Крейн обаче все още не беше убеден. Нещо в пиковете го притесняваше.

Прелисти разпечатката до началото и обърна милиметровата хартия на една страна. „Отвесното разчитане“ — разглеждането на електроенцефалограма отгоре надолу вместо отляво надясно, щеше да му позволи да се съсредоточи по-скоро върху определена мозъчна вълна и разпространението ѝ, отколкото да гледа картина на цялата лява и дясна част на мозъка поотделно. Крейн бавно обръщаше страниците, следейки формата на тетавълната.

Изведнъж се вцепени.

— Какво е това, по дяволите?

Пусна разпечатката на бюрото, издърпа чекмеджето, намери линийка, бързо я сложи върху хартията и се вгледа внимателно. Усети странно изтръпване, което започна в основата на врата му и тръгна надолу по гърба, и бавно се облегна назад.

— Виж ти.

Изглеждаше невъзможно, но доказателството беше пред него. Пиковете на вълните делта на Мери Филипс не представляваха периодичните пикове и падове на нормалната мозъчна дейност. Не бяха дори хаотични скокове на физическа патология. Пиковете бяха равномерни — ясно определени, необяснимо равномерни.

Крейн отмести встрани електроенцефалограмата на Филипс и взе най-горната разпечатка от купчината, която му беше донесла лаборантката. Сканирането бе на мъж, страдащ от миниинфаркт. И в неговия мозък имаше същите равномерни пикове на делта-вълните.

За петнадесет минути Крейн прегледа и останалите електроенцефалограми. Пациентите проявяваха невероятно разнообразие от симптоми, всичко от безсъние до аритмия, чувство за гадене и безспорна мания. И всеки демонстрираше едно и също — пикове в делта-вълните с равномерност и прецизност, каквито не се срещаха в природата.

Той отмести купчината разпечатки. Имаше чувството за нещо нереално. Най-после беше открил общия фактор. Проблемът беше неврологичен. Делта-вълните на нормалните възрастни хора представляваха прави линии и когато се издигаха в пикове, никога не го правеха с равномерен и ясно определен ритъм. Това явление беше напълно неизвестно на медицинската наука.

Крейн стана и отиде до вътрешния телефон. Мислеше трескаво. Трябваше веднага да обсъди откритието си с Бишоп. Щом беше засегната автономната нервна система, всичките тези привидно коренно различни симптоми изведнъж намериха обяснение. Беше глупак, че не го бе забелязал по-рано. Но как се разпространяваше заболяването? Неврологичните смущения в такъв широк спектър бяха абсолютно нечувани. Освен ако.

— Господи! — промълви той.

Трескаво грабна калкулатора и като поглеждаше електроенцефалограмите, въведе стойностите, а после спря и изумено се втренчи в резултата.

— Не може да бъде!

Телефонът извън стъписващо силно в тихия кабинет. Крейн подскочи на стола и с разтуптяно сърце вдигна слушалката.

— Крейн слуша.

— Питър? — Гласът на Ашър звучеше пискливо и неестествено силно в наситената с кислород атмосфера в хипербаричната камера.

— Доктор Ашър! — възкликна Крейн. — Открих общ фактор! И нещо невероятно.

— Питър — прекъсна го главният учен. — Трябва незабавно да дойдеш тук. Зарежи всичко и ела.

— Но...

— Успяхме.

Крейн млъкна — не разбираше за какво става дума.

— Разкодирали сте посланието?

— Не едно, а много послания. Всичко е в преносимия компютър. — В тона на Ашър се долови отчаяние и безразсъдност. — Ела, Питър. Незабавно! Защото е абсолютно наложително.

Внезапно се чу изщракване и телефонната линия прекъсна.

— Ало? — Крейн се намръщи. — Доктор Ашър? Ало?

Тишина.

Той затвори, погледна купчината доклади на бюрото си, стана и бързо излезе от кабинета.

[1] Лапароскопия — оглед отвътре на коремната кухина през тръба, тънка няколко милиметра, която се поставя през малък разрез. Използва се само за диагностициране (но не и лечение) на коремни заболявания. Напредъкът в тази техника дава възможност за извършване на сложни хирургически интервенции през няколко малки разреза, вместо през по-големите разреза, които се използват в класическата хирургия. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 35

Последния път, когато бе слизал на седма палуба — преди по-малко от пет часа, — научното ниво беше в обичайното си състояние на дисциплинирано оживление. Но когато сега излезе от асансьора, Крейн неочаквано се озова сред хаос. Алармите свиреха пронизително. Чуваха се викове, ридания и писъци. Покрай него тичаха морски пехотинци, техници, лаборанти и учени. Всъщност цареше истинска паника.

Той спря един работник от поддръжката, облечен в задължителния оранжев комбинезон.

— Какво става?

— Пожар — задъхано отвърна мъжът.

Обзе го внезапен страх. Като подводничар се беше научил да се страхува от пожара под водата.

— Къде?

— В хипербаричната камера — отговори работникът, издърпа ръката си и побягна.

Страховете на Крейн се засилиха. Колкото и опасни да бяха пожарите, възпламеняването на кислород беше нещо много по-страшно.

Ашър.

Той хукна по коридора.

Задъненият проход, водещ към декомпресионния комплекс, беше пълен с аварийни и спасителни екипи. Докато си пробиваше път през тълпата, Крейн усети парливия мирис на пушек.

— Аз съм лекар! — извика той, провря се през люка и нахлу в контролната стая. Тясното помещение беше претъпкано с персонал от охраната. Пред командното табло седеше Хопкинс, един от младите компютърни специалисти. Зад него стоеше Королис. Той погледна Крейн и без да пророни дума, отново се вторачи в Хопкинс.

— Какво се е случило? — обърна се Крейн към младия специалист.

— Не знам. — От челото на Хопкинс се лееше пот. Пръстите му бързо препускаха по уредите. — Бях в коридора на патологията, когато прозвуча сигналът за тревога.

— Кога стана това?

— Преди две-три минути.

Крейн си погледна часовника. Ашър му се беше обадил преди по-малко от пет минути.

— Повикахте ли медици?

— Да, сър.

Крейн надникна през стъклената преграда на хипербаричната камера. Към отсрещната страна на люка се извиси пламък.

„Господи! Камерата продължава да гори!“

— Защо не е задействана пожарогасителната система? — извика той.

— Не знам — повтори компютърният специалист, все още трескаво работеше с уредите. — Неизвестно защо основните и резервните системи за пръскане са претоварени и не реагират. В момента извършвам аварийна декомпресия.

— Не! — извика Крейн. — Камерата е под максимално налягане!

— Пръскачките не работят и това е единственият начин да отворим люка и да угасим пожара — обади се Королис.

Крейн го погледна гневно.

— Лично аз нагласих налягането на двеста килопаскала. Ако рязко го намалите, ще убиете Ашър.

— Той вече е мъртъв — сухо каза Королис.

Крейн отвори уста да го наругае, но се отказа. Независимо дали Королис имаше право, или не, те не можеха да оставят огъня да продължи да гори. Ако пламъците стигнеха до резервоарите с кислород, цялата База щеше да бъде застрашена. Нямаха друг избор. Крейн се обърна, ядосано и отчаяно удари с юмрук по напречната преграда и излезе в чакалнята.

Около входа на хипербаричната камера се бяха събрали спасителни екипи — подготвиха пожарогасители и си слагаха кислородни маски. Малкият високоговорител над стъклената преграда на контролната стая изпраця и се включи.

— Пълна декомпресия след петнадесет секунди — чу се развълнуваният глас на Хопкинс.

Спасителните екипи за последен път провериха екипировката си.
— Декомпресията завършена — съобщи Хопкинс. —
Ключалките се отварят.

Електронните болтове изщракаха и вратата на камерата се отвори. В чакалнята мигновено нахлуха топлина и черен пушек. Разнесе се смрад на парлив дим и изгоряла плът. Крейн неволно се извърна. Очите му се напълниха със сълзи. Зад него се чува забързани стъпки, заповеди и пронизителното носово съскане на пожарогасителите.

Той се обърна. Екипите бяха влезли в цилиндъра и черните талози пушек се смениха с гъстата мъгла на пожарогасителна смес. Крейн се вмъкна в камерата и разбута спасителите. И изведнъж спря.

Ашър лежеше на пода, свит около преносимия си компютър. Криптологът Марис лежеше до него. Двата бяха пълзели по пода в опит да избегнат пламъците и дима, но напразно. Дрехите на Ашър висяха на овъглени дрипи, кожата му беше почерняла и се белеше. Гъстата му прошарена коса беше изгоряла, рунтавите му вежди бяха опърлени и бяха останали само малки черни кичури.

Крейн коленичи до него. Изглеждаше немислимо Ашър да е жив. От ушите му течеше кръв — единственият признак на движение. Баротравмата, внезапното понижаване на налягането, беше пробила средното му ухо. Това обаче беше най-малкото поражение. Рязката декомпресия сигурно беше предизвикала масивна газова емболия и бе превърнала кръвта му във въглерод. А вдишването на пушек и дълбоките изгаряния трета степен.

Крейн прехапа устни. Внезапността на трагедията, загубата на приятел и на човешки живот го поразиха, но донякъде се зарадва, че Ашър е мъртъв. Сериозните наранявания и емболията в кръвоносната система щяха да му причинят невъобразими болки.

Спасителните екипи започнаха да излизат, талозите мъгла се разсейваха. Отвсякъде капеше пожарогасителна смес. Крейн нежно сложи ръка на рамото на Ашър.

— Сбогом, Хауард.

Внезапно очите на главния учен се отвориха.

За миг Крейн помисли, че това е контракция на мускулите след смъртта, дължаща се на уникален енергиен източник, наречен

аденозин трифосфат. Но после очите на Ашър се завъртяха и се спряха на него.

— Течности! — без да се обръща, извика Крейн на медиците. — Физиологичен разтвор! Веднага! И компреси с лед!

Бавно и мъчително Ашър вдигна изгорялата си почти до костта ръка, хвана Крейн за яката и го дръпна към себе си. Обгорените му почернели устни помръднаха и от тях излезе прозрачна течност.

— Не говори — тихо и утешително каза Крейн. — Лежи неподвижно. Ще те закараме в Медицинския комплекс и ще те настаним удобно.

Ашър обаче отказа да лежи неподвижно и вкопчи пръсти в ризата на Крейн.

— Пио — прошепна той.

До Ашър се приближи медик от спешното отделение и се залови да сваля овъглените дрехи и да приготвя интравенозната система. Друг се наведе над отпуснатото тяло на Марис.

— Успокой се — каза Крейн на Ашър. — След миг ще те изкараме отгук.

Ашър го стисна още по-силно, крайниците му започнаха да се гърчат конвулсивно.

— Пио...

Ашър въздъхна и потрепери. Очите му се изцъклиха и от обгорялото му гърло се чу клокочещ звук. Пръстите му се отпуснаха и ръката му се свлече на пода.

ГЛАВА 36

Крейн седеше в стаята си и гледаше монитора, без да вижда нищо. От нещастния случай бяха минали няколко часа, но той все още беше вцепенен. Стоя дълго под душа и даде дрехите и престилката си в пералнята, но каютата му още миришеше на овъглена коса и кожа.

Не можеше да повярва в случилото се и това го парализираше. Наистина ли само преди осем часа бе направил аутопсия на Чарлс Васелхоф? Тогава имаха да пишат един доклад от аутопсия, а сега имаха три. Плюс още три за жертвите в Стъклено топче Едно.

Представи си Хауард Ашър, когато го видя за пръв път — образ на екрана в библиотеката на „Кралят на бурите“ преди две седмици, със загоряла от слънцето кожа, усмихнат. „Най-голямото научно и историческо откритие на всички времена“. Ашър никога не се бе усмихвал толкова много, колкото през онзи пръв ден. Крейн се запита доколко това беше перчене, демонстрация и фасада, за да го накара да се почувства добре дошъл и удобно.

Някой тихо почука и отвори. Беше Мишел Бишоп. Тъмнорусите ѝ коси бяха прибрани назад и високите ѝ скули бяха още по-ясно изразени. Черните ѝ очи бяха зачервени и тъжни.

— Здравей, Питър — тихо каза тя.

Крейн завъртя стола си към нея.

— Здравей.

Бишоп не помръдна от мястото си, сякаш се колебаеше.

— Искан да проверя дали си добре.

Той поклати глава.

— Бил съм и по-добре.

— Не каза нищо — нито, когато закарахме трупа на Ашър в Медицинския комплекс, нито, когато извършихме окончателните прегледи, така че се притесних.

— Не мога да проумея какво се е случило в хипербаричната камера. Какво е предизвикало пожара? Защо не работеше системата с пръскачките?

— Спартан заповяда да започне разследване. Ще разберем какво е станало.

— Бях длъжен да направя повече. Да проверя камерата и да изпробвам пожарогасителната система.

Бишоп най-после влезе в стаята.

— Не трябва да мислиш за тези неща. Направил си всичко необходимо. Било е ужасен нещастен случай.

Крейн въздъхна.

— Дано си права.

— Не се обвинявай, Питър, иначе ще насъкам Корбет срещу теб.

Той се усмихна едва-едва.

Настъпи кратко мълчание. Бишоп заговори отново:

— Мисля да се върна в Медицинския комплекс. Искаш ли да ти донеса нещо от фармацевтичния шкаф? Ксанакс, валиум?

Крейн поклати глава.

— Не е нужно.

— Тогава ще дойда да те видя по-късно. Тя се обърна.

— Мишел?

Бишоп го погледна.

— Благодаря.

Тя кимна, излезе и безшумно затвори вратата. Крейн се втренчи в монитора и седя неподвижно няколко минути. След това рязко отмести стола си, стана и закрочи из стаята. И това не помогна, защото си спомни как Ашър бе крачил по същия начин в деня, когато му разкри какво представлява „Буря в бездната“. Точно преди четири дни.

Всичко беше ужасна ирония. Крейн най-после бе направил пробив, но Ашър умря, преди да чуе за него. Хауард Ашър, който го беше довел, за да разкрие загадъчното заболяване в Базата.

Огорчено си напомни, че не е единственият, постигнал напредък. Ашър, изглежда, също беше открил нещо. Сега обаче главният учен беше мъртъв от спонтанен пневмоторакс, газова емболия и изгаряния трета степен на осемдесет процента от тялото.

Бишоп имаше право. Крейн наистина беше необичайно мълчалив след смъртта на Ашър. Неразговорливостта му не се дължеше само на шока, но и на онова, което не можеше да каже. Изгаряше от желание да сподели с нея какво е открил, но тя нямаше

необходимото разрешение за достъп до секретна информация. И тъй като не можеше да говори за пробива си, Крейн се затвори в себе си.

Не можеше да отлага повече докладите за аутопсиите.

Отново седна пред бюрото и включи монитора. Мигащата икона му показва, че има съобщение.

Крейн въздъхна и отвори пощата си. Беше странно, че съобщението няма подател. Той щракна с „мишката“ и го отвори.

Има време за много думи, но има време и за сън.

Омир, „Одисея“, Книга XI

Доктор Ашър говореше много. Думите му бяха важни. Сега може само да спи. Истинска трагедия.

Загинаха много хора, а още не сме го стигнали. Страхувам се от най-лошото. Сега цялото бреме е върху твоите плещи, драги мой докторе. Аз съм принуден да остана, но ти не си. Открий отговора и после замини, колкото можеш по-бързо.

Когато се налага да работиш в трака, не трябва да си сам. Намери си приятел. Боя се, че нашите ирационални числа тук в Базата се увеличават, откакто разговаряхме в каютата ти. Но може би всяко зло е за добро, защото в края на краищата отговорът на твоята загадка е в тях. Желая ти ведра утрин.

Ф.

Крейн се намръщи. Не знаеше как да тълкува загадъчното съобщение. „Намери си приятел.“

На вратата отново се почука. Несъмнено Бишоп се връщаше с лекарствата, които бе отказал.

— Влез, Мишел — каза Крейн и затвори пощата си. Вратата се отвори. На прага стоеше Хюй Пионг, компютърната програмистка.

Крейн я погледна изненадано.

— Извинявайте — рече тя. — Надявам се, че не ви безпокоя.

— Съвсем не. Заповядайте, седнете.

Пионг седна и каза:

— Току-що научих за смъртта на доктор Ашър. Щях да разбера по-рано, но попаднах на нещо странно в лабораторията. Но веднага щом чух трябваше да разговарям с някого и колкото и да е странно, се сетих само за вас.

Крейн наклони глава на една страна.

Пионг неочаквано стана.

— Вероятно е егоистично от моя страна. Вие сте били там и сигурно се чувствате зле.

— Не. Всичко е наред. И аз изпитвам същата потребност да говоря.

— За доктор Ашър?

— Не. — „Раната все още е прясна“ — помисли той. — За нещо, което открих.

Тя отново седна.

— Знаете, че направих всяко изследване, за което можах да се сетя, като следвах улики и търсех причината за заболяванията на хората тук.

Пионг кимна.

— Не стигнах доникъде, но после ми хрумна нещо. Пациентите се оплакваха от два съвършено различни вида симптоми. Някои бяха физиологични — гадене, мускулни тикове и така нататък. Други бяха психични безсъние, объркване и дори мания. От самото начало смятах, че трябва да има общ фактор. Но кой фактор би покрил и двата вида? И тогава ми хрумна идеята, че основната причина трябва да е неврологична.

— Защо?

— Защото мозъкът контролира и съзнанието, и тялото. Поръчах да направят електроенцефалограми и днес получих първия комплект изследвания. Всички пациенти имат пикове в мозъчните делта-вълни — при възрастните хора трябва да са спокойни. Нещо още по-странно — схемата на пиковете е еднаква за абсолютно всеки пациент. И тогава ми хрумна безумна идея. Съпоставих схемите на електрическите импулси. И знаете ли какво открих?

— Нямам представа.

Крейн издърпа чекмеджето на бюрото, извади кафяв плик и безмълвно ѝ го подаде. Пионг го отвори и измъкна компютърна разпечатка.

— Това е дигиталният шифър на Ашър — каза тя. Излъчват го стражите.

— Точно така.

Пионг озадачено се намръщи, а после изведнъж широко отвори очи.

— О, не! Нима искате да кажете, че...

— Да. Пиковите на вълните делта съответстват на светлинните пулсации. Това е същото послание, което е открил Ашър.

— Но как е възможно? Защо не забелязахме нищо?

— Не знам, но имам теория. Стражите предават посланията си на всяка възможна дължина на вълната на електромагнитната радиация — радиовълни, микровълни, ултравиолетови вълни и инфрачервени вълни. Създателят на стражите разполага с технология, далеч изпреварваща нашата. Затова вероятно излъчват посланията си на милиони други канали или видове радиация, които ние дори не знаем как да открием.

— Какви?

— Нямам представа. Може би кваркова радиация. Или нов тип частица, която прониква през материята като хипотетичните бозони на Хигс. Най-важното е, че някаква непозната форма на радиация, недоловима за нашите уреди, смущава електрическите импулси в мозъка.

— Защо не въздейства на всички?

— Защото биологичните системи не са еднакви. Някои хора имат по-тежки кости, а други по-устойчива нервна система. Или в Базата има структури, които неволно играят ролята на фарадееви клетки.

— На какво?

— Фарадееви клетки. Затворена конструкция, направена да отблъсква електромагнитните вълни. Но знаете ли какво? Мисля, че всички тук са засегнати, но в различна степен. Напоследък и аз не се чувствам на себе си. А вие?

Хюй се замисли за миг.

— Не съм забелязала.

Настъпи кратко мълчание.

— Ще кажете ли на адмирал Спартан? — попита тя.

— Още не.

— Защо? Струва ми се, че сте си свършили работата.

— Спартан не е настроен много добре към други мнения освен своето. Не искам да му казвам преждевременно и да му дам повод да отхвърли всичко. Колкото повече доказателства имам, толкова по-добре. Което означава да намеря другото.

— Какво друго?

— Преди да умре, Ашър откри нещо там, в хипербаричната камера. Знам, защото ми се обади по телефона. Каза, че всичко е в преносимия компютър. Трябва да го взема и да разбера какво е открил. Той отчаяно искаше да ми каже нещо, преди да издъхне. Повтаряше едно и също — пио.

Хюй отново се намръщи.

— Пио?

— Да.

— Какво може да е? Пионка? Пионер?

— Тайната е в компютъра му, ако не е твърде обгорял и все още работи.

Отново настъпи тишина.

Всеки потъна в мислите си. Накрая Крейн стана и се обърна към Хюй Пионг.

— Искате ли да отидем на Таймс Скуеър да прием еспресо?

Тя се засмя.

— Разбира се.

Излязоха в коридора.

— Може би дори ще ви помогна — добави Пионг.

— Как?

— Докато се готвех да взема научна степен по компютърни науки, прекарах едно лято на стаж в институт за възстановяване на информация.

Крейн се обърна към нея.

— Можете да възстановявате информация от повреден твърд диск?

— Не съм го правила сама, защото в края на краищата бях стажант, но много пъти съм наблюдавала процеса и съм помагала.

Спряха пред асансьора.

— Споменахте, че сте попаднали на нещо странно в лабораторията — напомни й Крейн. — Какво?

— Моля? А, да. Спомняте ли си абсорбционните линии, които ви показах? Излъчва ги маркерът.

— Казахте, че може би идват от някоя далечна звезда.

— Да.

Вратите на асансьора се отвориха, двамата се качиха и Крейн натисна бутона за девето ниво.

— Ей, така от интерес сравних абсорбционните линии с базата данни на известните звезди. Всяка звезда има уникална абсорбционна „сигнатура“. И познайте какво стана? Открих идеално съвпадение.

— Между вашия малък страж и някоя далечна звезда?

Хюй кимна.

— В съзвездието Лебед. Известна е като М 81. Намира се на сто и четиридесет светлинни години от нас.

— Мислите ли, че маркерът е изпратен оттам?

— Там е въпросът. Звездата има само една планета, великан от газ с океани от сярна киселина и атмосфера от метан.

Крейн озадачено потърка брадичката си.

— Възможно ли е да е станала някаква грешка?

Тя поклати глава.

— Абсорбционните сигнатури са уникални като пръстовите отпечатъци. Няма грешка.

— Смятате, че отгоре на всичко те се опитват да ни кажат откъде са?

— Така ми се струва.

— Много странно. Защото как е възможно планета от метан и киселина да вижда през кислорода и водата на Земята?

— Именно.

ГЛАВА 37

На пода на декомпресионния терапевтичен комплекс бяха разхвърляни отломки — празни пожарогасители, опаковки от бинтове и ръкавици за еднократна употреба. Капитан Терънс Королис обиколи всичко внимателно и предпазливо като котарак.

Пред вратата стояха двама командоси в униформите на „Черни операции“ и не допускаха никого. Друг пазеше стаята с контролните уреди. Королис намери шефа им Уобърн в чакалнята до хипербаричната камера. Уобърн разговаряше с техник в бяла престилка. Вратата на камерата беше отворена. В горния ѝ край се виждаха следи от пожара — стигаха до покрития с черни сажди таван.

Уобърн видя Королис, кимна на техника и последва капитана в контролната стая. Королис изчака, докато Уобърн затвори вратата, и попита:

— Каква е последната информация?

Въпреки че накуцваше, Уобърн имаше мускулесто тяло и отривисти движения на военен.

— Предпазните вериги са били умишлено изключени, сър.

— А вътрешните пръскачки? Пожарогасителната система?

— Деактивирани в източника.

— Някакви предположения как е избухнал пожарът?

Уобърн посочи с палец към прозореца за наблюдение и чакалнята.

— Компресорът, сър. Техникът смята, че някой го е пипал.

— Как?

— Трансформаторът е бил изключен, докато компресорът е работел на максимални обороти.

Королис бавно кимна.

— И го е претоварил.

— Компресорът е прегрял и после е избухнал в пламъци. Да, сър.

— Къде би могло да бъде извършено това?

— Зад декомпресионния комплекс има килер с материали за поддръжка, забутан между две научни лаборатории. Всичко може да е било направено там.

— Отнело ли е много време?

— Техникът каза, че ако човекът е знаел какво прави, е отнело най-много две-три минути.

Королис отново кимна. Човекът беше знаел какво прави, и още как. Знаел беше как да прогори вътрешния корпус на купола с лазерната резачка. Добрият саботьор е обучен как да руши и взривява.

За Королис нямаше тайни в този вид подготовка.

Той се обърна към Уобърн.

— Има ли камери, насочени към килера?

Уобърн поклати глава и стоманеносивата му коса заблестя на изкуствената светлина.

— Не, сър.

— Добре.

Королис спря и погледна през прозореца за наблюдение. Техникът беше влязъл в хипербаричната камера и не се виждаше. Освен командосите в черни униформи нямаше други свидетели.

Той отново се обърна към Уобърн.

— Носите ли го? — Въпреки че вратата беше затворена, капитанът говореше още по-тихо.

Уобърн го погледна и леко кимна. Лицето му беше безизразно.

— Някой видя ли ви да го внасяте?

— Само нашите хора, сър.

— Отлично.

Уобърн се наведе до командното табло, бръкна отдолу, извади тънко куфарче от черна армирана пластмаса и му го даде заедно с ключа.

— Искате ли да продължим с разследването, сър? — каза Уобърн. — Да разпитаме учените дали са видели нещо необичайно или някого?

— Не е необходимо. Благодаря. Аз ще поема нещата и ще докладвам за разкритията си на адмирала.

— Добре, сър. — Уобърн отривисто козирува.

Королис го погледна и стисна устни, а после също отдаде чест и бързо излезе.

Жилищното помещение на Королис се намираше в специална секция на единадесето ниво, запазена за военните офицери. Той влезе, внимателно затвори и заключи и отиде до бюрото. Каютата беше слабо осветена. Другите имаха снимки в рамки или нощни лампи, а Королис имаше монитори за наблюдение и секретни наръчници.

Сложи пластмасовото куфарче, което му беше дал Уобърн, на лакирания плот и го отключи. Дръпна ципа, бръкна вътре и извади преносим компютър, силно обгорен от едната страна.

Стаята се изпълни с парливата смрад на изгоряла електроника.

Королис се обърна към контролното табло и включи пречистващия въздуха филтър на максималната степен. След това седна пред бюрото и придърпа клавиатурата към себе си. Вкара парола, за да включи менюто на личния си компютър, и после въведе втора, много по-дълга, за да влезе в секретна зона във военната мрежа на Базата, достъпна единствено за него. Зареди програма, каквато използваша инженерите, занимаващи се с възстановяване на аудиозаписи, и операторите на подслушвателни устройства, отвори списък от файлове и прегледа заглавията им. Намери онзи, който търсеше, и го зареди в програмата. На екрана се появи сложна картина. Преобладаваше звуков сигнал, записан с малък микрофон.

Королис включи в компютъра слушалки, настрои спектралния филтър на програмата да премахне страничния шум, увеличи звука и щракна бутон за възпроизвеждане на записа.

В слушалките се чу гласът на Крейн — забележително ясен, като се имаше предвид разделителната способност на подслушвателното устройство.

„Преди да умре, Ашър откри нещо. Знам, защото ми се обади по телефона. Каза, че всичко е в преносимия компютър. Трябва да го взема и да разбера какво е открил. Той отчаяно искаше да ми каже нещо, преди да издъхне. Повтаряше едно и също — пио.“

След това се чу друг глас. Звуковият анализатор на програмата го разпозна като гласа на Хюй Пионг. Лицето на Королис помръкна.

„Тайната е в компютъра му“ — продължи Крейн.

Королис щракна „мишката“ и спря записа, после затвори файла и излезе от програмата.

Стана и занесе повредения компютър на Ашър в отсрещния ъгъл на стаята, където имаше сив шкаф. Наведе се, щракна закопчалките,

отвори го и извади обемист предмет — дегаузиращ магнит.

След това още веднъж провери дали вратата на каютата му е заключена и бавно и целенасочено, като внимаваше да стои далеч от своя компютър, доближи магнита до лаптопа и го прокара два пъти над вътрешния твърд диск. Въпреки че дискът беше оцелял от огъня, процедурата щеше да го обърка до неузнаваемост.

Питър Крейн и Хюй Пионг бяха сериозна заплаха за сигурността и Королис не можеше да им има доверие. Тази стъпка беше само началото. И той много добре знаеше какво да направи по-нататък.

ГЛАВА 38

Хладилният склад 1-С на най-долното ниво на Базата беше мрачно място и в най-добрите обстоятелства. Температурата се регулираше точно на пет градуса. Подът бе от дървени плоскости, поставени на три сантиметра над студената мръсна вода. Осветлението беше слабо и в клаустрофобичното пространство цареше сумрак. Миришеше на мухъл и кланица. Единственият звук беше тихото капене на вода.

Адмирал Спартан стоеше в средата на камерата за дълбоко замразяване и гледаше ужасяващо изкривените останки на Стъклено топче Едно. Сферата висеше пред него като смачкана топка от станиол, окачена на грамадна кука с тежка верига, спускаща се от тавана. От едната ѝ страна беше захвърлена тежката синя мушама, която беше смъкнал, за да види обезобразената развалина.

Обстоятелствата трудно можеше да се нарекат добри. Каква неизправност бе причинила катастрофата? Като военен офицер, Спартан през целия си живот се беше стремил да постигне победа при очакван неуспех — своя или на врага, като или го прогнозираше, или го използваше. Но как може да очакваш неуспех, като действаш по абсолютно непознати правила?

Стъклено топче Едно беше унищожено, но Топче Две и Топче Три продължиха операцията без забавяне. Бяха направили промените, препоръчани от Ашър и научния му екип, и нямаше други произшествия. Всъщност работата вървеше по-бързо от очакванията. Третият, най-долният пласт на земната кора се оказа съставен от мек, подобен на тиня материал, който се копаеше лесно, и бяха на път да стигнат до границата на Мохорович не след седмици, а след няколко дни.

Адмиралът си спомни предупреждението на Хауард Ашър след сблъсъка на Топче Едно и смъртта на екипажа. „Моята препоръка е да се спрат всички операции, докато не разберем какво причинява авариите и защо“.

А сега Ашър беше мъртъв.

Зад Спартан се чу стържене на метал и вратата на хладилния склад се отвори. Ивица жълта светлина проряза мрака. Королис, който също като котките не обичаше студа и водата, откряна вратата и влезе.

Спартан го погледна.

— Докладът ви, капитане?

Королис се приближи.

— Системата с пръскачките в хипербаричната камера е била умишлено изключена и компресорът е бил претоварен. Това е предизвикало експлозията и пожара в камерата. Няма съмнение, че е саботаж.

— Убийство.

— Както кажете, сър.

Адмиралът отново се обърна към смачканата сфера.

— Този път, изглежда, целта е бил определен човек, а не Базата. Защо?

— Все още нямам отговор на този въпрос, сър. Вероятно ни е провървяло.

Спартан го погледна.

— Провървяло ни е?

— По отношение на мишената. Извадихме късмет, че саботьорът не се е прицелил в по-стратегически обект.

Адмиралът примига.

— Разбирам. И колко по-стратегически обект имаме от доктор Ашър?

— Полезността на Ашър за проекта започваше да става спорна. Той се беше превърнал в нещо като Касандра, сър. Приказките му за мрачна перспектива и гибел и нетърпението му да забави графика на копаенето не се отразяваха добре на духа на персонала.

— Да, наистина. — Спартан си помисли, че ако Королис има лични недостатъци, откровеността определено не е сред тях.

— Това е моето мнение, сър. Честно казано, изненадан съм, че и вие не мислите така.

Спартан не обърна внимание на намека и посочи останките на Стъклено топче Едно.

— А това!

— Записите на комуникациите и черната кутия на Буболечката са внимателно анализирани. За разлика от хипербаричната камера, тук няма абсолютно никаква следа от намеса или нарушение на правилата. Ясно е, че става дума за техническа неизправност.

Адмиралът се замисли, втренчен в жалката плетеница от метал.

— Разбрахте ли кой е виновен?

— Да. Въз основа на записите от камерите за наблюдение изолирахме един човек, който е бил и на двете места — и в Приемната на външния корпус, и в кислородната камера — точно преди да бъде извършен саботаждът.

— Кой?

Без да отговори, Королис извади от джоба си плик и му го подаде. Спартан го отвори и се вторачи в съдържанието.

— Доктор Пионг?

Командирът кимна.

— Китайският ѝ произход винаги ми се е струвал подозрителен. Пък и вие изказахте предположение, че саботьорът трябва да е служител на чуждо правителство.

— Тя беше щателно проверена като всички други, които работят върху секретни проекти.

— Понякога някои минават между капките, особено, ако им помагат. Знаете това много добре, сър.

— Какво препоръчвате?

— Доктор Пионг да бъде задържана в ареста, докато не бъде извършено пълно разследване.

Спартан учудено повдигна вежди.

— Мярката не е ли доста прибързана?

— Безопасността на Базата е застрашена.

Устните на адмирала се изкривиха в горчива усмивка.

— А правата ѝ за неприкосновеност на личността?

Королис се втренчи в него, без да прикрива изненадата си.

— При дадените обстоятелства това не е фактор, с който трябва да се съобразяваме, сър.

Спартан не отговори и капитанът продължи:

— Има и още нещо. Спомняте ли си последната дума на Ашър, която е повтарял пред Крейн?

Адмиралът кимна.

— Нещо, започващо с „пио“.

— Ами ако се опитвал да каже Хюй Пионг?

Спартан го погледна и присви очи.

— Точно така, сър. Името й. Пионг.

Адмиралът тръсна глава.

— Добре. Но арестът не е необходим. Затворете я в стаята й, докато въпросът се реши.

— Сър, с цялото ми уважение, мисля, че арестът е...

— Изпълнете заповедта ми.

Зад рамото на Королис се забеляза някакво движение. Спартан се обърна и видя, че на прага стои Питър Крейн.

— Доктор Крейн — леко повиши тон адмиралът. — Не стойте като на церемония. Елате при нас.

Королис затаи дъх от изненада.

Крейн се приближи. Късо подстриганата му черна коса и сивите очи ярко контрастираха с бялата му престилка. Спартан се запита откога Крейн стои там и какво е чул.

— Какво има, докторе?

Крейн влезе. Очите му се стрелнаха първо към Спартан, после към Королис и останките на Стъклено топче Едно и накрая се спряха на адмирала.

— Търсех капитан Королис.

— Е, намерихте го.

Крейн се обърна към Королис.

— Командосите от Черни операции, които пазят хипербаричния терапевтичен комплекс, ми казаха да говоря с вас. Искам преносимия компютър на Ашър.

Капитан трети ранг Королис се намръщи.

— Защо ви е?

— Мисля, че Ашър е открил нещо точно преди пожара. Вероятно значението на сигналите, които излъчват стражите.

— Лаптопът е силно обгорял от пожара — каза Королис.

— Струва си да проверим. Не сте ли съгласен?

Спартан с любопитство ги наблюдаваше. Крейн и Королис очевидно не се обичаха.

— Добре — съгласи се капитанът. — Елате с мен. Компютърът е в шкафа за веществени доказателства в хипербаричния кабинет.

— Благодаря. — Крейн погледна адмирала, кимна и тръгна след Королис.

— Доктор Крейн? — повика го Спартан.

Крейн се обърна.

— Ако откриете нещо, моля, незабавно ми докладвайте.

— Добре.

Королис отдаде чест и двамата излязоха от хладилния склад. Спартан замислено гледаше след тях.

ГЛАВА 39

Крейн намери Хюй Пионг в лабораторията ѝ. Програмистката внимателно разглеждаше разпечатка на абсорбционната линия и записваше бележки на бледозелен лист. Вдигна глава, когато той влезе, и се усмихна.

— Браво. Взел си лаптопа.

Усмивката ѝ обаче помръкна, като видя изражението му.

— Нещо не е наред ли, Питър?

Крейн погледна монтираната на тавана охранителна камера за наблюдение, внимаваше да стои извън обхвата ѝ.

— Искам да те питам нещо. Била ли си в Приемната на външния корпус?

— Мястото, където се скачва Коритото? — Хюй поклати глава.
— Никога.

— Къде беше, когато умря Ашър?

— Тук, в моята лаборатория. Забрави ли, че изследвах абсорбционните линии? Казах ти.

— И не си се приближавала до хипербаричната камера?

— Не. — Тя се намръщи. — Защо? За какво намекваш?

Той се поколеба. Готвеше се да поеме пресметнат риск и вероятно да наруши всички правила в дългата клетвена декларация, която беше подписал, но не разбираше защо Королис би излъгал за вината на Хюй Пионг. Помагането на заподозрян в саботаж беше предателство, но инстинктът му подсказваше, че може да има доверие на Пионг.

Освен това тя беше единственият човек, който можеше да му помогне да разбере какво е открил Ашър.

Крейн облиза устни.

— Слушай внимателно, Хюй. Королис мисли, че ти си саботьорът.

Тя се ококори от изумление.

— Аз?!

— Само слушай. Той убеди Спартан да те постави под домашен арест. Всеки момент ще дойдат командоси да те придружат до каютата ти.

— Не може да бъде. — Тя се задъха. — Това е лъжа.

Той я дръпна към себе си, извън обхвата на камерата.

— Успокой се, Хюй. Всичко е наред. Ще те измъкна оттук.

— Но къде! — Гласът ѝ прозвуча пискливо.

— Отпусни се. Искам да мислиш. Има ли лаборатория или друго помещение, където можеш да работиш върху лаптопа? Изолирано и далеч от оживлението, място без камери за наблюдение?

Тя не отговори.

— Дишай бавно. Няма да им позволя да те отведат. Каж ми, знаеш ли такова място?

Пионг кимна.

— На шесто ниво. Лабораторията по приложна физика на морето.

— Добре. Но първо трябва да направя нещо. — Крейн бръкна в джоба на лабораторната си престилка, извади стерилна опаковка и я разкъса. На изкуственото осветление блесна скалпел номер дванадесет.

— Защо ти е това? — попита Хюй.

— Трябва да махна радиочиповете, които са ни имплантирали — отвърна той, извади други медицински принадлежности и ги сложи на масата. — Иначе ще ни намерят, където и да отидем.

Нави ръкава на престилката си, намаза рамото си с дезинфекционна течност, доближи скалпела до кожата си и затаи дъх.

Острието срязва първо епидермиса, после проникна през дермата. Радиочипът се показва, обвит в жълта подкожна тлъстина. Пионг отмести поглед. Крейн го извади с форцепс, пусна го на пода и го стъпка с крак.

— Готово. Сега няма да ме следят като мигрираща птица.

Пое си дъх, стерилизира раната, превърза я, сложи лепенка и хвърли скалпела в кошчето за отпадъци, а след това извади друг стерилен скалпел и се обърна към нея.

Хюй неволно отстъпи назад.

— Не се тревожи. Имам обезболяващ тампон, който ще притъпи чувствителността на кожата ти. Не го използвах за себе си, защото в бързината взех само един от амбулаторията на временния лазарет.

Тя обаче продължаваше да се колебае.
— Хюй, трябва да ми се довериш.
Пионг въздъхна, кимна и нави ръкава си.

ГЛАВА 40

— Готова ли си? — попита Крейн и изхвърли хирургичните инструменти. — Вземи, каквото ти е нужно и да вървим.

Хюй се поколеба за миг, а след това отиде до бюрото си, издърпа чекмеджето и извади обемист комплект инструменти, изключи преносимия си компютър от мрежата и го пхна под мишницата си.

— За какво ти е? — попита той.

— За резервни части. — Тя изправи рамене и пое дълбоко дъх. — Готова съм.

— Тогава води. Избягвай морските пехотинци и охранителните камери.

Излязоха от радиологичната лаборатория и тръгнаха по тесните коридори на трета палуба. На първия разклон Пионг спря и избра пътя вдясно, за да избегне охранителната камера. Стигнаха до края на коридора и поеха наляво.

Крейн зави зад ъгъла и спря. Пред затворена, боядисана в червено врата стояха двама командоси.

Той започна трескаво да разсъждава. На коланите на пехотинците бяха закачени радиопредаватели, но имаше голяма вероятност Хюй Пионг все още да не е обявена за общо издирване. Ако се върнеха, щяха да изглеждат много по-подозрително.

Крейн хвана ръката ѝ и леко я стисна, а после тръгна, като безгрижно размахваше чантата с лаптопа на Ашър. С периферното си зрение забеляза, че Хюй върви след него.

Минаха покрай морските пехотинци, които ги погледнаха, но не казаха нищо. След няколко крачки Пионг въздъхна от облекчение.

Двамата стигнаха до друг разклон. Вляво отново стояха на пост пазачи.

— Не мога да го направя — прошепна тя.

— Трябва — отвърна Крейн.

— Зад дъното има сервизно стълбище, което води към шеста палуба. Насам. — Тя се обърна и тръгна по коридора вдясно.

Кафенето беше сравнително тихо. Десетина души седяха на малки групи край белите маси. Пионг се приближи до въртящите се врати на тясната кухня, където беше пълно с хора, Крейн видя главния готвач Рено, но той сипваше ядене в чиниите и не вдигна глава.

Хюй прекоси малката кухня, мина покрай хладилния склад и отвори метален люк в отсрещната стена. Зад него имаше тясно метално стълбище. Двамата се провряха през люка, затвориха го и бързо се качиха на трета палуба. Стълбите свършваха там. Крейн осъзна, че това несъмнено е, защото точно отгоре се намира Барьерата, ничията земя между секретните и некласифицираните зони.

Пионг спря на площадката, за да се ориентира, протегна ръка към дръжката, пое дълбоко въздух и отвори люка.

Зад него имаше безлюден коридор.

Тя въздъхна облекчено.

— Лабораторията е по този коридор.

Поведе Крейн покрай стая за поддръжка и безлюден кабинет, спря пред врата с надпис „Приложна физика на морето“ и бързо я отвори. Крейн огледа коридора, за да се увери още веднъж, че няма свидетели и охранителни камери, последва я в тъмната лаборатория и безшумно затвори вратата.

Пионг запали лампите. Лабораторията беше голяма и добре обзаведена. В средата имаше маса със стереомикроскоп и автоклав. От едната страна бяха сместени два стола. Отворената врата в дъното водеше до шкаф с апаратура, а от двете ѝ страни бяха наредени лавици с осцилоскопи, галванометри и други уреди, които Крейн не разпознаваше. На кука до едната лавица беше окачена дълга мушамата от необикновен материал, който излъчваше сребрист блясък на флуоресцентната светлина.

Крейн се приближи до мушамата и я потърка между пръстите си.

— Какво е това?

— Пожароустойчив плат. В случай, че някой експеримент се обърка.

Той кимна.

— Защо тази лаборатория не се използва?

— Доктор Ашър е смятал да се възползва от възможността, че е в Базата, за да извърши дълбоководни изследвания — капиларен гравитационен анализ на вълните, седиментологията в момента, такива

неща. В края на краищата шансът да разполагаш с подобни технически средства ти се предоставя веднъж в живота.

— Какво се е случило?

— Спартан е отменил решението. Изглежда, се е нуждаел от още работници за копаенето. Разчитал е да получи леглата на половин дузина учени. — Тя отиде до масата и остави лаптопа и комплекта инструменти. Може да сложиш тук компютъра на Ашър, но, моля те, колкото можеш по-внимателно. Тази работа би трябвало да се направи в абсолютно чисто помещение. Ако вдигнем прах или в процесора проникне мръсотия, шансовете ни да възстановим някаква информация ще намалееят значително.

Той внимателно постави лаптопа на масата. Хюй потърка ръце, после започна да преравя чекмеджетата и да събира малък арсенал от технически средства — гумени ръкавици, хирургични маски, скалпели, мощна работна лампа, лупа, вградена в статив, и флакони със сгъстен въздух. Отвори комплекта инструменти, нахлузи ластична лента на китката си, за да не се плъзга, и погледна Крейн.

— Какво по-точно търсим?

— Не знам със сигурност. Трябва да възстановим последното пътуване на Ашър към откритието му.

Хюй кимна, бавно дръпна ципа на куфарчето и извади повредения компютър. Единият му край беше силно обгорял и пластмасовата кутия беше отчасти разтопена. Повърхността ѝ беше осеяна с белези от изгаряне и пушек. Сърцето на Крейн се сви.

Пионг нахлузи ръкавиците, сложи си хирургична маска и даде друга на Крейн. С флакона със сгъстен въздух изчисти работната маса, а след това извади отвертка и развинти задния панел на лаптопа и входно-изходните устройства. Показа се твърдият диск.

— Може да ни провърви — каза Пионг. — Твърдият диск е бил далеч от най-лошите поражения.

Отиде до преносимия си компютър и разглоби и него. Работата, изглежда, я успокои. Докато я гледаше, Крейн се смая от бързината и сръчността, с които боравеше със съставните части.

Хюй внимателно извади твърдия диск на Ашър и го сложи на мястото на своя, а после бързо сглоби компютъра и го включи. Чу се силно изщракване, последвано от няколко пиукания. На екрана се появи съобщение, че има грешка, и компютърът отказа да зареди.

— Какъв беше този шум? — попита Крейн.

— В института, където специализирах, го наричаха „изщракването на смъртта“. Обикновено означава повреда в сервоустройството или нещо подобно.

— Лошо е, нали?

— Още не знам. Трябва да отворим твърдия диск.

Хюй изключи лаптопа си, отново го разглоби и извади твърдия диск на Ашър. Внимателно го сложи на масата и направи знак на Крейн да отстъпи назад. После с миниатюрни отвертки, скалпели и други инструменти от комплекта си, които според Крейн бяха подходящи за стоматологичен кабинет, махна горната част на кутията, а след това доближи лампата и я насочи към твърдия диск. Ярката светлина озари серия тънки позлатени цилиндри, наредени един върху друг, всеки с малък червено-бял накрайник, заобиколени от зелена горичка от интегрални вериги.

Пионг взе лупата, наведе се и разгледа диска отблизо.

— Струва ми се, че няма челен удар — отбеляза тя. Платките изглеждат в добро състояние. Мисля, че разбирам проблема. На ГКП има изгорели чипове.

— ГКП?

— Главната контролна платка.

— Можеш ли да я поправиш?

— Вероятно. Ще я сменя с платката на моя лаптоп.

Крейн се намръщи.

— Ще стане ли?

— Всеки лаптоп в Базата е абсолютно същият модел. Знаеш как действа правителството. Винаги купуват на едро.

Докато гледаше през лупата, Хюй използва бижутерски инструменти и извади малка част от дисковия механизъм. „Това трябва да е контролната платка“ — помисли Крейн.

— Имаме късмет, че не се е разтопила — каза Пионг, докато я държеше с пинсети и я разглеждаше под лупата.

Остави я настрана, внимателно извади същата част от своя компютър, прикрепил я към диска на Ашър и постави горната част на кутията на мястото ѝ.

— Мигът на истината — обяви Хюй и върна повредения твърд диск в своя лаптоп, а после бързо го сглоби, изчисти го със сгъстен

въздух и отново го включи.

Крейн се приближи и нетърпеливо се втренчи в екрана. Появи се същото съобщение за грешка.

— По дяволите!

— Но изщракването на смъртта изчезна — каза Пионг. — И забеляза ли, че нямаше предупредителни пиукания?

— Какво означава това?

— Сега лаптопът вижда твърдия диск, но не може да намери информация.

Крейн отново изруга.

— Още не сме приключили. — Хюй извади от комплекта инструменти някаква кутия, отвори я и показа компактдиск. — Това е диск с различни видове диагностични инструменти. Да разгледаме поотблизо твърдия диск на Ашър.

Пъхна диска в компютъра и го рестартира. Този път екранът светна. Диското устройство изтрака няколко пъти и после се отвориха няколко прозореца. Пионг седна пред масата и започна да пише. Крейн надникна над рамото ѝ.

Няколко минути тя отваряше различни прозорци. Появяваха се и после изчезваха дълги редове бинарни и шестнадесетични числа. Най-после Хюй се облегна назад.

— Твърдият диск функционира. Не намирам други физически поражения.

— Тогава защо не можем да го прочетем?

Пионг го погледна.

— Защото някой е изтрил всичката информация.

— Изтрил?!

Тя свали маската, разтърси коси и кимна.

— Ако се съди по повтарящата се електромагнитна схема, някой е използвал средство за неутрализиране на магнитността.

— И е било направено след пожара?

— Сигурно. Ашър не би го направил.

— Но защо? — Крейн беше стъписай. — Няма логика. Всички знаеха, че лаптопът е повреден.

— Предполагам, че някой е искал да се увери в това.

Крейн бавно издърпа другия стол и седна. Свали маската си и я хвърли на масата. Изведнъж се почувства много стар.

— Тогава това е краят. Никога няма да разберем какво е открил Ашър. — Той въздъхна и погледна Пионг.

Онова, което видя, го изненада. Тя го гледаше и на устните ѝ трептеше дяволита усмивка.

— Какво? — попита Крейн.

— Знам още няколко номера.

— Но нали твърдят диск е изтрит!

— Да, но това не означава, че информацията е изчезнала.

Той поклати глава.

— Не разбирам.

— Когато заличиш информация на твърд диск, ти всъщност пишеш отгоре произволни нули и единици. Докато пише новата информация, четящата и пишещата глава използва само достатъчно сигнал, необходим да въведе новия бит. Така работят твърдите дискове само достатъчно сигнал, не повече.

— Защо?

— За да са сигурни, че съседните битове няма да бъдат засегнати. И тъй като сигналът не е достатъчно мощен, за да насити платката напълно, предишната информация като призрак влияе на цялостната сила.

Крейн я гледаше, без да разбира нищо.

— Да речем, че на твърдия диск има две позиции, една до друга. Първата е нула, а втората единица. Някой написва върху тях две единици. И така, имаме единици и на двете позиции. Но познай какво става? Тъй като главата използва минимален сигнал, за да ги напише, позицията, която по-рано е съдържала нула, има по-слаба сила на сигнала от позицията с единицата.

— Предишната информация влияе на новата информация, записана върху нея?

— Точно така.

— И ти имаш инструмент, който възстановява първоначалната информация?

Хюй кимна.

— Инструментът отчита абсолютната стойност на сигнала и я изважда от онова, което е било написано на твърдия диск. Така получаваме сенчесто изображение на написаното преди това.

— Нямах представа, че това е възможно. — Крейн изведнъж млъкна. — Чакай малко. Информацията не е била само пренаписана. Ти каза, че е била размагнитизирана, дегаусирана. Как ще я възстановиш?

— Какъвто и дегаус да е използван, не изглежда много мощен. Вероятно е преносим ръчен модел. Или човекът, който е изтрил диска, не е съобразил, че платките на твърдия диск имат тънко покритие. Лекото размагнитизиране е все едно да пренапишеш диска два-три пъти. А моят инструмент може да възстанови заличената информация два пъти повече.

Крейн смаяно поклати глава.

— Но процесът е унищожителен. Можем да направим само един опит. И това означава, че ще ни трябва друг твърд диск, на който да прехвърлим възстановената информация. Аз съсипах моя лаптоп, когато магнах главната контролна платка. Може ли да взема твоята?

Той се усмихна.

— Бързо трошим компютрите. Разбира се. Ей сега ще го донеса.

— Ще стартирам възстановяването на информацията. — Хюй остави лупата и взе комплекта инструменти.

— Тук си в безопасност — каза Крейн, обърна се и безшумно излезе от лабораторията.

ГЛАВА 41

Уолас накуцваше повече от обикновено, бързаше през лабиринта коридори в научните секции на преустроената петролна платформа „Кралят на бурите“. Току-що беше получил съобщение — кодиран сигнал, предаден по нискочестотен радиопредавател — и трябваше незабавно да го предаде на оперативния агент на борда на „Буря в бездната“.

Коритото заминаваше след двадесет минути. Ако побързаше, Уолас щеше да успее.

Стигна до стаята си, запали лампата и заключи вратата. Куриерският чувал беше до бюрото му, готов да бъде занесен в Приемната на най-долното ниво на платформата. Уолас го отвори, прерови съдържанието му и извади компактдиск с надпис „Радиографии 001136001152“.

Файлове с изображения — точно каквото му трябваше.

Пъхна диска в компютъра и зареди в паметта произволна радиографична снимка. След това извади диска, сложи го в кутия и го върна в куриерския чувал. Написа кратка програма, която щеше да скрие съобщението в най-незначителните пиксели на радиографията, и за пет минути я въведе в компютъра и два пъти я провери за вируси.

Изсумтя одобрително и натисна клавиша FUNCTION. Кратката програма започна да се изпълнява. На екрана се появи въпросителен знак. Програмата искаше входяща информация. Уолас внимателно написа съобщението, което му беше заповядано да предаде, и след това го прочете, за да провери дали не е допуснал грешка.

**АКО РАБОТАТА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРЕКЪСНАТА,
УНИЩОЖИ БАЗАТА ДО 24 ЧАСА**

Усмихна се доволно и натисна ENTER. Съобщението изчезна от екрана. Последва кратка пауза — програмата конвертиреше съобщението в бинарния му еквивалент после го скри в дигиталния

код на радиографията. Мелодично изчуруликване сигнализира, че процесът е завършен успешно.

Уолас се усмихна по-широко.

Отвори чекмеджето, извади презаписващ компактдиск, пъкна го във флопито и даде инструкции на компютъра да изгори копието на подправената радиография. Докато машината работеше, Уолас се облегна на стола и почисти очилата си с края на ризата си. Изображението не беше голямо и новият диск го пое за няколко минути. Той го извади и бързо рестартира компютъра, като мигновено унищожи всички следи от работата си. Измъкна от отвореното чекмедже нова кутия, сложи вътре диска, написа името на получателя с черен маркер и пусна двата диска в куриерския чувал.

Стана, метна чувала на рамото си и си погледна часовника.

Оставаха дванадесет минути. Отлично.

Отключи вратата, излезе и като си подсвиркваше, тръгна към Приемната и чакащото Корито.

ГЛАВА 42

Хюй Пионг подскочи на стола и изпусна отвертката.

— Господи! Уплаши ме до смърт!

— Извинявай. — Крейн тихо затвори вратата.

— Много се забави. Какво стана?

— Трябваше да отговоря на няколко съобщения в моята каюта.

— Крейн не си направи труда да спомене десетминутния разпит, на който го подложиха, докато се връщаше през Бариерата. Двама морски пехотинци бяха много нетърпеливи да разберат къде е Хюй Пионг. Нямахме смисъл да я изнервя повече. — Докъде стигна? попита той и сложи лаптопа си на масата.

Тя работеше върху някакво сложно приспособление, което за дилетантското око на Крейн приличаше на комбинация от няколко лабораторни инструмента, заобиколени от джунгла от кабели. В отговор на въпроса му Хюй стана и каза:

— Току-що приключих с последния тест.

— С това тука?

— Да, Магнитометър и аналогово-дигитален конвертор, свързани с четящо-разкодиращо устройство, Цялото нещо може да направи копие бит по бит на изтрения твърд диск на доктор Ашър.

Крейн подсвирна.

— Ашър е обзавел добре лабораториите. Ами ако не разполагаше с всичките тези страхотни играчки?

— Магнитометърът е най-важното нещо. Мога да се справя и без останалите уреди, но ще отнеме много повече време. — Пионг протегна ръка към компютъра му, после спря. — Ще изтрия твърдия ти диск. Сигурен ли си, че нямаш нищо против?

Той сви рамене.

— Давай. И без това всичките ми файлове са в мрежата.

Хюй включи компютъра му и написа няколко команди.

— Ще продължи няколко минути.

Настъпи тишина. Само твърдият диск потракваше.

— Докато вземах лаптопа, помислих за някои неща каза Крейн.
— Онзи, който е дегаусирал компютъра на Ашър, е искал да е абсолютно сигурен, че откритието ще остане тайна.

— И аз си мислех същото. Но не е искал и никой да знае, че го размагнитизирал.

— Именно. Инак можеше просто да го разбие с чук.

— Но кой? И защо?

— Саботьорът?

— Изглежда малко вероятно, нали? Не знам какви са мотивите му, но на негово място бих предпочела да запазя информацията за себе си. — Хюй се изправи. — Добре. Готови сме.

Махна кутията на лаптопа и прикрепил края на единия кабел към твърдия диск, а после включил веригата уреди, настроил ги и едновременно дръпнал лостчетата на магнитометъра и на дигиталното декодиращо устройство. Лабораторията се изпълни с тихо бръмчене.

— Колко време ще продължи? — попита Крейн.

— Не много дълго. Доктор Ашър е бил като теб вършел е повечето си работа в мрежата на Базата. Съмнявам се, че компютърът му съдържа нещо повече от личната му поща, файлове от интернет и работата върху шифъра.

Изминаха десет минути. Двамата не разговаряха. Пионг наблюдаваше процеса, а Крейн обикаляше лабораторията и оглеждаше различните уреди. Най-после бръмченето спря.

— Свърши. — Хюй изключил устройствата, издърпа кабела, сложи кутията на лаптопа на Крейн и се обърна към него. — Готов ли си?

— Давай.

Тя натисна бутона за захранването и двамата се втренчиха в екрана. За миг той остана тъмен. След това се чу кратко изчуруликване и се появи началният екран.

— Бинго — промълви Хюй.

Крейн леко стисна ръката ѝ и зачака. Тя зареди програмите от единия си компактдиск и започна да разглежда документите на Ашър.

— Всичко изглежда непокътнато. Няма пропуски в информацията.

— Какво има?

— Както предполагам, електронна поща и няколко научни статии. И после голяма папка, озаглавена „декодирани“.

— Отвори я.

Хюй написа серия команди.

— Папката съдържа няколко помощни програми, с които не съм запозната, вероятно езикови преводачи или програми за декодиране. Има и три поддиректории. Едната се казва „първоначален“, другата „източник“, третата — „мишена“.

— Да видим какво има в „първоначален“.

Тя премести курсора върху иконата.

— Има само един текстов файл. Ще го отворя. — Пионг щракна с мишката и отвори файла. — Това е някакъв кодиран текст.

```
00000000010110000000000010000010
```

— Ако се съди по дължината, това трябва да е първият сигнал, засечен от работниците на петролната платформа, високочестотният сеизмичен звук, онзи, който ни доведе тук.

— Сигналят, предаван от границата Мохо?

— Да. Доктор Ашър, изглежда, не се е опитал да го декодира.

— Той се беше съсредоточил върху сигналите, които излъчват стражите. Те са по-кратки и вероятно по-лесни за разшифроване. И предполагам, че се намират в поддиректорията „източник“.

— Да проверим. Изглежда, имаш право. Тук има четиридесет файла, много по-кратки, всичките в бинарни нули и единици.

— Мисля, че Ашър и Марис са направили разбор на четиридесет сигнала от електромагнитния спектър. На какво искаш да се обзаложим, че другата поддиректория съдържа преводите? — Вълнението му нарастваше.

— На нищо. Да надникнем в съдържанието. — Хюй прокара курсора по екрана и отвори друга папка със списък на съдържанието на „мишена“.

1_trans.txt

2_trans.txt

3_trans.txt

4_trans.txt

5_trans.txt

6_trans.txt

7_trans.txt

8_trans.txt

— Ето ги — прошепна тя.

— Ашър и Марис вероятно са превели осем от четиридесетте послания, когато ми се обадиха. По-бързо, отвори първото.

Пионг щракна с мишката. Отвори се нов текстови прозорец. Съдържаше един-единствен ред:

$x = 1/0$

— Чакай малко — каза Крейн. — Тук нещо не е наред. Това е старият превод на Ашър, грешният.

— Да. Всеки, който може да направи нещо толкова сложно като стражите, би трябвало да знае, че не се дели на нула.

— Той ми каза, че отначало декодирането тръгнало гладко и решили, че са допуснали някаква малка грешка. Загубили дни, докато се опитвали да я открият. Когато влязоха в хипербаричната камера, се бяха отказали от това и са се отправили в съвсем друга посока. Крейн се намръщи. — Стара новина. Трябва да има друга папка.

Настъпи мълчание. Хюй преглеждаше файловете.

— Не. Тази е единствената, свързана с онова, което търсим.

— Тогава провери втората папка. Може би Ашър просто не си е направил труда да изтрие грешното предположение.

Пионг щракна на иконата с име 2_trans.txt. Отвори се друг текстови прозорец:

$x = 0^{\circ}$

— Нула повдигната на степен нула? Това е лудост, също като деленето на нула — изуми се Крейн, но после му хрумна друга мисъл.

— Можеш ли да провериш часа и датата на тези файлове?

— Вчера следобед — отвърна Хюй, след като няколко пъти щракна с мишката.

— Всичките ли?

— Да.

— По това време той беше в камерата. Значи в края на краищата файловете са нови.

Крейн се умълча. Пионг провери останалите шест файла. И те бяха математически изрази — нелогични и невъзможни.

$$a^3 + b^3 = c^3$$

$$\pi = a/b$$

$$x = \ln(0)$$

— „А“ на трета степен плюс „В“ на трета степен, равно на „С“ на трета степен? — Хюй поклати глава. — Няма три числа, с които това уравнение да има решение.

— Ами естественият логаритъм на нула? Невъзможно. А числото „пи“ е ирационално. Не може да го определиш, като разделиш едно число на друго.

— Въпреки всичко, изглежда, доктор Ашър е бил прав за преводите още първия път.

— Очевидно е мислел, че е прав. Но в това няма логика. Защо стражите ще предават поредица от невъзможни математически изрази? И защо ще ги смятат за толкова важни, че да ги излъчват на всяка известна честота? Мисля, че...

Крейн изведнъж млъкна. От коридора се чу приглушен разговор и стъпки.

Той погледна Хюй. Очите ѝ бяха широко отворени от страх.

Крейн посочи дъното на стаята.

— В килера. Бързо!

Тя хукна към склада, отвори вратата и се вмъкна вътре. Крейн угаси лампите и безшумно я последва. В последния миг спря, върна се в лабораторията и грабна пожароустойчивата мушама от закачалката.

Стъпките се приближиха.

Той метна мушамата върху масата да покрие компютрите и инструментите, после побягна към килера и се скри. Миг по-късно валчестата дръжка на вратата на лабораторията се превъртя.

Крейн надникна през решетката на вентилацията. На прага стояха двама морски пехотинци. Силуетите им бяха очертани на светлината от коридора.

Единият запали осветлението. Крейн се дръпна назад в мрака. Усещаше топлото учестено дишане на Хюй на врата си.

Отново се чуха стъпки — командосите влязоха в стаята; после настъпи тишина.

Крейн бавно се наведе, надзърна през решетката и видя, че пехотинците стоят до масата и оглеждат помещението.

— Няма никой — каза единият. — Да видим в следващата лаборатория.

— Чакай малко. Първо искам да проверя нещо — отвърна другият и предпазливо тръгна към килера.

ГЛАВА 43

Крейн се сви в тъмнината. Хюй затаи дъх.

Той хвана ръката ѝ и леко я стисна.

Тънките лъчи светлина, проникващи през решетката, бяха затъмнени от приближаващия се командос. Стъпките му спряха точно пред вратата на килера.

Изведнъж изпраща радиопредавател и пехотинецът натисна бутона и каза:

— Барбоса слуша. — Гласът му се чуваше буквално над главите им. След това настъпи кратко мълчание. Слушам, сър. Тръгваме.

— Какво има? — попита другият, който още стоеше до масата.

— Королис. Забелязали са нещо.

— Къде?

— В Регенериране на отпадъци. Да вървим. Стъпките се отдалечиха, вратата се затвори и отново настъпи тишина.

— Махнаха се — прошепна Крейн.

Очите на Хюй бяха широко отворени от страх и блестяха на слабата светлина.

Изминаха пет минути, без никой от двамата да пророни дума. Крейн най-после безшумно бутна вратата на килера, излезе, с разтреперани крака отиде до електрическия ключ и запали лампите.

Хюй също влезе в лабораторията и смъкна мушамата от инструментите и компютрите. Движенията ѝ бяха бавни и механични.

— Какво ще правим сега?

— Ще продължим да търсим — отвърна Крейн.

— Но къде? Разгледахме всички разкодирани послания. Те съдържат само невъзможни математически изрази.

— А другият файл, initial.txt, по-дългият, който се излъчва от границата Мохо? Сигурна ли си, че няма превод на лаптопа?

Пионг поклати глава.

— Ти го каза. Доктор Ашър сигурно се е съсредоточил върху кратките сигнали, предавани от стражите.

Той се вгледа в компютъра на Ашър.

— Какво може да е открил? Не беше на себе си от вълнение, когато ми се обади от кислородната камера. Трябва да има нещо. Можеш ли да проследиш последните му стъпки?

Тя се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Да провериш часа и датата на файловете, за да разберем какво е правил в минутите, преди да ми се обади.

— Разбира се. Ще направя списък на файловете и ще ги сортирам по дата и час. — Пионг се обърна към лаптопа, отвори прозорец за търсене и написа команда. Повечето файлове, върху които е работил, са в папката „декодирани“. — Тя посочи екрана. — Но през последните петнадесет минути, докато компютърът е работел, доктор Ашър, изглежда, е сърфирал в интернет.

— Така ли?

Хюй кимна.

— Ще отворя браузера и ще видя хронологията.

И отново затрака по клавиатурата. Крейн озадачено потърка брадичка. „Вътре ще можем да получим безжичен достъп до глобалната мрежа“ — беше казал Ашър на Марис точно преди да влязат в хипербаричната камера. Сигурно бяха получили достъп до интернет. Но защо?

— Ето списък на сайтовете, които е посетил — каза Пионг и се дръпна, за да направи място на Крейн.

Той се наведе към екрана. Списъкът съдържаше десетина уебсайта, повечето с прозаични правителствени имена.

— Няколко сайта в Агенцията за опазване на околната среда — измърмори Крейн. — Комитетът за ядрена регулация. Проектът „Планина Окотило“.

— Списъкът е хронологичен — каза Хюй. — Последните сайтове, които е посетил, са най-отдолу.

Крейн се втренчи в екрана и изведнъж всичко му се изясни.

— Мили Боже! — възкликна той. Прозрението изгори като лава съзнанието му.

— Какво?

Той завъртя стола си към нея.

— Има ли връзка в лабораторията? Трябва ми достъп до интернет.

Пионг извади кабел и свърза лаптопа с глобалната мрежа. Крейн придвижи курсора на последното влизане в хронологията и щракна с мишката. На екрана се отвори нов прозорец и показа изпълнен с текст официален сайт с печата на Министерството на енергетиката отгоре и заглавие с големи букви:

ППИО — Пилотен план за изолиране на отпадъци Карлсбад, Ню Мексико

— ППИО — промълви Хюй.

— Това казваше Ашър. Имал е предвид Пилотния план за изолиране на отпадъци.

— Но какво представлява това?

— Серия огромни пещери в грамадно образувание от сол, дълбоко под пустинята Чихуахуа в Ню Мексико. Огромно подземно хранилище. Много, много отдалечено място. Ще е първото сметище на страната за трансуранови отпадъци.

— Трансуранови отпадъци?

— Ядрени боклуци. Радиоактивни странични продукти от студената война и надпреварата във въоръжаването, инструменти, защитни облекла, стари двигатели за космически ракети. И всичко буквално свети от плутоний и други, по-тежки от урана елементи. В момента материалите се складират навсякъде, но новият план е да бъдат прибрани само на едно централно място — много надълбоко под пустинята. А планина Окотило е строго охраняван район в югоизточна Калифорния, геологично хранилище за изразходвано ядрено гориво и излезли от употреба оръжия за масово поразяване. Бях на научна конференция за опасностите от ядрените отпадъци и деактивирани оръжия. Изборът на място за изхвърляне на нещо толкова смъртоносно е огромен проблем, затова са необходими хранилища като планината Окотило и Карлсбад. Но каква е връзката с проекта „Буря в бездната“? За какво намекваше Ашър?

Последва кратко мълчание.

— Той спомена ли нещо друго, когато ти се обади? — попита Хюй.

Крейн се замисли.

— Каза, че е открил общ фактор. И после, че е абсолютно наложително да не... И това беше всичко.

— Какво да не? Да не продължаваме да копаем?

— Не знам. Не съм мислил за това.

И изведнъж Крейн разбра и почувства физически съкрушителна смесица от ликуване и страх.

— Господи!

— Какво?

— Пилотният план за изолиране на отпадъци? Планината Окотило? Ние се намираме върху нея!!

Хюй пребледня.

— Да не искаш да кажеш.

— Ние мислим, че някаква великодушна, бащински настроена към нас раса е заровила чудна технология дълбоко в земята, за да може човечеството да я намери, когато стане достатъчно напреднало, за да я оцени. Но изобщо не е така. Истината е, че Земята се използва за сметище на оръжия и токсични отпадъци. При това невъобразимо опасни, като се има предвид колко развити са приятелите от Лебед.

— Това ли се е опитвал да ти каже Ашър?

— Трябва да е това. Няма друг отговор. Онова, което е заровено под границата Мохо, е бомба с часовников механизъм. — Крейн млъкна за миг, опитваше се да разсъждава бързо. — На медицинската конференция съобщиха, че намирането на място за изхвърляне на ядрените отпадъци и продуктите от надпреварата в ядреното въоръжаване е само част от проблема. Истинският проблем е, че материалът ще остане радиоактивен по-дълго от документираната история. Как ще предупредим хората, които ще живеят след десет хиляди години, че трябва да стоят далеч от Карлсбад и планината Окотило? В далечното бъдеще цивилизацията ще е напълно преобразена и коренно различна. Затова Министерството на енергетиката разпръсква из местата така наречения от тях „пасивен институционален контрол“.

— Предупредителни маркери.

— Да. И не само един, а разнообразни — изображения, символи, текст, за да кажат на потомците, че мястото е опасно, но е изолирано и херметически затворено с основателна причина. Говори се и за активен контрол.

— Но откъде си сигурен, че онова там долу под нас наистина е опасно? — след кратко колебание попита Хюй.

— Не разбираш ли? Стражите служат на една и съща цел. И те са „институционален контрол“. А сигналите, които изпращат, са предупреждения.

— Това са само математически изрази.

— Но помисли какви! Те са невъзможни. Знаеш ли какво друго каза Ашър, когато декодира посланието и помисли, че е сгрешил? „Делението на нула е забранено от всички закони на вселената“. Това е ключовата дума — забранено. Всички изрази, които излъчват стражите — нула на степен нула и другите, са забранени.

— Защото не може да отправят предупреждение на никой език.

— Именно. Съществата говорят на различни езици, но математическите формули са универсални. — Той поклати глава. — А и Флайт и приказките му за ирационалните числа. Той е абсолютно прав.

— Кой?

Крейн се засмя.

— Няма значение.

Хюй се замисли.

— Защо са започнали само с един математически израз и после са излъчили хиляди?

Той сви рамене.

— Може би са мислили, че делението на нула е най-простият и основен сигнал и смисълът му ще бъде разбран. Вероятно докосването ми е активирало ново поведение в стражите. Или фактът, че не престанахме да копаям, е убедил устройствата, че не сме разбрали намека и се нуждаем от нещо допълнително.

Крейн рязко се обърна и направи крачка към вратата. Изведнъж го завладя ужасяващото чувство, че трябва да действа веднага. С всяка минута копаенето ги отвеждаше все по-близо до ужасна гибел.

— Къде отиваш? — попита Хюй.

— Да докладвам.

На лицето ѝ се изписа страх.

— Ами аз? Къде да отида?

— Остани тук. Лабораторията е безопасна, нали вече я претърсиха. — Той хвана ръката ѝ и я стисна окуражително. — Скоро

ще се върна да те взема.

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре. Може отново да прегледам първия сигнал, който доктор Ашър не е декодирал.

— Отлична идея. — Крейн се усмихна, отиде до вратата, спря, послуша се и бързо се измъкна в коридора.

ГЛАВА 44

Адмирал Спартан мълчеше и го гледаше. Двамата стояха в тих ъгъл на камерата за наблюдение. Единствената светлина идваше от дългия прозорец към хангара на Сондажния комплекс и не беше достатъчна, за да разкрие изражението на адмирала.

Крейн погледна над рамото му към техниците и инженерите, които седяха на наблюдателните си станции, после към хангара. Екип работници в оранжеви комбинезони подготвяше едната от останалите две сфери за спускане. Във въздуха витаеше осезаемо вълнение. Оставаха само дни, вероятно часове до проникването в границата Мохо и всяко от следващите няколко пътувания надолу в шахтата можеше да се окаже пробивът.

Той отново погледна Спартан.

Адмиралът сякаш се стресна от дълбок размисъл и сплете пръсти зад гърба си.

— Нека изясним нещата. Всичките тези проблеми загадъчното заболяване и психичните смущения — са резултат от сигнала?

— Сигналят е същият, който стражите излъчват чрез светлинните вълни. Другият сигнал обаче е предаван по начин, непознат за нашата технология, и предизвиква аномални пикове на делта-вълните в мозъка. Мозъкът работи с електричество — обясни Крейн. — Когато стане засечка, електричеството влияе върху автономната нервна система. Това на свой ред причинява чувство за гадене, смущения в зрението, аритмия — всички неврологични разстройства, на които станахме свидетели. Освен това засяга и челните дялове на мозъка. И поражда проблемите с паметта и съсредоточаването, промените в характера и дори пристъпите на психоза.

— Как можем да противодействаме, за да неутрализираме тези ефекти?

— Сигналят ли? Не можем дори да открием източника му, а още по-малко да разберем естеството му. Единственото решение е да го

избегнем. Да престанем да копаем и да изведем хората на повърхността, далеч от източника.

Спартан неодобрително поклати глава.

— И сигналът е математически израз?

— Ашър е декодирал няколко сигнала. Всичките са невъзможни математически изрази.

— Твърдите, че те са предупреждение?

— Всичките са забранени от законите на вселената. Какъв по-добър начин да сигнализираш за опасност, когато езиците не вършат работа?

— Какъв по-добър начин ли? Нещо по-ясно изразено и по-директно.

На Крейн му се стори, че долавя в гласа на Спартан недоверие.

— Онези, които са сложили предметите под границата Мохо и са създали стражите, очевидно са много по-напреднали от нас. Кой би могъл да каже, че не излъчват ясни и директни сигнали, но ние не сме достатъчно умни, за да ги разберем?

Спартан сви устни.

— А ние сме гордите собственици на междупланетно токсично сметище или вероятно таен склад за оръжия за масово поразяване, останали от отдавна отминала надпревара във въоръжаване.

Крейн не отговори. Мълчанието продължи. Той чу далечни приглушени разговори и тракане по клавиатури.

Най-сетне адмиралът бавно въздъхна.

— Съжалявам, докторе, но всичко това ми звучи много несериозно и неубедително. Всъщност се питам дали и вашите делта-вълни не започват да правят пикове. Извънземна цивилизация използва Земята за хранилище на отпадъци и изпраща сигнали, за да ни предупреди.

— Не нас. Ние не ги интересуваме. Доказва го насилието, проявено по време на потапянето и заравянето. Ние сме насекоми за тях. Цивилизацията, която го е направила, идва от околна среда, съставена от метан и сярна киселина. Кислородът и водородът вероятно са токсични за тях. Те не се притесняват за нас. За тях Земята е безполезна планета и ние сме твърде примитивни, за да заслужаваме внимание. Открихме посланието им по една странна случайност. Те се

интересуват от много по-напреднали цивилизации. Предупреждават тях да стоят далеч от Земята.

Спартан не отговори. След миг Крейн въздъхна.

— Имате право. Твърденията ми са неубедителни. Няма добре обоснован начин да докажем какво има там долу, без да проникнем в границата Мохо. Но това е все едно да кажете, че гранатата е неубедителна, докато не дръпнете шплента.

Адмиралът продължаваше да мълчи.

— Вижте какво — настоя Крейн. — Не знам точно какво има долу. Знам само, че е невъобразимо опасно. Струва ли си да изложим на риск Земята, за да разберем какво е? Защото залогът е най-малко толкова голям.

Спартан най-сетне излезе от унеса си.

— Убеден ли сте в това?

— Залагам живота си.

— И сигурен ли сте, че твърдят диск на Ашър е умишлено изтрит?

Крейн кимна.

— Талантът ви, изглежда, се простира отвъд професията ви на лекар. Сам ли възстановихте информацията?

Крейн се поколеба.

— Помогнаха ми.

— Разбирам. Адмиралът го погледна. Изражението му все още беше неразгадаемо. — Знаете ли къде е Хюй Пионг?

— Нямам представа. — Крейн се постара да го каже безразлично.

— Добре. Благодаря ви, докторе.

Крейн примига учудено.

— Моля?

— Свободен сте. В момента съм зает.

— Но всичко, което ви казах.

— Ще си помисля.

Крейн го погледна недоверчиво.

— Ще си помислите? След още едно-две спускания ще е късно да мислите за каквото и да било. — Той млъкна за миг. — Адмирале, залогът е по-голям от вашата мисия и онова, което се намира на дъното на шахтата. А животът на хората в Базата? Вие имате дълг и

отговорност към тях. Дори да съществува и най-малката вероятност да съм прав, длъжите го на тях да проучите откритията ми. Рискът е прекалено голям, за да постъпите по друг начин.

— Свободен сте, доктор Крейн.

— Аз си свърших работата. Разкрих загадката. Сега вие свършете вашата работа! Прекратете тази глупава задача и спасете Базата.

Смътно осъзна, че е повишил тон и че всички се обръщат към него, и млъкна.

— Или? Какво ще направите? — тихо и спокойно попита Спартан.

Крейн не отговори.

— Радвам се да чуя, че сте си свършили работата. А сега предлагам да напуснете Сондажния комплекс доброволно, докторе. Ще заповядам да ви придружат въоръжени пазачи.

За миг Крейн се вцепени от гняв и изумление. После, без да пророни дума, се обърна и излезе от камерата за наблюдение.

ГЛАВА 45

Мишел Бишоп седеше в подредения си кабинет и съсредоточено разглеждаше рентгеновата снимка на монитора. Тъмнорусите ѝ коси бяха паднали над очите, брадичката ѝ беше подпряна на внимателно лакираните ѝ нокти. В Медицинския комплекс цареше абсолютна тишина.

Телефонът до лакътя ѝ раздра тишината. Мишел подскочи на стола и вдигна слушалката.

— Медицински комплекс. Бишоп.

— Мишел? Обажда се Питър.

— Доктор Крейн? — Тя се намръщи. Гласът беше неговият, но напрегнат и задъхан, а не както обикновено спокоен, почти ленив. Бишоп изключи монитора и екранът угасна.

— Намирам се във временния лазарет на четвърта палуба. Отчаяно се нуждая от помощта ти.

— Хубаво.

— Всичко наред ли е? Струваш ми се уморена.

— Добре съм.

— Възникна криза. — Крейн млъкна. — Виж какво, все още не мога да ти кажа всичко. Но онова долу под нас не е Атлантида.

— И аз така предположих.

— Открих, че копаем към нещо изключително опасно.

— Какво?

— Не мога да ти кажа. Поне още не. Нямаме време за губене. Трябва да намерим начин да убедим Спартан да спре. Чуй какво искам да направиш. Събери учените и техниците, които познаваш най-добре. Трезво мислещите, а не военните. Разумни хора, на които имаш доверие. Хора с връзки. Сещаш ли се за някои имена?

Тя се поколеба.

— Да. Джийн Вандербилт, шефът на Океанографски изследвания. И тук, в Медицинския комплекс, има.

— Чудесно. Обади ми се на мобилния телефон, когато се съберат. Ще дойда и ще обясня всичко.

— Какво става, Питър?

— Разбрах защо хората се разболяват. Казах на шефовете, но те не искат да чуят. Ще го обясня още веднъж, когато събереш групата. Ако не можем да убедим Спартан, ще трябва да се обадим на повърхността, да им кажем какво става тук и да ги накараме да упражнят власт на по-високо равнище. Ще го направиш ли?

Бишоп не отговори.

— Мишел, знам, че не винаги сме били на едно мнение, но става дума за безопасността на Базата и може би за нещо много повече. Ашър умря и се нуждае от помощ от персонала — онези, които вярваха в него и идеите му. Хората на Спартан са само на дни, вероятно дори по-малко, от целта си. Ние сме лекари, положили сме клетва. Трябва да предпазим поверените ни хора или поне да се постареем. Ще ми помогнеш ли?

— Да.

— Колко време ще ти трябва?

Не много. Петнадесетина минути, може би половин час.

— Знаех си, че ще ме разбереш и ще ми помогнеш.

Тя прехапа устна.

— Спартан няма да спре копаенето, така ли?

— Познаваш го. Направих каквото можах, но напразно.

— Ако сам не вземе решение да спре работата, никой няма да може да го убеди.

— Трябва да опитаме. Обади ми се.

— Добре.

— Благодаря, Мишел.

Линията прекъсна.

В кабинета отново настъпи тишина. Бишоп седя неподвижно и гледа слушалката в продължение на шестдесет секунди, след това я остави на вилката. Изречението ѝ беше замислено, почти примирено.

ГЛАВА 46

Жилищните помещения на адмирал Спартан на единадесета палуба бяха сравнително просторни по стандартите на Базата. Изглеждаха по-големи поради факта, че бяха пестеливо обзаведени. Апартаментът се състоеше от кабинет, спалня и зала за съвещания с мебели в строг военен стил. Вместо с картини стените бяха украсени с почетни грамоти. До лъскавото лакираното бюро отпуснато висеше американското знаме. На лавицата зад него имаше многобройни флотски наръчници и трактати по стратегия и тактика, както и няколко превода на древни текстове — „Анали“ и „История“ на Тацит, „Стратегикон“ на император Маврикий, „Пелопонеската война“ на Тукидид. Това бяха единствените неща, които разкриваха душата на Спартан.

Королис беше виждал апартамента. Зрящото му око огледа всичко — другото тънеше в мъгла. Той безшумно затвори вратата и пристъпи напред.

Адмиралът стоеше в средата на стаята, с гръб към Королис, но като чу стъпките, се обърна. Королис спря изненадан, защото над рамото на Спартан видя един от стражите, открити по време на изкопаването на шахтата. Артефактът спокойно се рееше в центъра на помещението. Ярката му бяла светлина беше насочена към тръбите на металния таван. Адмиралът очевидно я изучаваше.

Королис реши, че в края на краищата не трябва да се изненадва. От един-два дни Спартан се държеше малко странно. Обикновено приемаше препоръките му почти автоматично, без да задава въпроси, но напоследък отхвърляше предложенията му и поставяше под съмнение решенията му по някои въпроси. Като например да затворят Хюй Пионг в ареста. Промяната в поведението му, изглежда, започна след произшествието със Стъклено топче Едно. Или вероятно адмиралът беше изпаднал под въздействието на...

Королис реши да не проследява тази мисъл до логичния ѝ извод. Спартан кимна.

— Седнете.

Капитанът мина покрай стража, без да го поглежда, и се настани на единия от двата стола пред голямото бюро на адмирала. Спартан заобиколи от другата страна и се разположи на коженото кресло.

— Всичко върви по графика — започна Королис. Всъщност дори го изпреварваме. Препрограмирахме Буболечката и няма да има повече засечки. Вярно, оперирането на ръчен контрол и проверката на важните процеси малко забави копаенето, което и без това беше малко възпрепятствано от липсата на ксенолит в седимента.

Спартан вдигна ръка и го прекъсна.

— Достатъчно, капитане.

Королис отново се изненада. Предполагаше, че адмиралът го е повикал, както обикновено, за да докладва за напредъка. За да прикрие смущението си, взе преспапието — голям метален кнехт, реликва от фрегатата „Виджилант“ от Гражданската война между Севера и Юга и го заобръща в ръцете си.

Настъпи кратко мълчание. Спартан приглади оловносивата си коса.

— Кога трябва да се върне Стъклено топче Две от работната площадка?

— В двадесет и един часа. — Королис остави преспапието и си погледна часовника. — След деветдесет минути.

— Заповядайте на екипа да извършат обичайните процедури след завръщането и да приберат Топче Две. Екипът на Топче Три да чака до следващо нареждане.

Королис се намръщи.

— Правилно ли ви чух, сър? Да заповядам на Топче Три да чака?

— Точно така.

— Докога?

— Още не мога да кажа.

— Какво се е случило? От Пентагона ли ви се обадиха?

— Не.

Командирът облиза устни.

— Моля за извинение, сър, но ако ще отзовавам хората от работния обект, е добре да имам някакво обяснение.

Спартан като че ли се замисли върху молбата му.

— Доктор Крейн беше при мен.

— Доктор Крейн?

— Смята, че е открил причината за медицинския проблем.

— И?

— Свързана е със сигналите, излъчвани от аномалията. В момента подготвя доклад. Тогава ще разберем подробностите.

— Не ви разбирам. Дори ако Крейн е прав, какво общо има източникът на заболяването с копаенето?

— В хода на изследването си той е направил и едно откритие. Декодирание на извънземните сигнали.

— Декодирание — повтори Королис.

— Доктор Крейн мисли, че са предупреждения.

— И Ашър беше на същото мнение. Крейн му беше момче за поръчки. Но нямат доказателства.

Адмиралът го погледна изпитателно.

— Вече може би имат. Странно, че споменавате Ашър. Оказа се, че информацията в лаптопа му е подпомогнала откритието на Крейн.

— Не е възможно! — изтърва се Королис.

— Нима? — Тонът на Спартан стана още по-мек, почти благ. — И защо?

— Защото беше повреден от пожара. Компютърът не работи.

— Оказва се, че не е бил само пожарът. Според Крейн някой се е опитал да размагнитизира твърдия диск. Спартан го погледна изпитателно. — Знаете ли нещо по въпроса?

— Разбира се, че не. Но не е възможно Крейн да е изтеглил някаква информация от твърдия диск. Лаптопът беше изгорял, унищожен.

— Крейн е имал помощник.

— Кой?

— Не пожела да ми каже.

— Според мен това са глупости. Откъде знаете, че не си измисля?

— Ако намерението му беше такова, нямаше да чака толкова дълго, за да ми го каже. Освен това не съм сигурен защо би го направил. Така или иначе, в откритието му има обезпокоителна степен на последователност.

Дишането на Королис се учести, по гърба му полазиха хладни тръпки, след миг последвани от горещи вълни. На челото му изби пот.

Той се наведе напред.

— Сър, трябва да ви помоля да преосмислите решението си. До границата Мохо ни остават само едно-две спускания.

— Още по-важна причина да бъдем предпазливи, капитане.

— Съвсем близо сме, сър. Не можем да спрем.

— Видяхте какво се случи със Стъклено топче Едно. Трябваша ни осемнадесет месеца, за да стигнем дотук. Не искам да излагам на риск целия този напредък. Един или два дни повече няма да имат значение.

— Всеки час има значение. Кой знае кои чуждестранни правителства заговорничат срещу нас. Трябва да стигнем долу и да вземем, каквото можем, колкото е възможно по-бързо, преди саботьорът да нанесе поредния си удар.

— Няма да изложа на риск експедицията с прибързани или необмислени действия.

— Сър! — извика Королис.

— Капитане! — Спартан повиши тон съвсем леко, но ефектът беше изумителен.

Королис млъкна. Вече почти се задъхваше. Адмиралът отново се вторачи в него и отбеляза хладно:

— Не изглеждате много добре. Принуден съм да се запitam дали заболяването, което се разпространява в Базата, не е засегнало и вас.

Королис пребледня от гняв — по някаква ирония диагнозата на адмирала беше същата като неговата. Той не беше споменавал на никого за главоболието, което беше започнало наскоро и бързо се влошаваше. Ожесточено вкопчи пръсти в облегалката за ръце на стола.

— Повярвайте ми, и аз изгарям от нетърпение да стигнем до аномалията — добави Спартан, — но доведохме тук доктор Крейн, защото имаше причина. Аз помогнах да го изберат. И сега нямам друг избор освен да обърна внимание на откритията му. Ще събера най-добрите военни учени, ще обсъдим изводите му и едва тогава ще продължим. А през това време искам да се явите при доктор Бишоп за пълен...

Инстинктивно и несъзнателно Королис скочи, грабна тежкия кнехт от бюрото и удари Спартан в лявото слепоочие. Лицето на адмирала посивя. Очите му се изцъклиха. Той се свлече от креслото и тежко тупна на пода.

Королис застана над него. Дишаше тежко. След малко възвърна спокойствието си, вдигна телефонната слушалка и бързо набра номер.

От другата страна отговориха на второто позвъняване.

— Уобърн слуша.

— Аз съм.

— Сър! — възкликна водачът на Черни операции.

— Адмирал Спартан е психически неуравновесен: Вече не е на себе си. Аз поемам командването. Моля, изпратете пост пред каютата му.

— Слушам, сър.

— И искам незабавно да се срещнем в Сондажния комплекс.

— Слушам, сър.

Линията прекъсна. Королис замислено огледа кабинета, после безшумно прекоси стаята, отвори вратата, излезе в коридора и я заключи.

ГЛАВА 47

Роджър Корбет беше в кабинета си и записваше бележки за пациент, който се оплакваше от пристъпи на паника и агорафобия.

Телефонът иззвъня, той остави джобния си компютър и вдигна слушалката.

— Доктор Корбет.

— Роджър? Обажда се Питър Крейн.

— Здравей, Питър. Нека отгатна. Снощи не си могъл да спиш от хъркането ми.

Шегата имаше за цел да създаде весело настроение, но в момента на Крейн не му беше до празни приказки.

— Чакам Мишел да ми се обади. Имаш ли представа къде е?

— Не. Не съм я виждал скоро.

— Трябваше да ми позвъни преди четиридесет и пет минути. Опитах да се свържа с нея по мобилния ѝ телефон, но тя не отговаря. Малко съм обезпокоен.

— Ще проверя дали ще я намеря. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, благодаря, Роджър — след кратко мълчание отвърна Крейн. — Просто се опитай да намериш Мишел, моля те.

— Добре. — Корбет затвори, излезе от кабинета и тръгна по коридора.

В приемната чакаха четирима души. Това беше изключително необичайно, защото Бишоп беше много организирана и обикновено пред кабинета ѝ нямаше повече от един пациент. Корбет влезе в стаята на медицинската сестра. Помощник-психиатърът, мрачен и сериозен млад мъж, седеше до сестрата и попълваше формуляр за поръчка на лекарства.

— Къде е доктор Бишоп? — попита Корбет.

Брус поклати глава.

— Не знам, съжалявам.

— Излезе преди около час — обади се сестрата.

Корбет се обърна към нея.

— Каза ли къде отива?

— Не, докторе.

Той замислено потърка брадичката си, върна се в кабинета си, отвори вътрешния телефонен указател в джобния си компютър, прегледа го, вдигна слушалката и набра номер.

— Служба за проследяване, Улвъртън — обади се дрезгав глас.

— Доктор Корбет от Медицинския комплекс. Искам да намерите Мишел Бишоп.

— Бихте ли ми казали паролата си, докторе?

Корбет я съобщи. По телефона се чу леко тракане по клавиатура, после отново се разнесе гласът на Улвъртън.

— В момента Мишел Бишоп е в помещенията на Контрол върху околната среда на осма палуба.

— Контрол върху околната среда? — учуди се Корбет.

— Има ли нещо друго, докторе?

— Това е всичко. Благодаря.

Корбет бавно и замислено остави слушалката, след това взе мобилния си телефон, спря на рецепцията, за да каже на Брус, че временно ще отговаря за психиатричното отделение, и излезе.

Контрол върху околната среда представляваше голям, през повечето време безлюден лабиринт от слабо осветени преградени отделения в дъното на осма палуба. Бе пълен с пещи, компресори, овлажнителни системи, електростатични апарати за изчистване на газове и други устройства, предназначени да направят въздуха в Базата колкото е възможно по-хубав, свеж и пречистен от микроби. Въпреки че подът и стените отекваха от въртенето на десетина турбини, шумът не беше силен. Изпълнената с напрежение тишина действаше потискащо. Корбет отвори уста да извика Бишоп, но нещо в необичайното безмълвие го накара да промени решението си. Той безшумно мина през едно отделение, после през второ и трето.

Последното помещение беше пълно с големи тръби за въздух и оградени със стоманени прегради „филтриращи ферми“, извисяващи се от пода до тавана. Тук беше още по-тъмно от предишните две отделения. Корбет бавно пристъпваше между тръбите и се оглеждаше. Дали Бишоп вече беше излязла? Може би човекът от Службата за проследяване беше сгрешил и тя изобщо не беше идвала тук. Пък и защо да идва?

И изведнъж я видя. Беше коленичила пред преградата в отсрещния край на помещението с гръб към него. За миг му се стори, че прави изкуствено дишане на някого, но когато присви очи и се взря в сумрака, видя, че онова, което бе помислил за човешко тяло, всъщност е голям чувал от черен найлон. Той се приближи. Странно. Лактите ѝ се движеха напред и назад под бялата престилка, сякаш наистина правеше сърдечен масаж. Корбет озадачено се намръщи. Ако се съдеше по лекото пъшкане, тя очевидно полагаше големи усилия.

Той се приближи още и надникна над рамото ѝ. Бишоп мачкаше нещо като дълго парче пластилин и го разтягаше в дебела сивкава ивица, дълга шестдесетина сантиметра.

Други две такива ленти вече бяха залепени за стоманената преграда пред нея.

Корбет рязко пое дъх. Бишоп го чу, мигновено пусна подобното на маджун блокче, скочи и се обърна.

— Ти си саботьорът — заяви Корбет. — Ти си се опитала да пробиеш Купола.

Ноздрите ѝ се разшириха, но тя не каза нищо.

Той знаеше, че трябва да направи нещо — да избяга и да извика помощ, но бе зашеметен, дори парализиран от изненада.

— Какво е това? — попита Корбет. — Семтекс?

Бишоп все така мълчеше.

Мислите трескаво препускаха в главата му. Вярно, въпреки че работеше с нея от няколко месеца, той знаеше съвсем малко за Мишел Бишоп, но постъпката ѝ пак му се струваше невъзможна. „Не може да бъде. Трябва да е някаква грешка“.

— Какво правиш? — попита той.

— Мисля, че е очевидно — най-сетне проговори тя. Южната спица за налягането е от другата страна на тази преграда.

Признанието ѝ в предателство от собствените ѝ уста наруши логиката в мисленето му.

— Но спиците за налягането са пълни с вода — каза той. — Ще пробиеш корпуса и ще наводниш Базата.

И направи още една крачка към нея.

— Не мърдай.

Нещо в гласа ѝ го накара да замръзне.

— Защо го правиш? — Той небрежно сложи ръце зад гърба си.

Бишоп не отговори. Изглежда, обмисляше следващия си ход.

Бавно и крадешком Корбет измъкна мобилния телефон от задния си джоб, отвори го и с палец набра 1231 деривата на помощника си Брус, номер, който можеше да въведе бързо и лесно и без да гледа. Потърси бутона за изключване на звука и когато не го намери, запусти с пръст говорителя на телефона.

— От тази страна на Бариерата нямаме С4 — каза Корбет. — Как си го вмъкнала на борда?

Остатъците на нерешителност изчезнаха от лицето на Бишоп и тя се изсмя мрачно.

— Коритото пренася най-различни медицински странични продукти. Знаеш, че пазачите не горят от желание да преравят всичко. Възможно е да вкараш много неща по този начин. Като например това. — Тя бръкна в джоба на престилката си и извади пистолет.

Все още вцепенен от изумление, Корбет погледна оръжието. Пистолетът беше страшен и малък, с необикновена лъскава повърхност и завинтен за дулото заглушител. Той понечи да я попита как го е вмъкнала през детектора за метал, но в същия миг лъскавината на оръжието му подсказа отговора. Пистолетът беше покрит с керамичен полимер, скъп и незаконен.

— Ако наводниш Базата, и ти ще умреш — добави Корбет.

— Настройвам детонаторите на десет минути. Дотогава ще съм на дванадесета палуба и ще вървя към аварийната капсула.

Той поклати глава.

— Не го прави, Мишел. Не предавай родината си. Не знам за коя държава работиш, но не си заслужава. Това не е начинът.

Лицето ѝ изведнъж помръкна.

— Какво те кара да мислиш, че работя за чуждо правителство? — ядосано попита тя. — И че изобщо работя за някое правителство?

— Аз — започна Корбет и млъкна, стъписан от внезапния ѝ изблик на гняв.

— Не може да се позволи на Съединените щати да вземат онова, което се намира там долу. Америка многократно показва, че злоупотребява с дадената ѝ власт. Имахме атомна бомба и какво направихме? Изравнихме със земята два големи града.

— Не можеш да го сравняваш с...

— Какво смяташ, че ще направят Щатите с технология като онази долу? Не може да им се повери такава мощ.

— Технология? — искрено озадачен попита Корбет. За каква технология говориш?

Гневният ѝ изблик премина толкова бързо, колкото беше започнал. Бишоп не отговори, а само ядосано поклати глава.

В настъпилата тишина се чу мъжки глас.

Стомахът на Корбет се сви от страх. По време на разгорещения разговор беше забравил да притиска с палец говорителя на телефона.

Изражението на Бишоп стана още по-безмилостно.

— Дай да ти видя ръцете.

Той бавно вдигна ръце. Телефонът беше в дясната.

— Ти! — С внезапно движение, мълниеносно като атакуваща змия, тя насочи пистолета към него и натисна спусъка.

От дулото се разнесе облак дим. Звукът наподобяваше кихане. В гърдите на Корбет избухна пареща болка. Огромна, невидима сила го блъсна назад към капака на вентилационната система. Той се свлече на пода, хриптеше и се давеше. Точно преди пред очите му да падне мрак, Корбет неясно видя, че Бишоп безцеремонно стъпка мобилния му телефон, а после отново коленичи и бързо продължи работата си с блокчето пластичен експлозив.

ГЛАВА 48

Крейн се качи в асансьора, натисна бутона с надпис А1 и още преди вратите да се затворят, неспокойно закрачи из кабината. Защо се бавеше Мишел Бишоп? Беше разговарял с нея преди повече от деветдесет минути. Тя бе казала, че ще ѝ трябва половин час, за да събере учените.

Какво се беше случило?

Накрая му беше омръзнало да чака във временния лазарет и реши да направи още един опит да убеди адмирал Спартан. Трябваше да опита. Залогът беше прекалено голям. Всичко беше по-добро от седенето със скръстени ръце, дори спорът.

Вратите на асансьора се отвориха и в същия миг му хрумна нещо. Той слезе, извади мобилния телефон от джоба си и набра номера на Централни услуги.

— С какво мога да ви помогна? — попита безразличен женски глас.

— Трябва да говоря с Джийн Вандербилт от Океански изследвания. Нямам достъп до телефонен указател.

— Един момент. Ще ви свържа.

Докато Крейн бързо вървеше по боядисания в светлочервено коридор, телефонът му силно изщрака няколко пъти, после се чу мъжки глас.

— Океанографията. Вандербилт слуша.

— Доктор Вандербилт? Обажда се Питър Крейн.

Последва кратко мълчание. Вандербилт сигурно се опитваше да си спомни кой му се обажда.

— Доктор Крейн, човекът на Ашър?

— Точно така.

— Доктор Ашър много ни липсва.

— Мишел Бишоп свърза ли се с вас?

— Доктор Бишоп? Скоро не съм я чувал.

Крейн спря.

— Не ви се е обадила?! И вие сте в лабораторията си?

— Да. От няколко часа.

Крейн отново тръгна, този път по-бавно.

— Слушайте, доктор Вандербилт. Става нещо сериозно, но не мога да говоря за това по телефона. Ще се нуждая от вашата помощ и на другите най-добри учени.

— Какво има? Спешен медицински случай?

— Може да се каже и така. Лично ще ви съобщя подробностите. Засега мога само да ви кажа, че става дума за безопасността на Вазата и може би много повече.

Отново настъпи мълчание.

— Добре. Какво искате да направя?

— Съберете колегите си, колкото е възможно по-бързо и незабелязано и когато сте готов, ми се обадете.

— Ще ми трябват няколко минути. Някои са в секретната зона.

— Веднага се свържете с тях. Предайте им да не казват нищо на никого. Повярвайте ми, жизненоважно е, доктор Вандербилт. Ще ви обясня, когато се видим.

— Добре, докторе. — Гласът на Вандербилт стана бавен и замислен. — Ще се погрижа да събера групата в залата за конференции на дванадесета палуба.

— Обадете ми се на мобилния телефон. Номерът е в указателя. Веднага ще дойда.

Крейн затвори и закачи телефона на джоба на лабораторната си престилка. „Ако Спартан се съгласи, ще кажа на Вандербилт, че проблемът е решен“.

Отпред бяха двойните врати на Сондажния комплекс. За своя изненада Крейн забеляза, че вратите вече не се охраняват от морски пехотинци, а от двама агенти на Черни операции с карабини М-16.

Той се приближи и единият вдигна ръка, за да му направи знак да спре. Агентът внимателно разгледа пропуска на Крейн и най-последно отстъпи назад и отвори вратите.

В комплекса цареше оживление. Крейн спря и се огледа. На стратегически позиции бяха поставени на пост морски пехотинци и агенти от Черни операции. В препълнения хангар сновяха техници и работници от поддръжката. Активността беше съсредоточена в центъра, където на роботизираната скоба беше окачена едната от двете

останали сфери. Скелето с лазера беше наблизно. При вида на Стъкленото топче лицето на Крейн помръкна.

Високоговорителите в ъглите на тавана бълваха статичен шум.

— Внимание — чу се рязък, отсечен глас. — Спускането на Стъклоно топче Три започва след десет минути. Офицерите по контрола на потапянето да се явят на станциите си.

Крейн пое дълбоко дъх и тръгна към сферата. Няколко техници бяха заобиколили тричленния екипаж.

Единият член на екипажа се обърна и го погледна. Крейн спря изненадан. Над белия гащеризон позна набръчканото лице и буйните бели коси на доктор Флайт.

Очите на Флайт се отвориха широко, когато го видя. Той се отдели от групата и се приближи до Крейн.

— Доктор Флайт, защо сте в униформа на член на екипажа?

Старецът се втренчи в него. Изящните му малко птичи черти бяха напрегнати и нервни.

— Не искам да го обличам! Работата ми е да поправа и да усъвършенствам ръката и да науча другите на загадките ѝ, а не да я манипулирам, но той настоя. „Трудно е да се противопоставиш на Олимпиаца“. — Погледна през рамо и понижи тон. — Аз трябва да съм тук, но вие не. Махайте се. Както ви казах, всичко е нарушено.

— Искам да намеря — започна Крейн и изведнъж млъкна, защото към него се приближи Королис. Крейн се изненада още повече, като видя, че и той е облечен в белия комбинезон на екипажа на Стъкленото топче.

— Влизайте в сферата — нареди Королис на Флайт и после насочи светлите си кривогледи очи към Крейн. Какво правите тук?

— Търся адмирал Спартан.

— Той не е на разположение. — Королис беше зарязал предишното си лицемерно лустро на учтивост. Сега тонът, изражението и държането му излъчваха враждебност и подозрителност.

— Трябва да говоря с него.

— Невъзможно — троснато отвърна Королис.

— Защо?

— Адмиралът получи психическо разстройство. Аз поех командването.

— Психическо разстройство?

Дали заради това се бавеше Бишоп? Крейн обаче мигновено отхвърли тази мисъл. Ако шефът на Базата беше получил пристъп или припадък, Корбет или някой от медиците, или Бишоп щяха да му кажат.

А това означаваше само едно — никой от медицинския персонал не беше уведомен. В съзнанието му прозвуча сигнал за тревога. Той изведнъж осъзна колко рисковано и опасно е станало положението.

— Внимание — отново се чу гласът от високоговорителя. — Започва въвеждането на екипажа. Екипът по херметизирането да се подготви за възстановяване и потвърждаване целостта на корпуса.

— Не го правете — каза Крейн.

Королис се намръщи.

— Какво да не правя? — Очите му бяха зачервени, обикновено спокойният му глас беше неестествено силен и задъхан.

— Не отивайте долу.

— Сър! — извика един работник от наблюдателната станция.

Капитанът се обърна към него.

— Какво има?

— Някой иска да говори с вас. Брус, помощник-психиатърът от Медицинския комплекс.

— Кажи му, че съм зает.

— Сър, той казва, че изключително важно.

— В момента това е единственото важно нещо. Той посочи Стъклоно топче Три.

— Добре, сър. — Мъжът затвори телефона и отново насочи вниманието си към контролните уреди.

Королис се обърна към Крейн.

— И защо да не се спускам?

— Прекалено опасно е. Това е все едно да търсите зелен хайвер.

Командирът направи крачка към него. На челото и на слепоочията му блестяха капки пот.

— Чух за теорията ви. И знаете ли какво мисля, докторе? Мисля, че вие сте опасният. За духа на персонала и за мисията. — Той се втренчи в Крейн, после рязко се обърна към двама морски пехотинци. — Хоскинс! Мендес!

Те застанаха мирно.

— Сър!

Королис посочи с палец Крейн.

— Този човек е под военен арест. След като Топчето бъде спуснато и прозвучи сигналът, че всичко е наред, го заведете в ареста и поставете пред килията му въоръжен пазач.

Преди Крейн да успее да възрази, Королис тръгна към сферата. Доктор Флайт и другият член на екипажа вече се вмъкнаха в сребристото кълбо.

ГЛАВА 49

Роджър Корбет лежеше на една страна в уголемяваща се локва от собствената си топла кръв, зашеметен от болка. От време на време му се струваше, че сънува, а друг път имаше чувството, че е умрял и се рее в безкрайно тъмно забвение. Мислите и усещанията му ту се избистряха, ту се замъгляваха — изобщо не можеше да ги контролира. Не знаеше колко време е изминало. Беше сигурен само в едно — че не трябва да позволи на Бишоп да разбере, че е жив.

Болката се засили, но това беше хубаво, защото му помагаше да се бори с ужасната отпадналост, която се опитваше да го обземе и да го удави завинаги.

Обзе го съжаление. Пациентката за три часа щеше да го чака. Вероятно вече беше там, нервно потрепваше с крак и поглеждаше часовника си. Беше отбелязала голям напредък в овладяването на гнева и беше жалко, че...

Съзнанието му отново се замъгли и Корбет се унесе в ужасни сънища. Беше водолаз, гмурнал се твърде дълбоко. Повърхността бе неясно петно бледа светлина в мрака далеч, далеч над него. Белите му дробове се пръскаха, той риташе с всички сили, за да изплува, но оставаше още много.

С усилие на волята се върна в съзнание. Приведената фигура с пистолета в ъгъла беше приключила работата си.

Бишоп се надигна в тъмнината и се обърна към него. Очите ѝ блестяха на светлината от съседната камера. Корбет спря да диша. Лежеше неподвижно, премрежил очи. Тя тръгна към него, спря и насочи пистолета.

И изведнъж рязко се обърна. След миг и той долови гласовете — едва се чуваха от воя на компресорите.

В първото отделение на Контрол върху околната среда сигурно бяха влезли хора — поне двама, може би и повече. Внезапно появилата се надежда внесе известна яснота в съзнанието му и му помогна да

възвърне контрола върху замъглените си сетива. Маневрата беше успяла. Брус изпращаше помощ.

Гласовете се приближиха.

Бишоп го прекрачи и се плъзна като привидение към люка, водещ към втората камера. Корбет отвори очи малко по-широко и я видя как се дръпна от светлината и предпазливо надникна зад ъгъла. Извитите очертания на косата ѝ и дулото на пистолета се откриоха срещу жълтия ореол светлина. Бишоп се промъкна през люка, влезе във второто отделение, скри се зад турбината и изчезна от погледа му.

Гласовете продължиха да говорят, но вече не се приближаваха. Той предположи, че все още са в първото отделение, някъде между Бишоп и главния изход от Контрол върху околната среда. От няколкото думи, които разбра, му се стори, че са работници от поддръжката сигурно проверяваха неизброимите контролни уреди.

Това означаваше, че помощта още не е пристигнала. А може би изобщо нямаше да дойде.

Корбет протегна ръка и опита да седне. Ръката му се плъзна по окървавения под. Прониза го изгаряща болка в гърдите и той прехапа устна, за да не извика.

Отново легна и задиша плитко, мъчеше се да облекчи страданията си. После запъна крака в металния под и бавно започна да се изтласква към отвесната преграда.

Придвижваща се мъчително бавно. Тридесет сантиметра, шестдесет, метър. В гърлото му се пенеха кървави мехури. Ризата и престилката му бяха прогизнали от кръв, тежаха и го забавяха. На половината път до отсрещната стена спря за малко, понеже пак загуби сили. Не можеше обаче да спре за дълго. Знаеше, че ако го направи, няма да може да тръгне. Отново запълзя по пода.

Най-после главата му се удари в стената. Той изхлипа от болка и погледна нагоре. Над него бяха четирите дебели ивици „Семтекс“, прикрепени към металната преграда в успоредни линии. Във всяка беше забит детонатор.

Корбет събра сили, вдигна ръка, хвана най-близкия детонатор и го изтръгна от пластичния експлозив. Изгаряща болка изпълни гърдите му и той задъхано се отпусна на пода.

Разгледа детонатора, но в сумрака видя само батерия, ръчно настройващ се таймер, две тънки метални пластинки, разделени с

фолио, и спирала от оптичен фибър. Всичко беше миниатюризирано. Той не разбираше много от експлозиви, но устройството, изглежда, действаше на принципа на бомба със закъснител. Когато таймерът се изключеше, фолиото даваше искра и пластинките предаваха удара на взрива.

Корбет внимателно сложи детонатора на пода. Бишоп беше казала десет минути и той пресметна, че са останали четири-пет.

Имаше обаче още три детонатора. Отново събра сили, вдигна ръка, предпазливо отскубна следващия детонатор и падна по гръб.

Този път болката беше много по-силна и той едва не загуби съзнание. Кръвта вреше и кипеше в гърлото му. Корбет се задави и закашля. Измина една минута, докато успя да събере достатъчно сили, за да продължи.

Третият експлозив беше високо. Корбет запъна пети в пода и се надигна, успя да го измъкне и го пусна на пода. Болката се засили толкова много, че той нямаше представа как ще стигне до четвъртия детонатор. Лежеше в сумрака и се мъчеше да запази съзнание, слушаше тихия шепот на гласовете, които бяха започнали да водят безкраен спор по някакви инженерни въпроси. Колко време му оставаше? Една минута? Две? Запита се къде е Бишоп. Несъмнено бе приклепнала зад някоя машина, нетърпеливо слушаше разговора и чакаше работниците да се махнат, за да избяга.

Защо просто не ги застреляше? Пистолетът беше със заглушител. Причината можеше да е само една. Пистолетът с корпус от полимерна керамика имаше малък пълнител, вероятно за два патрона. Бишоп пък не можеше да изтича покрай работниците, защото щеше да се издаде.

Не. Бишоп нямаше да мине покрай тях. Щеше да се върне при пластичния взрив и да пренастрои детонаторите, за да спечели време.

Вгълбен в задачата си и зашеметен от болката и загубата на кръв, той не се беше сетил за това по-рано. Бишоп щеше да се върне всеки момент.

Отчаянието му вдъхна нови сили. С последни сили Корбет протегна ръка още веднъж и пръстите му се вкопчиха в четвъртия и последен детонатор.

В същия миг на входа на второто отделение се появи тъмен силует. Бишоп го забеляза, тихо изруга и отскочи назад.

Корбет трепна от изненада и изумление. Пръстите му неволно се свиха. Чу се изщракване и от детонатора излезе облаче пушек. Ужасяващото напрежение продължи само една милисекунда, но на Корбет му се стори цяла вечност. А после, с невъобразимо оглушителен писък, вселената се разпадна в апокалипсис от огън и стомана. И вода.

ГЛАВА 50

— Външните врати затворени — монотонно съобщи гласът по високоговорителя. — Херметизацията активирана. Стъклено топче Три е в тръбата. Време до работния обект — деветнадесет минути и тридесет секунди.

Питър Крейн отчаяно и гневно наблюдаваше как огромната роботизирана скоба, вече освободена от товара си, се отдалечава от шлюза. Докато старателно херметизираха сферата и я спускаха в шлюза, той оглеждаше персонала на комплекса, търсеше съчувствен поглед или тайно кимане — нещо, което може да сигнализира за евентуален съмишленик, но напразно. Инженерите, техниците и поддържащите екипи вече се бяха заловили с обичайните си задължения и никой не го забелязваше.

С изключение на двамата морски пехотинци, застанали от двете му страни. Единият го сръга и изръмжа:

— Е, докторе, да вървим.

Тръгнаха към вратите. Обзе го чувство за нереалност. Сигурно сънуваше. Случващото се определено имаше изкривената, безформена логика на сън. Наистина ли двама въоръжени командоси го водеха към ареста? Още ли копаеха към някакво страшно възмездие? Наистина ли Королис бе поел военното командване на Базата?

Королис.

— Не го правете — тихо каза той на морските пехотинци. — Не адмиралът е неспособен да командва, а Королис.

Те мълчаха.

— Не сте ли забелязали? Бледата му кожа? И хиперхидрозата — обилното потене? Той е болен. Аз съм лекар и съм обучен да забелязвам такива нещо.

Пред тях коридорът се разклоняваше. Единият командос бутна Крейн с пушката си.

— Завий надясно.

— Видях много такива случаи, откакто дойдох на Базата. Королис е класически пример.

— Затваряй си устата — каза морският пехотинец. Крейн погледна светлочервените стени и затворените врати на лабораториите. Мислите му се върнаха към предишното му принудително отвеждане, когато Спартан го заведе да го снимат и да му издадат пропуск за класифицирания сектор. Тогава не знаеше къде го водят, но този път беше различно. Усещането за нереалност се засили.

— Работил съм с военни. Вие сте войници. Положили сте клетва да служите на страната си. Королис е опасен и нестабилен човек. Ако изпълнявате заповедите му, ставате съучастници.

Прикладът на пушката отново се заби в рамото му, този път много по-силно. Крейн падна на колене.

— По-кратко, Хоскинс — сърдито каза вторият командос.

— Писна ми от приказките му.

Крейн се изправи, избърса ръцете си, присви очи и се вторачи в Хоскинс. Рамото му пламтеше от удара.

— Тръгвай — рече Хоскинс и посочи с дулото на пушката си.

Продължиха по коридора и завиха наляво. Стигнаха до асансьор и Хоскинс натисна бутона за горните нива. Крейн отвори уста, за да се опита отново да ги вразуми, но се отказа. Може би пазачите в ареста щяха да се вслушат в думите му.

Разнесе се тих звън и вратата на асансьора се отвори.

В същия миг някъде далеч над главите им се чу оглушителен гръм. Базата сякаш се повдигна от основите си. Лампите угаснаха, светнаха ярко и пак угаснаха. Последва втора експлозия и станцията се разтресе. С пронизително скърцане парче сив метал падна от тавана и прикова Хоскинс към пода.

Крейн пристъпи към действие, без да се замисля. Ритна втория командос в коляното, хвърли се с главата напред в асансьора и натисна най-долните копчета. Лабораторната му престилка се скъса на металната решетка. Мобилният му телефон падна от закопчалката и изтрака на пода.

Включи се аварийното осветление и Крейн видя, че Хоскинс се мъчи да стане. От главата му течеше кръв, но той успя да се изправи. Изражението му беше зловещо. В далечината прозвучаха предупредителни сирени. Хоскинс вдигна пушката си и се прицели.

Крейн се скри зад вратата на асансьора точно когато куршумът изсвистя покрай него и после кабината започна да се издига.

ГЛАВА 51

Гордън Стампър, механик първа класа, тичаше надолу по стълбите от девета палуба. Тежките жълти каишки на инструментите се бяха впили в гърба и раменете му. Куките, портативният радиопредавател и другата екипировка, закачена за колана му, тракаха при всяка негова крачка. Следваха го останалите от спасителния екип. Всички носеха кислородни бутилки, колани с технически средства, брадви и други неща.

По аварийния канал бяха съобщили, че това не е учение, но Стампър не беше сигурен. Беше ясно, че нещо се е случило, защото имаше страховита експлозия и кратко прекъсване на захранването, но лампите отново светнаха и Базата не изглеждаше засегната. Едва ли шефовете биха инсценирали подобно нещо само за да видят дали Спасителни операции са нащрек и реагират бързо. Военните винаги търсеха начини да стряскат подчинените си.

Той отвори вратата на осма палуба. Коридорът беше празен. Вратите от двете страни бяха затворени, но това не беше изненадващо, защото краят на смяната наближаваше и повечето администратори и изследователи, работещи на тези етажи, бяха другаде — ядяха във „Върхът“ или провеждаха научни съвещания в централите за конференции на седмо ниво.

Микрофонът на предавателя беше закачен за пагона на рамото му. Стампър го включи, като го натисна с палец, и извъртя глава към него.

— Стампър до Спасителен екип Едно.

— Спасителен екип Едно, прието.

— На осма палуба сме.

— Прието.

Той изключи предавателя с известно мрачно задоволство. Този път не можеха да се оплачат от реакцията. Бяха им се обадили само преди четири минути и те вече бяха на местопроизшествието.

Целта им беше Контрол върху околната среда, който се намираще в другия край на Базата. Стампър огледа хората си, увери се, че всички са се събрали и са готови, и им направи знак да тръгнат.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че това е фалшива тревога, учение. Доколкото разбра, обаждането беше само едно — обезумяло и несвързано — и бе прекъснато преждевременно. Човекът беше споменал нещо за пробойна и вода. Пълни глупости. Нали между Базата и Северно море имаше защитен купол и междинното пространство бе херметизирано и сухо. Той подигравателно сви устни. Ако не беше учение, вероятно се беше спукал някой водопровод. На този етаж работеха задръстени учени и писарушки, които биха припаднали или вдигнали тревога при първото влажно петънце.

Тръгнаха по коридора и спряха, когато стигнаха до разклон с формата на буквата „Г“. Стампър се почеса по брадичката. Коридорът вляво водеше към административния сектор, сложен лабиринт от стаички и тесни проходи. Ако завиеха надясно и минеха през научноизследователските лаборатории, щяха да стигнат по-бързо до Контрол върху околната среда.

Някъде от лабораториите се чу изтракване на метал, последвано от обезумели объркани гласове. Стампър се вслуша. Гласовете бяха тихи, но сякаш се приближаваха.

Той сви ръце на фуния и ги вдигна пред устата си.

— Ехо!

Гласовете млъкнаха.

— Ние сме от Спасителни операции.

Развълнуваното, нервно бърбене започна отново и Стампър чу стъпки на тичащи хора. Обърна се към хората от екипа си и кимна към гласовете.

Спасителите завиха зад ъгъла на изследователския сектор и Стампър ги видя — малка група учени, петима-шестима, тичаха към тях. Бяха уплашени. Една жена на средна възраст плачеше. Водачът им, висок слаб мъж с къдрава руса коса, беше мокър.

Шлюзът на петнадесетина метра зад тях беше херметизиран.

Учените се приближиха. Стампър пристъпи напред.

— Аз съм Гордън Стампър, водач на спасителен екип — каза той с най-авторитетния си глас. — Какъв е проблемът?

— Трябва да се измъкнем оттук! Всички! — задъхано извика високият мъж.

Риданията на жената се засилиха.

— Какво точно...

— Няма време да обясняваме! — прекъсна го мъжът. Гласът му беше пронизителен и писклив, почти истеричен. — Затиснахме всички люкове, които можахме, но налягането е прекалено голямо. Няма да издържат. Ще поддадат всеки момент.

— Чакайте малко — каза Стампър. — Овладейте се, успокойте се и ни разкажете какво се е случило.

Мъжът се обърна към останалите учени.

— Качвайте се на девета палуба.

Изпадналата в паника група не се нуждаеше от убеждаване. Без да кажат и дума, всички хукнаха покрай спасителния екип и изчезнаха по коридора към стълбището.

Стампър с безизразно лице ги гледеше как бягат. После се обърна към русокосия мъж.

— Е, да чуем.

Ученият преглътна, за да се овладее.

— Бях в коридора пред Сеизмично-акустичната лаборатория. Трябваше да отида на съвещанието след края на смяната и проверявах в джобния си компютър в коя зала ще бъдем. След това тръгнах надолу към седма палуба. И тогава — гласът му заглъхна и той избърса устните си с ръкав — имаше огромна експлозия. Ударната вълна ме повали. Станах и видях стена от вода. Нахлуваше в пространствата на Контрол върху околната среда в края на коридора. Във водата имаше кръв и части от тела. Много части от тела. — Той преглътна болезнено. — С колегата ми изтичахме до люка на Контрол върху околната среда и го затворихме. После тръгнахме по коридора, проверихме лабораториите и събрахме всички, които намерихме. Тъкмо излизахме, когато люкът се отвори. Започна да нахлува вода и да изпълва лабораториите. Затворихме вътрешните люкове на изследователския сектор и побягнахме, но налягането е много голямо и те може да се отворят всеки момент.

Изведнъж гласът му беше заглушен от ужасяващ гръм, идващ отнякъде пред тях.

Ученият се стресна и извика уплашено:

— Виждате ли? Вътрешният люк се отвори! Трябва незабавно да се махнем оттук! — Обърна се и хукна към задното стълбище.

Стампър се втренчи в него, после включи предавателя си.

— Стампър до Спасителен екип Едно.

— Тук Спасителен екип Едно. Сигналът ви е идеален.

— Засякохме членове на екипажа, които се изтеглиха от научноизследователския сектор. Тръгнаха нагоре по стълбище Браво-две. Предварителните данни, получени от осма палуба, показват голяма пробойна в близост до Контрол върху околната среда.

Последва мълчание.

— Повторете последното.

— Голяма пробойна. Препоръчваме да херметизирате цялата секция и да изпратите аварийни екипи да запушат дупката и да обезопасят осма палуба.

— Уверихте ли се в това лично?

— Не.

— Моля, отидете да видите и ни съобщете какво е положението.

— Прието.

„По дяволите“ — помисли Стампър и се вторачи в коридора, към затворения люк. Не беше нервен. Работата беше рутинна и я бе извършвал много пъти, но имаше нещо в ужаса, излъчващо се от групата учени и неподправения страх в очите на русокосия мъж. Той облиза устни и се обърна към екипа си.

— Да вървим.

Но още преди думите му да заглъхнат, от научноизследователския сектор се разнесе друг звук — тихо съскане, клокочене, шумолене. Стампър не беше чувал такова нещо. Шумът рязко се усили и той настръхна и несъзнателно отстъпи назад.

— Стампър? — обади се някой от спасителния екип зад него.

И после, с почти нечовешки стон на болка, болтовете на люка пред тях изхвърчаха от гнездата си един по един като куршуми. Люкът изскочи като коркова тапа. И към тях блъвна развълнувана маса вода.

Стампър се вцепени от шок и ужас.

Гледката беше страшна. Водата връхлиташе към екипа като гладен хищник и поглъщаше всичко по пътя си, бучеше, клокочеше и засмукваше. Стампър нямаше представа, че водата може да издава такъв звук. И цветът ѝ беше страховит — противно червеникавочерен,

с кървава пяна, разпръскваща мъгла от пръски. Стихийността ѝ беше умопомрачителна. Във водата подскачаха столове, лабораторни маси, инструменти, компютри и други неща, които Стампър не искаше да поглежда. Усети миризмата ѝ — студена, солена, металическа, с привкус на мастиленочерни дълбини; миризмата беше дори по-страховита от гледката.

И в следващия миг Стампър излезе от унеса си, дръпна се назад, падна върху останалите от екипа, подхлъзна се, изруга и хукна с лудешка бързина да стигне до стълбището и да избяга от чудовищната стихия, която ги гонеше по петите.

Предавателят му пращеше, но той не му обърна внимание. Отзад се чу силен трясък — единият от спасителите затвори люка към коридора. Стампър дори не си направи труда да се обърне. Можеха да затворят всички люкове, но в края на краищата това нямаше да има значение — беше му пределно ясно, че няма начин да запушат пробойната, нито да обезопасят осма палуба.

ГЛАВА 52

Крейн тичаше по коридорите на шеста палуба. На всеки разклон забавяше крачка и щом го преминеше, хукваше отново. Навсякъде цареше тишина. Срещна един работник от поддръжката с количка и двама учени, които тихо разговаряха. Силният шум, разтърсил базата преди няколко минути, изглежда, не беше предизвикал голяма тревога. Предупредителните сирени бяха замлъкнали и на лицата на хората не беше изписано безпокойство.

Отпред беше задъненият коридор, където се намираше лабораторията по приложна физика. Той спря пред вратата и се огледа. Нямаше никого. И лабораторията беше тиха. Крейн хвана дръжката, отвори и бързо се вмъкна вътре.

Хюй Пионг стоеше до масата.

— Къде беше? — разтревожено попита тя. — Бях сигурна, че ти се е случило нещо. И експлозията преди малко.

— Съжалявам, Хюй. Задържаха ме. Какво е положението тук?

— Тишина. Допреди минута. — Пионг се усмихна криво. — Хубавото е, че не си загубих времето напразно. Докато чаках, разкодирах по-дългото послание, идващо от границата Мохо. Е, поне мисля, че успях. И виж какво.

— Няма време за това. Трябва веднага да излезем оттук. Охранителните камери сигурно вече са ме засекли.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Охранителните камери? Какво е станало?

— Королис пое командването на Базата.

— Капитан Королис? Какво е станало със Спартан?

— Един Господ знае. Още по-лошото е, че Королис настоява копаенето да върви по график. Вманиачен е на тази тема и дори се качи в Топчето. Мисля, че заболяването е засегнало и него. Опитах се да го спра и той заповяда да ме арестуват.

— Какво?!

Крейн кимна.

— Успях да избягам, преди да ме затворят в ареста. Трябва да се доберем до дванадесета палуба. Мобилизирах най-добрите учени — събират се в залата за конференции там. Възнамерявам да им обясня всичко за копаенето, разкритията на Ашър и какво представлява Королис. Трябва да изпратим съобщение до повърхността и да привлечем вниманието на хора, които могат да сложат край на това безумие. — Той изведнъж млъкна и прегърби рамене. — По дяволите!

Хюй го погледна учудено.

— Барьерата — обясни Крейн.

В бързината беше забравил за охраняемата граница между секретните и неклассифицираните зони в Базата. Пазачите на контролния пункт вероятно все още търсеха и Пионг, и него.

— По дяволите! — повтори Крейн и отчаяно удари с юмрук по масата. — Няма да можем да минем през Барьерата.

Обърна се към Хюй и се стъписа от онова, което видя. Тя беше пребледняла. Сигурно и тя бе забравила за Барьерата. Но го гледаше някак...

— Какво има?

— Има друг възможен начин — отвърна Хюй.

— Какъв?

— На втора палуба има авариен люк.

— Аvariен люк? Изход от Базата?

Пионг кимна.

Крейн изведнъж си спомни прикрепените с болтове за външния корпус на станцията скоби, които беше видял, и какво му беше казал Конрад, служителят, отговарящ за инвентара — че са предназначени за водолазите, които се катерят и слизат по външната страна на Базата, за да извършват ремонти.

— Охраняват ли ги? — попита Крейн.

— Не мисля. Люкът е еднопосочен. Не можеш да се върнеш, затова няма мерки за сигурност и Барьерата може да бъде избегната. Малцина знаят за люка. Аз знам, защото е разположен в сервизните помещения до първата ми лаборатория.

Той се замисли само за секунда.

— Да вървим.

Крейн тръгна след Хюй. Тя се върна по маршрута, по който бяха стигнали до лабораторията ѝ. „Наистина ли са изминали едва четири

часа?“ — огорчено помисли той. Като имаше предвид какво бяха открили през това време и какво се беше случило в Базата, часовете му се струваха цяла вечност.

Слязоха безшумно и предпазливо по стълбището, спираха пред всяка площадка, за да се уверят, че са сами и не ги наблюдават. Минаха покрай трета палуба, откъдето ясно се чуваше тракането на тенджери от кухнята на Дъното, после слязоха още едно ниво. Щом стигнаха до площадката, Хюй сложи ръка на дръжката на люка, пое дълбоко дъх и отвори.

Крейн надникна. Видя къс коридор, завършващ с разклон с формата на буквата „Г“. Няколко души в лабораторни престилки стояха на прага на кабинет с надпис „Седиментация и стратиграфия“. Щом чуха, че вратата на стълбището се отваря, те любопитно се обърнаха.

Крейн усети, че Пионг се колебае, и прошепна:

— Хайде. Давай покрай тях.

Тя тръгна по коридора. Крейн я последва, като си придаде безгрижен вид, и кимна на събралите се хора. Лицата им не му бяха познати и той трескаво се надяваше никой от тях да не е бил в Сондажния комплекс, когато го арестуваха. Едва се сдържа да не погледне през рамо, щом отмина, но не чу стъпки, нито заповеди да спрат, и облекчено въздъхна.

На разклона Пионг зави наляво, мина покрай редица малки лаборатории и кабинети и изведнъж спря.

— Какво има? — попита Крейн.

Без да отговори, тя посочи напред. На преградата на десетина метра пред тях беше монтирана охранителна камера.

— Има ли друг път?

— Много заобиколен — отвърна Хюй. — И вероятно ще минем и покрай други камери.

Той се замисли.

— Далече ли е?

— Зад следващия ъгъл.

— Добре. Бързо.

Хукнаха напред и наведоха глави, докато минаваха покрай камерата. Пионг зави зад още един ъгъл, спря пред сива врата, отвори я и се вмъкнаха вътре.

Озоваха се в склад за технически средства. Инструменти и леки машини бяха натрупани на лавици, издигащи се до тавана от двете страни. Както навсякъде в Базата, пространството беше тясно и пестеливо използвано. Хюй го поведе към задната част, където имаше голям затворен люк без надписи.

— Помогни ми да го отворя — каза Хюй.

Зад люка имаше малко сумрачно помещение, осветено само от поставена в метална клетка червена крушка, и друг люк — кръгъл, много по-малък и тежък и със самоконтролиращ се отключващ механизъм. Отгоре пишеше: ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ. АВАРИЕН ИЗХОД. НЯМА ПОВТОРЕН ДОСТЪП ДО ТОВА НИВО.

Крейн допря ръка до хладния влажен метал. Отвъд люка се чуваше странно бучене, което не можа да разпознае.

Пионг дишаше учестено. Той се обърна към нея.

— Готова ли си?

Тя поклати глава.

— Не мога да го направя.

— Трябва. Това е единственият начин да избегнем Барьерата. Имаме по-голям шанс на дванадесета палуба, сред учените, далеч от секретната зона. Останем ли тук, е само въпрос на време главорезите на Королис да ни намерят и да ни натикат в ареста.

Хюй пое дълбоко дъх.

— Добре. Да вървим.

Докато тя затваряше люка зад тях, Крейн отвори изходния портал, сложи ръце на колелото със спици в средата и го завъртя по посока обратна на часовниковата стрелка. След две завъртания колелото се освободи.

До люка имаше малка контролна кутия с един-единствен червен бутон с надпис „включване“. Крейн погледна Пионг и тя кимна. Той натисна бутона. Сервоконтролерите се раздвижиха и отвориха люка навътре към тях.

Бученето изведнъж се усили. Хладен повей донесе остра миризма на сол, море и мръсна трюмна вода.

Зад люка, в странния здрач във вътрешността на купола, имаше тясна платформа, не по-голяма от четири квадратни фута. Крейн бързо скочи на нея и помогна на Хюй да се качи. Той се обърна и се вцепени.

— Мили Боже!

ГЛАВА 53

— До обекта остават шест минути, сър.

— Благодаря, доктор Рафърти. — Капитан Королис се премести на малката лоцманска седалка, кимна доволно и одобрително погледна инженера. Човекът беше не само изключително предан, но и един от най-добрите военни учени в Базата, физик. Королис го беше избрал лично и можеше да разчита на него сто процента. В това спускане заслужаваха да участват само най-големите таланти.

Пътуването надолу в шахтата беше хиляда двеста четиридесет и първото и този път нямаше да има засечки.

Отново погледна контролните уреди. Десетина пъти беше работил с тях в симулатора и те не бяха много по-различни, отколкото в подводница. Не очакваше изненади.

Докато обхождаше с поглед таблото, почувства пронизваща болка в слепоочията и изтръпна. Ако се беше сетил за нея, щеше да вземе тилебол, преди да се качи в сферата. Изправи се и се опита да прогони болката. Не искаше нищо да го разсейва в този момент.

Отново се обърна към Рафърти.

— Какво е положението на Буболечката?

— Всички уреди светят в зелено, сър.

— Отлично.

Спускането вървеше като по часовник. Само след няколко минути щяха да стигнат на работната площадка и после, с малко късмет, скоро...

— Потвърдени ли са показанията? — попита Королис.

— Да, сър — отвърна Рафърти. — Данните от сензорите от последното спускане на Топче Три показват, че има максимално проникване в океанския пласт.

„Максимално проникване“ — повтори наум Королис.

Бяха успели. Бяха пробии третия и най-дълбокия слой на земната кора.

Не, нямаше да има изненади. С изключение на най-важната — съкровищата го чакаха там долу, в границата Мохо.

Що се отнасяше до него, онзи, който беше казал, че цената на свободата е вечно да си нащрек, имаше право. Королис обаче знаеше, че има и нещо много повече. Не е достатъчно само да си бдителен, трябва и да действаш, да се възползваш от възможността, независимо от трудностите. Америка беше сама, единствената останала свръхсила. От завист или от омраза, останалият свят беше настроен срещу нея и се надяваше да се сгромоляса. Вражески правителства източваха кръвта ѝ чрез търговски дисбаланси, а в същото време увеличаваха армиите си и усъвършенстваха оръжията си за масово поразяване. В такава отчайваща обстановка неговият дълг и на всички — беше да направят необходимото и да се погрижат Америка да остане силна.

Само атомните бомби вече не бяха достатъчни, за да всяват страх, да смущават враговете и да ги държат настрана. Нужно беше нещо ново и революционно, със страховита мощ, нещо, което да гарантира върховенството на Америка за неопределено бъдеще.

А това означаваше овладяването — с всички възможни средства — на технология, с помощта, на която щяха да се откъснат далеч напред от стадото. И тази технология беше точно под тях, можеше да предава съобщения от земната кора и да съхранява почти неизчерпаеми запаси енергия в малък чип с цветовете на дъгата.

Мисълта за пренебрегването на такава технология беше невъобразима и възможността да я вземе някой друг беше абсолютно неприемлива.

— Четири минути — съобщи Рафърти.

— Много добре.

Королис погледна третия член на екипажа — жилавия старец с разрошените буйни бели коси. Доктор Флайт беше необичайно мълчалив. Капитанът се намръщи. За съжаление присъствието на Флайт в Базата беше необходимост. Като водещ експерт по кибернетика и миниатюризация, единствено той можеше да изобрети роботизираната ръка на Топчето. Флайт беше гениален, но и неимоверно ексцентричен, и според Королис — заплаха за сигурността. Ето защо го държаха затворен в Базата пряко волята му. Това беше най-доброто решение, защото така бързивият учен нямаше

възможност да разговаря с неподходящите хора и можеше да поддържа роботизираните ръце и да обучава други на невероятната им сложност.

Королис се намести на седалката. Беше избрал Флайт и Рафърти за това спускане, защото искаше най-добрите. А кой можеше да контролира роботизираната ръка по-добре от изобретателя ѝ?

Болката пак прониза слепоочията му, но той се насили да не ѝ обръща внимание. Нищо нямаше да попречи на успешното осъществяване на спускането и той нямаше да позволи човешката слабост да възпрепятства работата му. Предстоеше да се случи нещо историческо.

И беше напълно подобаващо, че той лично присъства, за да направи откритието. Не можеше да повери задачата на друг. Адмирал Спартан се бе оказал опасно мекушав. Моментът не беше подходящ за размекване и колебание. Напоследък Спартан проявяваше и двете и не можеше да му се позволи да продължава да ръководи тази изключително важна операция.

През последните няколко дни за Королис ставаше все по-ясно, че адмиралът вече е неспособен да командва. Изненадата, дори изумлението, което Спартан показва при смъртта на Ашър — най-голямата пречка за напредъка, беше само първият признак. Имаше и други, като например неговата недостойна за един мъж скръб заради случилото се със Стъклено топче Едно, което всъщност беше приемлива загуба. Но най-непоносима беше готовността на адмирала да се вслуша в отровните, предателски думи на Питър Крейн.

При мисълта за Крейн Королис се намръщи. Беше разбрал, че този тип ще създава неприятности, още, когато се запозна с него в Медицинския комплекс. Наблюдението на стаята му и подслушаният дълъг разговор с Ашър затвърдиха подозренията му. Всичките малодушни приказки за опасност и прекратяване на мисията. Изтриването на твърдия диск на лаптопа на Ашър трябваше да е достатъчно, за да спре разпространението на налудничавите идеи на този безумец и на паникьорските му теории и да предотврати заразяването на други. Но как би могъл Королис да знае, че негодникът Крейн ще успее да възстанови информацията? Ако наистина го беше направил, значи бе способен на всичко.

Успокои се с мисълта, че лекарят е в ареста. По-късно щеше да има много време да си разчисти сметките с него.

Радиопредавателят изщрака.

— Контрол на спускането до Стъклено топче Три.

Королис взе микрофона.

— Казвайте.

— Сър, възникна проблем, за който трябва да ви уведомим.

— Да?

— Преди няколко минути Базата беше разтърсена от експлозия.

— Експлозия?!

— Да, сър.

— Дай подробности. Каква експлозия? Повреда в някоя машина?
Детонация?

— Засега неизвестна, сър.

— Къде стана?

— На осма палуба, сър.

— Какво е положението в момента?

— Все още няма съобщения за поражения. Положението е неясно. Захранването е възстановено. Изглежда, има проблеми с контролните уреди за опазване на околната среда. Изпратени са екипи за овладяване на щетите и спасяване. Чакаме доклад за ситуацията.

— Обадете ми се, щом го получите. Междувременно кажете на офицер Уобърн да разузнае със свой взвод.

— Слушам, сър.

— „Хадес е безмилостен и неумолим“ — измърмори под носа си доктор Флайт и после тихо и напевно започна да декламира на древногръцки.

— Прието и край — рече Королис и остави микрофона на мястото му. На Уобърн можеше да се разчита, че ще се справи успешно с объркалото се положение. Королис внимателно беше избрал него и агентите му заради надеждността и всеотдайността им. А и бяха закалени в безброй тайни мисии през годините.

Внезапно го осени прозрението, че винаги е знаел какво ще се случи. И че ще му трябват лоялността и подкрепата на екипа на Черни операции. И че в мига на истината той ще е в сферата и ще грабне наградата.

Инженерът го погледна.

— До обекта остават две минути.

— Увеличете оборотите на пробивната машина. — Королис се обърна към стареца. — Доктор Флайт?

Без да отговори, киберинженерът го погледна с ясните си сини очи.

— Започнете окончателната диагностика на работа, ако обичате.

В отговор Флайт издекламира друг цитат.

— „Сине Атреев, каква през зъбите ти дума излезе?“ А след това, макар и с нежелание, доктор Флайт се залови за работа със сложното контролно табло.

Королис се обърна към уредите на станцията си и си позволи мрачно да се усмихне. Нека Уобърн разчистеше бъркотията горе. Неговата, на Королис съдба беше тук долу, на триста метра под краката им.

ГЛАВА 54

Крейн неволно отстъпи назад и удари рамото си в металната стена на Базата. Гледаше и не вярваше на очите си.

Платформата, на която стояха, стърчеше на десетина метра над океанското дъно, където беше вградена основата на Базата. Пейзажът беше странен, почти лунен. Морското дъно рязко се издигаше и снишаваше в неземни малки хълмове, долини и вълнообразни хребети, отчасти залети от вода. Всичко беше обагрено в тъмношоколадов цвят и на слабата светлина от купола блестеше със загадъчно и злоещо сияние. Всъщност всичко бе покрито с тиня — противно воняща тиня.

Но не това привлече ужасения му поглед, а гледката горе.

Куполът, който обграждаше и предпазваше Базата, се извисяваше в лека извивка, докато не се скриеше от поглед. По обшивката бяха заковани отвесни тежки скоби, издигащи се право нагоре по металната повърхност. Близо до върха на Базата се виждаше тесният мост, водещ към Приемната на Коритото, по който Крейн беше минал преди седмица. Отдолу беше една от масивните тръбообразни спици, които като кухи шишове свързваха купола и Базата. Крейн беше видял и нея.

Само че сега спицата изглеждаше съвсем различна. Там, където се срещаше със стената на станцията, извираха бурни потоци разпенена вода — източникът на страховития грохот. От дупка в спицата за налягането се изливаше буен водопад със смъртоносната сила на автоматен откос. Докато Крейн гледаше, пробойната сякаш се разшири и струята морска вода стана по-силна.

Макар и зашеметен от поразителната гледка, Крейн мигновено осъзна няколко неща. Независимо дали се дължеше на структурен дефект, или на саботаж, това беше експлозията, която беше чул. И въпреки обичайната делова атмосфера в Базата нещата съвсем не бяха наред. Ако Контрол върху пораженията все още не знаеха, всеки момент щяха да разберат.

Изведнъж всичките му надежди се превърнаха в страхове.

Той инстинктивно се обърна към люка, сякаш искаше да се върне и да предупреди работниците в Сондажния комплекс за опасността, но си спомни, че аварийният люк е еднопосочен и връщането е невъзможно. Освен това морското дъно беше почти изцяло закрито от черна вода, която се стичаше като дъжд около тях от разширяващата се пробойна. След няколко минути малката платформа под краката им и изходният люк щяха да бъдат под водата.

Изведнъж почувства болка в ръката, погледна и видя, че Хюй Пионг я е стиснала и се е втренила нагоре във въртящия се калейдоскоп от вода. Лицето и косата ѝ бяха мокри от пръските. Той внимателно измъкна ръката си.

— Хайде. Не бива да оставаме тук.

— Не мога — прошепна тя.

Беше казала същото и преди малко.

— Нямаме избор — отвърна Крейн.

Очите им се срещнаха и тя наведе глава.

— Страхувам се от височини.

Той се вторачи в нея. „По дяволите!“

Крейн пое дълбоко дъх и после, като се мъчеше да не обръща внимание на бурята от вода отгоре и на студения смразяващ дъжд, който валеше около тях, сложи ръка на рамото ѝ и нежно я погледна в очите.

— Стегни се, Хюй. Трябва.

— Но...

— Аз съм плътно зад теб. Обещавам.

Водата се стичаше по лицето ѝ. Тя дълго го гледа, а после преглътна и кимна.

Крейн я обърна към сивия метален корпус на Базата и сложи дясната ѝ ръка на най-долната скоба.

— Изкачвай обръчите един по един.

За миг Хюй остана неподвижна и той се запита дали страхът не я е парализирал. Но после, бавно и предпазливо, тя сложи лявата си ръка на следващата скоба, изпробва здравината ѝ, надигна се и сложи левия си крак на по-горната.

— Точно така — насърчи я Крейн. — Браво.

Пионг преодоля още няколко обръча и той също започна да се катери. Металните скоби бяха студени и коварно хлъзгави. Мирисът на

мръсна трюмна вода дразнеше ноздрите му.

Качваха се бавно. Мълчанието се нарушаваше само от сподавените стонове на Хюй. Бученето се усили и Крейн се осмели да погледне нагоре. От пробойната се лееха огромни стени от вода, извиваха се в спирали надолу. Отвсякъде се издигаше лека мъгла от ситни пръски. Осветена от слабите натриеви лампи, тя изглеждаше неземна и странна, коварно красива.

Кракът на Пионг се подхлъзна и обувката ѝ мина в опасна близост до лицето му. Тя писна и се притисна до обръчите.

— Не мога. Не мога!

— Успокой се — каза Крейн. — Дишай дълбоко и бавно и не поглеждай надолу.

Хюй кимна, без да обръща глава, вкопчи се в скобите и продължи да се катери.

Вече бяха изминали десетина метра. Буйните потоци се засилваха и обливаха ръцете и лицата им. Крейн знаеше, че колкото повече се приближават до дупката, толкова по-силен ще става пороят.

След още една-две минути катерене Пионг спря. Беше се задъхала.

— Трябва да си почина.

— Добре. Хвани се здраво и се облегни на обръчите. Справяш се отлично. — Той тайно се зарадва на кратката почивка. Дишаше тежко и пръстите го боляха от стискането на студените метални скоби.

Предполагаше, че са пред Бариерата. Обшивката на Базата се простираше във всички посоки като огромна сива монолитна скала от метал. Крейн погледна надолу, между краката си. Правата линия скоби, които вече бяха изкачили, чезнеше в пръските вода и мъглата. Едва забеляза малката платформа, където бяха излезли — беше като точка под него. Още по-надолу, докъдето виждаше, морското дъно беше залято от неспокойния, бурен океан.

— Не те попитах нещо — изкрещя Крейн, за да надвика рева на водата.

— Какво? — Хюй не откъсваше очи от металните обръчи.

— Къде ще влезем отново в Базата?

— Не съм сигурна.

Дъхът му секна.

— На горните нива има един, може би два входни люка, но не знам на кои етажи са.

— Така ми се пада. — Той избърса очите си и изтръска водата от косата си.

Оставаха им още тридесетина метра. Крейн неспокойно погледна нагоре към повредената спица за налягането. Огромната хоризонтална тръба, почти закрыта от водопадите, които се изливаха от разкъсаната обшивка, беше само два етажа над тях. Лавината вода беше толкова плътна, че Крейн не можеше да види дали е пробита и самата База. Погледът му проследи скобите нагоре. За щастие, те бяха закрепени с болтове близо до отвесния край на станцията, на разстояние от спицата. Въпреки това вълните черна морска вода обливаха обръчите над главите им.

Щеше да е дяволски трудно да се изкатерят.

Мускулите му започваха да се схващат. Ако веднага не започнеха да се катерят, нямаше да успеят.

— Хайде — извика Крейн.

Продължиха бавно нагоре. Силата на водата се увеличаваше. Проливният дъжд се сипеше върху тях почти хоризонтално и с нарастваща ожесточеност.

Крейн едва виждаше краката на Хюй сред пръските.

— Внимавай! — изкрещя той. — Дръж се здраво, преди да направиш следващата крачка!

Понечи да добави още нещо, но солената вода нахлу в устата му и той се закашля.

„Издърпай се. Опри се на крака. Протегни ръка към следващата скоба. Отново се издърпай“. Опита се да не мисли за нищо друго освен за катеренето, потопа се в ритъма му. Водата вече извираше право срещу него, пълнеше очите и ушите му, дърпаше пръстите му и се опитваше да го отскубне от скобите. Беше изгубил представа на каква височина са се покатерили и беше невъзможно да прецени, защото водата го обливаше, заслепяваше го и го смразяваше. Имаше чувството, че целият свят е вода. Главата му се замая.

Крейн се вкопчи в следващия обръч. Ръката му започна да се изплъзва и той се хвана по-здраво, извърна лице от водата, пое дълбоко дъх и се изтегли нагоре. „Трябва да сме срещу спицата — помисли си. — Пороят не може да продължи още дълго“.

Изведнъж се чу писък. Разнесе се точно над него, но бучащият рев на водата почти го заглуши. След миг нещо го удари силно по главата и раменете. Ударът беше толкова внезапен и неочакван, че Крейн едва не пусна скобата от изненада. На врата му увисна нещо, което се хвърляше и мятеше. Той стоеше заслепен, давеше се във водовъртежа, бореше се да се задържи за обръчите.

След това чу още един вик, този път в ухото си, и изведнъж всичко му стана ясно. Пионг се беше подхлъзнала и в отчаян опит да се спаси беше успяла да се вкопчи в него, преди да полети към бездната.

— Хюй! — изкрещя той.

ГЛАВА 55

— Хюй! — отново извика Крейн.

Тя изстена и допря до лицето му студената си мокра буза.

— Дръж се здраво! Ще опитам да се изкатеря!

Събра цялата си енергия и протегна ръка към следващата скоба. Беше истинско мъчение, защото Пионг бе увила ръце около врата му и го теглеше надолу. Пръстите му докоснаха обръча и после се изплъзнаха. Той изпъшка и опита отново. Този път успя да се хване, изтегли се нагоре и се вкопчи в следващата скоба. Хюй бе притиснала колене до хълбоците му, глезените ѝ бяха склучени около краката му.

Крейн се хвана за по-горния обръч и с неимоверно усилие се издърпа нагоре. И в същия миг осъзна, че страховитият водовъртеж около протегнатата му ръка леко отслабва. Това му даде нови сили и той бързо изкатери следващите скоби. Главата и раменете му се показаха над преплитащите се водни струи. Той спря да си почине. Гърдите му се повдигаха, мускулите му трепереха. След минута Крейн изкатери още няколко обръча.

Сега бяха над водата, която течеше като бурна река на няколко сантиметра под краката им. Крейн се подпря, хвана ръката на Хюй и я насочи към най-близката скоба, после бавно и внимателно ѝ помогна да стъпи.

Стояха неподвижно, задъхани и с разтуптени сърца. Водопадът се лееше под тях.

Стори им се, че минаха часове, докато стояха така, без да разговарят, но Крейн знаеше, че не са повече от пет минути. Най-последно пое дъх и каза:

— Хайде. Почти стигнахме.

Пионг не го погледна. Дрехите ѝ бяха залепнали за слабото ѝ тяло и тя цялата трепереше.

Крейн се запита дали го е чула.

— Хюй! Трябва да продължим!

Тя примига, после разсеяно кимна. Шокът и изтощението бяха прогнали страха.

Отново започнаха бавно да се катерят. Крейн бе скован от студ и умора. Опита се да брои обръчите, но колкото и да се мъчеше, не можеше да се съсредоточи. Погледна надолу само още веднъж. Скобите под краката му се губеха в хаоса от вода. Не се виждаше нищо друго нито повърхността на Базата, нито извивката на купола, нито морското дъно. Изглеждаше невъзможно да са се изкатерили по тази адска пътека.

Хюй каза нещо, но той не го разбра и мъчително, като насън, вдигна глава. Тя сочеше на три-четири метра нагоре, където имаше друга малка платформа.

Със сетни усилия се изтеглиха на нея. Тук също имаше необозначен люк. Крейн се взря в него. Ами ако беше херметизиран? Щяха да загинат, ако не можеха да влязат. Ако надигащата се вода не ги удавеше, щяха да умрат от студ.

Пое си дълбоко дъх, хвана здраво дръжките, завъртя колелото и натисна с всичка сила. Херметизацията се наруши, засвистя въздух и люкът се отвори навътре. Крейн почти натика Хюй в него, вмъкна се след нея и го затвори.

Отново бяха в Базата.

ГЛАВА 56

Влязоха в тесен тъмен коридор. Отнякъде се чуваше вой на аларма.

В следващия коридор ревът на сигнала за тревога беше много посилен. Нямаше никого.

— Единадесета палуба — отбеляза Пионг. — Жилищните помещения.

— Трябва да стигнем да центъра за конференции на дванадесето ниво. Доктор Вандербилт ме чака там.

Крейн влезе в първата каюта, взе хавлия от банята и я метна на раменете на Хюй. Хукнаха към най-близкото стълбище. На етажа, изглежда, нямаше никого. Разминаха се само с един човек — мъж от поддръжката в работен комбинезон, който спря и ги зяпна.

Изкачиха стълбите и се втурнаха през най-горното ниво на Базата. За разлика от единадесетата, дванадесетата палуба беше пълна с хора — стояха на групи в коридорите и пред отворените входове. Лицата им бяха напрегнати и уплашени.

Центърът за конференции се състоеше от нещо като зала за лекции, заобиколена от няколко малки стаи за почивка. В залата се бяха събрали пет-шест души и тихо разговаряха. Щом Крейн и Пионг влязоха, всички млъкнаха. От групата се отдели мъж — висок и слаб, с червеникава коса и късо подстригана брада. От джоба на лабораторната му престилка се подаваха очила.

— Доктор Крейн?

Крейн кимна.

— Аз съм Джийн Вандербилт. — Океанографът ги огледа от главата до петите, но не каза нищо. — Елате да ви запозная с другите.

Крейн нетърпеливо изслуша имената им и се ръкува с всеки.

— Откровено казано, учуден съм, че ви виждам — каза Вандербилт. — Не очаквах, че ще успеете.

— Защо? — попита Крейн и се запита дали Вандербилт знае, че го издирват.

— Защото осма палуба е изцяло наводнена. Люковете са херметизирани и асансьорните шахти са затворени.

— Изцяло наводнена? — Крейн се стъписа. Значи в Базата наистина имаше пробойна. Сега нямаше начин някой от класифицирания сектор да стигне до горните нива на станцията.

— И някои отделения на седма палуба. Нали така? — Вандербилт се обърна към един нисък мургав техник, казваше се Гордън Стампър.

Човекът кимна енергично.

— В момента близо шестдесет процента от седма палуба са под водата. През последните пет минути се наводниха отделенията от седмо до четиринадесето.

— Изглежда, сте открили друг маршрут — отбеляза Вандербилт и отново погледна Крейн изпитателно.

— Да, но сега е недостъпен — отвърна Крейн. — Едната от спиците за налягането е пробита и водата се излива в пространството между Базата и купола. Аварийният изход на второ ниво вече е под водата.

— Да, знаем за сплицата — каза Вандербилт. — Ремонтните екипи са тръгнали.

— Пробойната е много сериозна — каза Крейн.

— Няма спор — рече Стампър. — Извинете ме, но трябва да се върна при екипа си.

— Елате пак след петнадесет минути и ми докладвайте какво е положението — каза Вандербилт.

Стампър кимна и тръгна.

— Той докладва на вас? — попита Крейн.

Вандербилт кимна.

— Аз съм с най-висок чин на палубите над осма.

— А къде са военните?

— Повечето работят по запушването на пробойната и запазването целостта на корпуса.

— Казахте, че знаете за пробойната. Имате ли представа какво я е причинило?

Учените се спогледаха, после Вандербилт каза:

— Саботаж.

— Сигурен ли сте?

Отново настъпи неловко мълчание.

— Роджър Корбет е попаднал на саботьорката, докато е поставяла експлозивите.

— Саботьорка? Жена?

— Мишел Бишоп.

Хюй Пионг ахна.

— Не — каза Крейн. — Не е възможно.

— Корбет е успял да набере номера на помощника си Брус на мобилния си телефон. Чул го е от собствената й уста.

Твърде много неща се бяха случили за съвсем кратко време и Крейн все още не беше започнал да асимилира ужасния шок. Побиха го ледени тръпки, които нямаха нищо общо с мокрите му дрехи. „Мишел? Не, не може да бъде“.

— Къде са те сега? — попита той.

— Не са избягали от осма палуба. Смятаме, че и двамата са загинали при експлозията.

Крейн разбираше, че в момента не може да мисли за това. С огромно усилие прогони мислите за Бишоп и Корбет и пое дълбоко дъх.

— Пробойната не е единственият ни проблем. Всъщност може би не е най-големият.

— Нали сте тук, за да ни обясните какво става. Поне така казахте.

Крейн огледа събралите се учени — бяха дошли още неколцина.

— Колко от вас имат достъп до секретна информация?

Двама души вдигнаха ръце. Единият беше Вандербилт.

Въпреки шока и умората Крейн разбираше, че ще наруши всички протоколи за сигурност, които се беше заклел да спазва, но не го беше грижа.

Той набързо описа положението — какво всъщност копаят, подозренията на Ашър, странното заболяване и откриването на произхода му, шифрованите послания и какво представлява ППИО. Пионг се обаждаше от време на време, за да изясни нещо или да добави своя забележка. Крейн говореше и наблюдаваше лицата на учените. Някои, включително двамата с достъп до секретна информация, кимаха, сякаш личните им подозрения бяха потвърдени.

Други изглеждаха стъписани и изпълнени с недоверие, а един-двама дори скептично настроени.

— Королис е поел военното командването на Базата каза в заключение Крейн. — Не знам какво е направил с адмирал Спартан, но сега се намира в Стъклоно топче Три, твърдо решен да проникне в границата Мохо. Доколкото разбрах, това може да се случи по време на днешното спускане, всъщност всеки момент.

— Какво предлагате да направим? — попита Вандербилт.

— Трябва да се свържем с повърхността, с АмШел или още по-добре с Пентагона, и да кажем на отговорните служители да сложат край на това безумие.

— Няма да е лесно.

Крейн погледна океанографа.

— Защо?

— Не можем да се свържем с повърхността. Вече опитахме.

— Какво не е наред?

— Комуникационните средства на седма палуба са наводнени.

— По дяволите — измърмори Крейн.

Настъпи кратко мълчание.

— Аварийната капсула — каза Пионг. Всички се обърнаха към азиатката.

— Какво имате предвид? — попита един учен.

— Щом не можем да се свържем с повърхността, значи ще трябва да отнесем съобщението на ръка.

— Тя има право — обади се друг учен. — Не можем да останем тук. Не и ако онова, което каза доктор Крейн, е истина.

— Има и още нещо — добави Пионг. — Ако не могат да запушат пробойната в сплицата, нивото на водата навън ще продължи да се повишава.

— Базата не е построена да издържа на налягането на тази дълбочина — каза друг. — Ще се взриви отвътре.

— Капсулата може да побере стотина души — каза Вандербилт. — Ще има място за всички, които в момента са на горните палуби.

— А хората долу, в секретните нива? — попита Крейн.

— Още една причина да излезем на повърхността колкото е възможно по-бързо — отвърна Вандербилт. — Комуникациите са

прекъснати. Колкото по-скоро отидем горе, толкова по-бързо ще изпратят тук спасителни и ремонтни екипи.

Крейн огледа групата. Учените кимаха одобрително.

— Тогава въпросът е решен — каза Вандербилт. — Да започнем да прехвърляме персонал в аварийната капсула. Ще ми трябват доброволци да проверят девета, десета и единадесета палуба и да изпратят тук когото намерят.

— Аз ще отида на девета палуба — каза Крейн. — Познавам я по-добре от другите.

Вандербилт кимна.

— Добре. Ще се срещнем отново тук веднага щом приключите.

Крейн се обърна към Пионг.

— Ще помогнеш с качването в капсулата, нали?

Тя кимна.

— Веднага се връщам. — Той окуражително стисна ръката ѝ, после се обърна и хукна по коридора.

ГЛАВА 57

Рафърти завъртя рошавата си глава в тясното, миришещо на пот пространство в Стъклено топче Три.

— Сър.

Королис отмести очи от контролните уреди и го погледна.

— Сензорите отчитат аномалия в седиментния пласт.

— Къде?

— На по-малко от два метра под мястото на копаенето.

— Как се държи пробивната машина?

— Малко странно, сър. Щателно проверяваме всички показания.

Королис разсеяно кимна.

— Намалете скоростта наполовина.

— Слушам, скоростта наполовина.

— Нещо особено в данните за аномалията?

— Все още нищо, сър. Водата съдържа твърде много седимент.

Трябва да се приближим.

— А ултразвукът?

— Има твърде много смущения отдолу, сър.

Королис потърка слепоочията си и прокле наум несъвършената апаратура. Изглежда, колкото повече се спускаха към аномалията, толкова по-ненадеждни ставаха уредите.

В сферата беше горещо и той избърса потта от челото си, после се вторачи в гумената рамка на външния видеоекран, натисна бутон на командното табло и активира прожектора под Топчето. Малкият екран мигновено показа бурен ураган от тиня и камъни — пробивната машина копаеше седимента под тях. Вакуумната тръба изсмукваше всичко и после го разпръскваше по морското дъно. Водата беше тъмна. „Много е мътна, по дяволите“ — помисли Королис, угаси прожектора, дръпна се назад и нетърпеливо забарабани с пръсти по лостовете на видеоекрана.

Отвън се чу приглушен тътен, сякаш от далечно разстояние. Доктор Флайт беше поставил поредния укрепителен обръч в шахтата.

Радиопредавателят се включи.

— Стъклено топче Три, тук Контрол на спускането.

Королис взе предавателя.

— Казвайте, Контрол на спускането.

— Доклад за експлозията, сър.

— Да го чуем.

— В северната спица за налягането очевидно има пробойна.

— А Базата?

— Осма палуба е наводнена и непроходима. Над петдесет процента от седма палуба също са под водата.

— Седма палуба? Невъзможно. Всички палуби са херметически затворени.

— Да, сър, но поради местонахождението на пробойната, водата прониква през вентилационните шахти. Съобщиха ни, че експлозията е причинена от...

— А ремонтните екипи? Контролират ли положението?

— Люковете на палубите непосредствено над и под пробойните са залостени. Приливът на вода е спрял.

— Свършили сте добра работа.

— Но водата се издига и в кухината на купола, сър. И ако седма палуба продължи да се наводнява, Бариерата ще бъде подложена на голямо налягане.

Королис почувства пулсираща болка в главата.

— Пробойната в спицата трябва веднага да бъде запушена.

— Но, сър.

— Не искам да чувам никакви оправдания. Вземете колкото ремонтни екипи са необходими и го направете.

— Сър — прошепна в ухото му Рафърти.

— Изчакайте — троснато заповяда в предавателя Королис, отдалечи го от устните си и погледна инженера. — Да, доктор Рафърти?

— Засичам насрещно движение.

— Откъде?

— Не съм сигурен, сър. Допреди минута нямаше нищо, появиха се изведнъж.

Королис примига озадачено.

— Стражите?

— Не е ясно какво е. Много по-големи са от стражите. И се движат бързо.

Королис доближи лице до екрана и отново запали външния прожектор.

— Обезопасете пробивната машина. Не виждам нищо в тъмнината.

— Слушам. Обезопасявам пробивната машина.

Королис се втренчи във видеоекрана. Сивкавата вихрушка от пясък и седимент под тях се разсея. И после те се появиха — същински призраци, материализиращи се от мъглата.

Бяха два. Външността им беше неописуемо красива като на помалките им събратя на борда на Базата ослепителен, неземан калейдоскоп от постоянно променящи се цветове — кехлибарен, аленочервен, лилаво-синкав и хиляди други, толкова ярки в черните дълбини, че заплашваха да претоварят сензорите на камерата. Бяха много по-големи от стражите — дълги около метър и с блестящи кристални опашки, които се размахваха и потрепваха, и десетки пипала, развяващи се вълнообразно от всички страни. Спряха под сферата и започнаха да се реят, сякаш чакаха. Королис гледаше с широко отворена уста.

Не беше виждал по-красиво нещо и почувства, че главоболието му, неприятната, изнервяща топлина, която го обгръщаше, и всеки физически дразнител се отдръпват пред вълшебството им.

— Дошли са да ни поздравят — промълви той.

— Сър? — обади се гласът от предавателя.

Королис едва успя да откъсне очи от екрана. В същия миг главоболието се върна, толкова силно, че чак му се догади. Той ядосано грабна микрофона.

— Какво има?

— Сър, трябва да знаете още нещо. Получихме доклад от горните палуби. Някои учени се мобилизират.

— Мобилизират се?

— Да, сър. Събират персонала и екипажа и ги насочват към площадката пред аварийната капсула. Изглежда, планират масова евакуация.

Флайт се изсмя доволно, после тихо и напевно издекламира:

— „Сивоока Атино, изпрати им ти вятър попътен“.

Без да му обръща внимание, Королис доближи микрофона до устните си и нареди:

— Никой да не напуска Базата без мое разрешение. Уобърн няма ли персонал на горната палуба?

— Да, сър. Те са на стълбището за осма палуба и помагат на екипа от Контрол върху пораженията.

— Справете се с положението. Край.

— Слушам, сър. — Предавателят изчурулика и млъкна.

Королис отново се обърна към Рафърти.

— Какво е разстоянието до аномалията?

— Един метър точно под работния обект.

— Можеш ли да кажеш какъв е съставът ѝ?

— Ще проверя. — Инженерът се наведе над уредите. Изглежда, е съставена от някакъв свръхплътен материал.

— Размери?

— Неизвестни. Разпростира се във всички посоки.

— Нов пласт?

— Малко вероятно, сър. Повърхността е абсолютно симетрична.

„Абсолютно симетрична. Един метър точно отдолу“ помисли Королис и сърцето му се разтупка.

Той разсеяно избърса челото си и облиза устни.

— Какво е състоянието на впръскващата въздух система?

— Сто процента оперативна.

— Добре. Нека пробивната машина копае встрани от шахтата. След това вкарайте нея и Буболечката в тунела и използвайте стабилизиращата ръка.

— Слушам, сър.

Королис погледна доктор Флайт и после отново инженера и без да пророни дума, завъртя стола си към екрана и насочи вниманието към картината.

ГЛАВА 58

Крейн претърси девета палуба за двадесет минути. Обикновено оживена по всяко време на денонощието, сега тя приличаше на запустял град. Кинотеатърът представляваше гробище от празни седалки. В библиотеката нямаше никого. Магазинът беше затворен. Прозорците бяха тъмни, а масите в кафенето — празни и самотни. Крейн откри един работник, който спеше в мултимедийния център, и един техник в Медицинския комплекс, където се отби, за да си вземе лекарската чанта. Изпрати и двамата на дванадесета палуба.

Влезе в празното перално помещение и грабна още една хавлия, след това се върна на Таймс Скуеър и още веднъж огледа заведенията. Тишината беше зловеща. Във въздуха се носеше миризма на печено кафе и от едното кафене се чуваше музика. Имаше и друг звук слабо скърцане, идващо от осма палуба, точно под него. Това неволно му напомни за времето, прекарано в подводници, и за странното, почти зловещо стържене на резервоарите за баласт, докато се пълнят с морска вода. Тръгна нагоре по стълбите и мислите му се върнаха към Мишел Бишоп. Не искаше да повярва, че тя е саботьорът, но от друга страна, разбираше, че вероятно това е единственото обяснение защо не бе организирала учените и не му се беше обадила, както беше обещала. Някой ден може би щеше да се опита да разбере мотивите ѝ, но в момента нямаше представа защо го е сторила.

Замисли се за последния им разговор по телефона.

„Спартан няма да прекрати копаенето, така ли?“ — беше попитала Бишоп. Едно нещо поне беше болезнено ясно — не беше задала този въпрос от чисто любопитство.

Стигна до дванадесета палуба и бързо тръгна по вече утихналите коридори. Площадката за аварийната капсула представляваше голяма камера в съседство с Компресионния комплекс. Крейн влезе и видя, че двадесетина души са се наредили пред метална стълба, монтирана в отсрещната стена — водеше до тежък люк в тавана. Отгоре се процеждаше слаба синкава светлина.

Вандербилт стоеше до стълбата и контролираше качването на борда. Хюй Пионг беше до него.

— Имаше ли хора долу? — попита Вандербилт.

— Само двама.

Океанографът кимна.

— Тогава това са всичките. Проверката на другите три палуби вече приключи.

— Колко общо са хората?

— Сто и дванадесет. — Вандербилт кимна към опашката, виеща се към стълбата. — Щом се качат и последните, започваме процедурите по изстрелването.

— Къде е Стампър?

— Той и екипът му вече са в капсулата. Не могат да направят нищо повече за пробойната.

Крейн се обърна към Хюй Пионг.

— Защо не си на борда? — Махна влажната хавлия от раменете ѝ и сложи сухата.

— Чаках те.

Наредиха се на опашката. Докато чакаха, Крейн установи, че в съзнанието му отново се промъкват мисли за Мишел Бишоп. Тя беше последното, за което искаше да мисли в момента, и за да се разсее, той се обърна към Хюй.

— Какво щеше да ми казваш?

Тя се беше увила в хавлията. Погледът ѝ беше унесен.

— Моля?

— Каза, че си декодирала емисията, по-дългата, първата, получена от границата Мохо.

Пионг кимна.

— Да, но това е само теория. Не мога да я докажа, но обяснява нещата.

Бръкна в джоба на престилката си и извади джобен компютър, от който капеше вода.

— Намокрил се е и не знам дали ще работи — каза Хюй, но когато го включи, малкият екран светна. Тя написа поредица команди. Отвори се прозорец с бинарни числа.

— Това е — каза тя. — Дигиталният поток, който доктор Ашър е запаметил като initial.txt и не е успял да декодира. Докато те чаках,

пробвах различни криптографски атаки, но без резултат. Шифърът, изглежда, няма нищо общо с математическите изрази, които Ашър е декодирал.

Опашката постепенно намаляваше. Пред тях оставаха десетина души.

— И? — каза Крейн.

— Тъкмо щях да се откажа, когато си спомних какво ми каза за ППИО. Те използват не едно, а няколко вида предупреждения — изображения, символи, текст. Замислих се и реших, че онзи, който е заровил посланията под границата Мохо, може би също е използвал няколко вида предупреждения и вероятно не всичките са забранени математически изрази, затова започнах да експериментирам. Първо опитах да просвирия посланието като аудиофайл, но нямаше резултат. След това се запитах дали не е графично изображение и го разложих по различни начини. Заинтригуваха ме повтарящите се двойки единици в първата половина на редицата и ги разделих на две равни части. Ще забележиш, че първото изображение е оградено от единици. Съотношението между единиците и нулите в двете изображения е абсолютно еднакво. Изглежда, посланието трябва да бъде разделено наполовина.

Пионг почука с писеца по екрана. Бинарният ред се появи отново, този път разделен на две.

```
10000001110000000000000000000001
10000000000000111000000000000001
10000000000000000000000000000001
100000000000000000000010000000001
10000000000000000000000000000001
10000011000000000000000000000001
1000000000000000000000000000110001
10000000100000000000000000000001
10000000000000000000000000000001
100000000000000000000000011000001
10000000000000000000000000000001
10000000000000000000000000000001
10000000000000100000000000000001
10000000000000100000000000000001
10000000000000000000000000000001
```

Тя погледна Крейн.

— Виждаш ли нещо различно в сравнение с горното изображение?

Той се вгледа в екрана.

— Единиците са събрани заедно.

— Именно. — Хюй очерта групите с писеца.

— Това говори ли ти нещо?

Крейн поклати глава.

— Не.

— На мен обаче ми говори. Мисля, че това е изображение на нашата слънчева система. — Тя посочи. — Центърът е слънцето. Заобиколено е от вътрешните планети. И се обзалагам, че ако провериш в звездните карти, ще откриеш, че са в позициите си отпреди шестстотин години.

— Времето на заравянето.

— Точно така.

— А какво представлява второто изображение? Изглежда хаотично като шум.

— Да, всъщност е абсолютно хаотично. Проверих.

Крейн се намръщи и загледа обърканата плетеница от единици и нули. После изведнъж му хрумна смразяваща кръвта мисъл.

— Смяташ ли, че означава Армагедон, краят на света?

Пионг кимна.

— Мисля, че това е друг вид предупреждение. Ако безпокоим онова там долу — Гласът ѝ заглъхна.

Той се втренчи в нея.

— Слънчевата система ще се взриви.

— В прекия и преносния смисъл.

Вандербилт помагаше на една жена да се качи към аварийната капсула. Хюй пристъпи напред и се хвана за стълбата, но Крейн я спря.

— Браво!

Тя се обърна към него.

— Защо?

— Да се криеш в лабораторията и да имаш присъствието на духа не само да работиш върху проблема, но и да го решиш — Той поклати глава.

В същия миг вратата на камерата се отвори и на прага застана морски пехотинец с щурмова пушка AR-15.

Погледът му обходи Крейн, Пионг, Вандербилт и жената, която прекрчаваше прага на люка.

— Дръпнете се от стълбата — изрева той.

Крейн се обърна към него.

— Евакуираме станцията и отиваме за помощ.

— Няма да има евакуация. Всички трябва да слезат и да се върнат на работните си места, а аварийната капсула да бъде обезопасена.

— По чия заповед? — попита Вандербилт.

— На капитан Королис.

— Королис е болен — заяви Крейн.

— Аз съм старшият учен тук — рече Вандербилт. — И поемам командването, след като долните нива са недостъпни. Евакуацията ще продължи.

Командосът насочи оръжието си срещу тях и каза с абсолютно монотонен и безизразен глас:

— Имам заповеди. Всички да напуснат аварийната капсула.

Крейн отмести поглед от дулото на пушката и се втренчи в очите на агента от Черни операции. Бяха твърди като кремък и безчувствени. Нямаше никакво съмнение, че заплахата е сериозна.

Жената на стълбата се вцепени, после захлипа и започна да слиза.

ГЛАВА 59

Крейн се вторачи в морския пехотинец на прага, само на петнадесет крачки от него.

На цели петнадесет крачки.

Ръцете му се свиха в юмруци. В главата му несъзнателно се оформи план. Погледна Вандербилт. Океанографът отвърна на погледа му и между тях премина мълчаливо разбирателство. Вандербилт едва забележимо кимна.

Очите на Крейн се върнаха на автоматичната пушка. Разбираше, че не може да стигне до нея, без да го застрелят. Но ако привлечеше вниманието на командоса, щеше да даде възможност на Вандербилт да пристъпи към действие.

Той направи крачка напред.

Агентът от Черни операции бързо се обърна към него, сякаш усетил намеренията му.

В същия миг в коридора се появи тъмен силует и се чу познат глас:

— Прибери оръжието.

Командосът се обърна. Зад него стоеше адмирал Спартан. На челото му имаше рана. Униформата му се беше втвърдила от засъхнала кръв. В дясната си ръка държеше тежък сив пистолет. Лицето му беше бледо, но изпълнено с решителност.

— Казах, прибери оръжието — тихо повтори той.

В продължение на един безкраен миг никой не помръдна, а после агентът от Черни операции рязко насочи пушката към Спартан. С едно-единствено плавно движение адмиралът вдигна пистолета и стреля. Изстрелът прозвуча оглушително в затвореното пространство. Морският пехотинец политна назад. Оръжието му изтрака на пода. Жената на стълбата изпищя.

Спартан не помръдна, продължаваше да държи на прицел безжизненото тяло. След това се наведе, взе автоматичната пушка и се

обърна към Крейн. Вандербилт помогна на жената да се качи по стълбата и направи знак на Хюй Пионг да я последва.

Крейн отвори лекарската си чанта, за да извади марля и бинтове, но адмиралът махна с ръка.

— Къде бяхте? — попита Крейн.

— Заключен в каютата си.

— Как излязохте?

Спартан размаха пистолета и се усмихна мрачно.

— Знаете ли какво се случи?

— Знам достатъчно. Всички ли са в аварийната капсула?

— Всички от девета, десета, единадесета и дванадесета палуба.

Общо сто и дванадесет души. Осмо ниво е наводнено. Никой от подолните палуби не можа да го премине.

По лицето на адмирала пробяга гримаса на болка.

— Жизненоважно е да отведете тези хора оттук колкото е възможно по-бързо.

— Няма да спорим. Да се качваме на борда.

Спартан поклати глава.

— Аз оставам тук.

— Не можете. Няма гаранции, че спасителите ще пристигнат навреме. Королис е в Стъклено топче Три. Всеки момент може да стигне до границата Мохо. Един Господ знае какво ще стане тогава.

Адмиралът посочи с пистолета си към командоса.

— Идват и други като него. Ще спрат изстрелването на капсулата и ще ви попречат да напуснете Базата. Не мога да го допусна.

Крейн се намръщи.

— Но...

— Това е заповед, доктор Крейн. Спасете колкото можете повече хора. Качвайте се в капсулата.

Крейн се поколеба само миг, после застана мирно и козирува, въпреки че беше без униформа. Спартан също отдаде чест. Лицето му се разтегли в студена усмивка. Крейн се обърна и последва Вандербилт нагоре по стълбата.

— Докторе? — извика адмиралът.

Крейн погледна през рамо.

Спартан извади визитна картичка от джоба си и протегна ръка.

— Когато стигнете до „Кралят на бурите“, обадете се на този човек и му разкажете всичко.

Крейн погледна визитката. Там беше щампован печатът на Министерството на отбраната и надпис Колин Макфърсън, (203) 111–1011. Име и телефонен номер, нищо повече.

— Добре, сър.

— Успех.

Крейн за последен път кимна на адмирала и после бързо се изкачи по стълбата и се провря през люка. Озова се в малка отвесна тръба, осветена от неонов лампи. Стълбата продължаваше нагоре. От двете ѝ страни имаше големи тръби. Отдолу се чу глухо изтракване — Спартан затваряше люка.

Крейн изкачи още двадесет стъпала и влезе в ниско овално помещение, слабо осветено в същото бледосиньо като тръбата за достъп. Пейките — пред всяка имаше предпазна преграда — бяха препълнени със седнали хора. Някои се държаха за ръце. Цареше тягостна тишина. От време на време някой казваше нещо шепнешком, Крейн забеляза познати лица. Брус, помощник-психиатърът. Гордън Стампър, техникът. Лаборанти, пекари на пица, монтьори, библиотекари, касиери от магазина, сервитьори — представители на всички социални групи и професии в Базата, с които беше работил или бе имал контакти през последните две седмици.

Отсъствието на двама души биеше на очи. Роджър Корбет и Мишел Бишоп.

Вдясно имаше малко контролно табло. Пред него седяха Вандербилт и някакъв учен, вероятно инженер, когото Крейн не познаваше.

— Къде е адмирал Спартан? — попита Вандербилт.

— Той ще остане.

Океанографът кимна, стана, затвори входния люк и се обърна към другия учен.

Над главите им се разнесе тихо бръмчене.

— Отделянето започна — съобщи мъжът пред командния пулт.

Вандербилт избърса ръце в престилката си и каза:

— Има петминутно предстартово броене, докато цикълът на херметизация завърши.

— След колко време ще сме на повърхността?

— За малко повече от осем минути след отделянето от купола. Поне така пише в документите.

Крейн преметна на рамо лекарската си чанта и тръгна покрай двете редици пейки да провери дали има ранени. След това се върна при централното командно табло. Хюй Пионг — седеше зад Вандербилт — му се усмихна, когато се настани до нея.

— Готова ли си? — попита той.

— Не.

В стената имаше малък кръгъл илюминатор. Изглеждаше същият като онзи, до който Крейн беше седял, докато се спускаше с батискафа. Той се наведе, погледна и видя стълбата, водеща надолу към херметизирания външен люк.

— Две минути — каза инженерът. — Налягането е добро.

— Питам се нещо — рече Хюй.

— Какво?

— Спомняш ли си, когато ми обясняваше за ППИО и планината Окотило? Каза, че има два вида контрамерки да се попречи на някого умишлено или неволно да нахлуе в подземните пещери, пълни с ядрени отпадъци. Пасивни мерки за сигурност и активни.

— Точно така.

— Разбирам какви може да са пасивните мерки — предупредителни знаци, изображения, гравирани върху метал, и други подобни неща. Но какви може да са активните контрамерки?

— Не знам. На медицинската конференция говориха малко за тях. Само споменаха за съществуването им. Предполагам, че тази информация е класифицирана. Той се обърна към нея. — Защо питаш?

— Стражите, които намерихме, докато копаехме към границата Мохо, са пасивни мерки, както ти каза, и само излъчват предупреждения. Чудех се дали има и активни контрамерки.

— Не знам — бавно повтори Крейн. — Уместен въпрос.

— Една минута — обади се инженерът. В тишината, която последва, Крейн ясно чу отсечения, равномерен ритъм на стрелба от автоматични оръжия.

ГЛАВА 60

Пробивната машина и Буболечката се намираха в страничния спомагателен тунел. Стабилизиращата ръка беше активирана и бе поставила Стъклено топче Три на позиция точно над аномалията. Тези последни стъпки бяха симулирани много пъти и процедурите в реално време бяха изпълнени безпогрешно. Сега членовете на екипажа действаха като хирурзи и използваха само сгъстен въздух и роботизирани ръце. В сферата бе настъпила мъртвешка тишина.

— Още една струя — прошепна Королис. — Внимателно.

— Слушам, сър — отвърна Рафърти.

Тримата общуваха с погледи и кратки реплики. Дори доктор Флайт, изглежда, беше вгълбен в работата. Королис избърса потта от лицето си и отново допря очи до малкия екран. Във въздуха се усещаше страхопочитание и благоговение, сякаш бяха археолози, които разкопават величествена свещена гробница. Пулсиращото главоболие и странният металически вкус в устата му бяха изчезнали безследно.

Инженерът вкара още един облак сгъстен въздух към дъното на дупката. На жълтия блясък на външния прожектор на Топчето се издигна малка буря от седимент и утайка. Вакуумната тръба моментално я изсмука.

— Внимавай — измърмори Королис. — Какво е разстоянието?

— Стигнахме, сър — отвърна Рафърти.

Командирът отново се обърна към екрана.

— Още една струя.

— Слушам, още една струя.

Друг поток сгъстен въздух се стрелна към дъното на шахтата. Големите стражи плаваха от двете страни на сферата. Блестящите им опашки неспокойно се размахваха, а пипалата лениво потрепваха. Приличаха на зрители на представление. И защо не? Имаха пълното право да са тук. Бяха дошли не само да станат свидетели на триумфа му, но и за да го преведат през приказните технологични богатства,

които го очакваха. Не случайността го беше довела до това изключително важно спускане, а съдбата.

— Дай пак — промълви той.

Последва още една струя сгъстен въздух и още една сива буря. Екранът бързо се изчисти, когато вакуумната помпа изсмука частиците. Королис стисна още по-здраво контролните лостове.

Радиопредавателят на командното табло изпраща и се включи.

— Стъклено топче Три, тук Контрол на спускането. Моля, потвърдете...

Без да откъсва очи от екрана, Королис протегна ръка надолу и натисна бутона за изключване на предавателя. В седимента на дъното на работния обект се видя нещо — ярко сияние, досущ отразен блясък на метал.

— Още една струя. Много внимателно, доктор Рафърти. Постепенно и плавно.

— Слушам, сър.

В тъмната застояла вода под тях се стрелна още една вълна сгъстен въздух. Последва нов хаос от сиви и кафяви частици и после, когато мътилката се избистри, Королис затаи дъх.

— Господи!

Въздушната система за впръскване на въздух беше разчистила основата на дупката и се виждаше гладка повърхност, подобна на стъкло. Сякаш някой бе издухал праха от безценен музеен експонат. Долу имаше нещо подобно на мираж или илюзия с безгранична дълбочина — черна безкрайност, простираща се все по-надолу като в бездънен кладенец. Прожекторът на сферата се отразяваше в огледалната повърхност, но на Королис му се стори, че различава друг източник на светлина, неясен и странен, отвъд и под ярката корона.

Стражите от двете страни на Топчето се развълнуваха. Вече не се задоволяваха само да се реят, а неспокойно се застрелкаха в тясната шахта.

— Угаси прожектора — нареди Королис.

— Сър? — попита Рафърти.

— Угаси прожектора.

Миг по-късно светлината угасна и Королис можеше да вижда ясно.

Намираха се над огромно празно пространство, от което се разкриваше съвсем малка част. Королис не беше сигурен дали пещерата е кухня, или огледалната повърхност я запълва. Каdifената чернота не даваше точна и ясна представа за нищо освен за необятна дълбочина.

Не. Докато се беше вторачил и едва си поемаше дъх, далеч долу се появи слаба светлина и започна да става по-ярка.

Приближаваше се.

— Сър! — Обикновено сдържаният глас на инженера прозвуча напрегнато. Королис го погледна.

— Какво има?

— Смущенията отдолу спряха. Престанаха да излъчват сигналите.

— Възвърна ли си пълния контрол?

— Да, сър. Безжични й дистанционни системи, сензори, ултразвук, радиация, магнитометър, всичко.

Королис отново се обърна към екрана.

— Те ни се показват!

Светлината беше още по-близо и капитанът забеляза, че леко потрепва, но не лениво и вълнообразно като стражите, а с бързи, резки и напрегнати пулсации. И цветът й беше невиждан — наситен металически блясък, като отражение на черна светлина върху острие на кама. Королис изпита странното, обезпокоително усещане, че не само я вижда, но може да опита вкуса й. Изведнъж по гърба му полазиха ледени тръпки.

— Сър! — обади се Рафърти. — Сензорите отново работят и улових радиационни сигнатури отдолу.

— Какъв вид радиация, доктор Рафърти?

— Всякаква, сър. Инфрачервена, ултравиолетова, гама, радио. Сензорите пощуряха. Не познавам такъв спектър.

— Анализирайте го, доктор Рафърти.

— Слушам, сър. — Инженерът се обърна към малък преносим компютър, прикрепен на командното табло, и започна да въвежда информация.

Королис отново се загледа в малкия екран. Странното блестящо сияние продължаваше да се издига към тях от непрогледната чернота. Необикновеният му цвят ставаше все по-ярък. Нещото бе с формата на

торус. Очертанията му пулсираха ослепително. Королис гледаше зяпнал. Сияещата извънземна гледка донесе отдавна забравен спомен от детството му. Когато беше осемгодишен, родителите му го бяха завели в Италия и бяха отишли на папска литургия в базиликата „Свети Петър“. Папата извади хостия и я вдигна към богомолците и Королис се почувства екзалтиран, сякаш беше ударен от нещо като електричество. Младежкото му съзнание за пръв осъзна значението на пищното бароково зрелище. Там, в храма, папата предлагаше най-чудесния дар във вселената — свещената загадка на осветения хляб.

Разбира се, организираната религия отдавна беше изгубила полезността си за него, но сега, докато наблюдаваше чудното трептящо нещо, той изпита същите смесени чувства. Той беше един от избраните. И това беше дарът на висша сила, най-прекрасният подарък.

Устата му пресъхна и вкусът на метал се върна.

— Някой от вас иска ли да погледне? — прегракнало попита той.

Рафърти се беше навел над лаптопа. Доктор Флайт кимна, надигна се и застана пред екрана. За миг не каза нищо, а после промълви:

— Не светлина, по-скоро мрак се вижда.

Рафърти вдигна глава.

— Капитане!

Королис го погледна.

— Вижте, сър.

Королис се наведе към монитора, който показваше две изображения, всяко виелица от тесни отвесни линии.

— Отначало не можах да разпозная спектъра от електромагнитна радиация. Няма логика и изглежда невъзможно.

— Защо? — Королис се улови, че крадешком поглежда видеоекрана.

— Защото спектърът съдържа вълни и от материя, и от антиматерия.

— Изключено. Материята и антиматерията не могат да съществуват заедно.

— Точно така. Но според сензорите предметът, който виждате на екрана, е съставен и от двете. След това отделих сигнатурата на

материята от тази на антиматерията и получих ето това. — Рафърти посочи монитора.

— Какво е?

— Лъчение на Хокинг, сър.

Доктор Флайт изненадано се обърна към тях.

— Лъчение на Хокинг? — повтори Королис.

Инженерът кимна. Челото му се беше обляло в пот, очите му светеха със странен блясък.

— Топлинни лъчи, каквито се излъчват от краищата на черна дупка.

— Шегуваш се.

Рафърти поклати глава.

— Всеки астрофизик мигновено би разпознал спектъра.

Королис усети, че еуфорията му се разсейва и се превръща в отказ да повярва на очите си.

— Искате да кажете, че предметът, който гледаме, е черна дупка, съставена от материя и антиматерия? Това е невъзможно.

Флайт се обърна. Сините му очи блестяха на бледото лице.

— Мисля, че разбирам.

— Тогава, моля, обяснете, доктор Флайт.

— Господа, господа, господа. Предметът с форма на торус там долу не е една черна дупка, а две.

— Две? — повтори Королис. Недоверието му се засилваше.

— Да, две! Точно това казах. Представете си две черни дупки, всяка малка колкото стъклено топче, движещи се в много тясна орбита една около друга. Въртят се с бясна скорост, хиляда орбити в секунда, дори по-висока.

— Как е възможно? — попита Королис.

— Дори аз не знам всички отговори, капитане. Държи ги в орбита някаква сила, технология, каквато ние не познаваме. За невъоръженото око те изглеждат като едно-единствено тяло, а за уредите на Рафърти излъчват лъчението на Хокинг от материя и антиматерия.

— Но всъщност са отделни единици — каза Королис.

— Ама разбира се! — промълви Рафърти. — Същото, каквото показват данните за индивидуалните спектри на компютъра.

Королис изведнъж разбра. Беше невъобразимо невъзможно и в същото време невероятно елегантно с простотата си. Въодушевлението му се завърна.

— Материя и антиматерия. Свързани в едно, но без да се докосват. И ако силата, която ги държи заедно в орбита, бъде премахната или изключена.

— Материята и антиматерията ще се сблъскат — довърши мисълта му Рафърти. — Ще последва крайно и пълно превръщане на материята в енергия. Ще се освободи повече енергия на единица маса от всяка друга реакция, известна на науката.

— Искам да видя. — Королис зае мястото на доктор Флайт пред видеоекрана. Сърцето му блъскаше в гърдите, потните му ръце се хлъзгаха върху контролните лостове. Той се втренчи с подновен интерес и страхопочитание в сияещото пулсиращо нещо пред себе си.

Когато беше започнал да се спуска, се надяваше да открие нова и информативна технология, нещо страховито и величаво, което да гарантира превъзходството на Америка, но сега осъзна, че е надминал и най-смелите си мечти.

— Бомба — промълви той. — Най-мощната бомба във вселената. И ще се побере в кибритена кутия.

— Бомба?! — В гласа на Рафърти се долови безпокойство, дори страх. — Сър, това, което гледаме в момента, няма практическа употреба като оръжие.

— Защо? — попита Королис, без да откъсва очи от екрана.

— Защото не може да бъде използвано. Ако двете черни дупки се сблъскат, силата на експлозията ще е умопомрачителна и ще унищожи Слънчевата система.

Но командирът вече не слушаше, тъй като черната безкрайност отвъд екрана започна да се променя.

Там, където преди имаше мастилена чернота, нарушена само от трептящото сияние на единия артефакт, слаба като преди зазоравяне светлина изпълваше пещерата долу. Королис затаи дъх от онова, което се разкри пред очите му. Артефактът не беше един — бяха стотици, хиляди, положени в огледалната матрица, простираща се пред него. По-близките сияеха със странната си светлина, а най-далечните представляваха едва забележими точки. Неуморните бдителни стражи сновяха между тях и размахваха пипалата си.

Наградата надминаваше всички очаквания и беше невъобразима, неизмерима.

Королис се дръпна от екрана, избърса потта около очите си с ръка и отново се наведе напред.

— Върнете се на контролното табло и подгответе роботизираната ръка — каза на Флайт.

Инженерът примига учудено.

— Моля?

— Пригответе роботизираната ръка и я протегнете един метър надолу.

— Но така ще влезе в контакт с...

— Именно.

Настъпи мълчание.

— Извинете, сър — обади се Рафърти, — но сигурен ли сте, че това е разумно, като се има предвид очевидното естество на...

— Ще им покажа, че приемаме техния подарък.

Отново последва тишина и после, като мърмореше нещо на старогръцки, Флайт се обърна към командния пулт и хвана пусковия механизъм на ръката.

Королис видя на екрана как механичната ръка се появи от Топчето. Движеше се надолу колебливо, леко потрепервайки, протегнала единия си стоманен пръст. В паметта му отново изплува споменът от детството му за пътуването до Рим. Спомни си как стои в Сикстинската капела и зяпнал гледа Бог и Адам. Пръстите на Господ и човека всеки момент щяха да се докоснат и това щеше да е първият миг на живота и началото на вселената.

Ръката влезе в допир с гладката като стъкло повърхност и тя се вдлъбна навътре като прозрачно желе.

На Королис му се стори, че чу тихо пеене, слаб като шепот звук, като пеене на хор, застанал на върха на далечна планина. „Ето как се чувстваш, когато докоснеш вечността“ — помисли си.

Двата стража отстрани мигновено угаснаха и се превърнаха само в призрачни отражения на спомен. Дълбоко в пещерата долу блесна ярка светлина, златиста като малко слънце, и изведнъж разкри всички тайни на безкрайната бездна. Королис ахна изумен, когато сиянието озари неизброимите артефакти в нея.

Това беше съкровищница на смъртта, нещо, което можеше да застраши целия космос.

— Щом само една може да взриви Слънчевата система, защо са им хиляди? — прошепна той.

— Знаете ли защо Партенонът е в развалини? — попита Флайт във внезапно настъпилото мълчание.

Въпросът беше толкова странен, че Королис неволно се обърна към стареца.

— Турците са го използвали за оръжеен склад през осемнадесети век — сериозно обясни Флайт. — Взривил го е заблуден снаряд. Това тук е същото, командире. Бунище за оръжия, създадени от войнолюбива междугалактическа раса, нещо много далечно за нашите технически разбирания.

— Глупости — отсече Королис. — Доктор Крейн ли ви го каза?

— Опасявам се, че не са глупости. Не трябваше да го намираме. Оръжията са заровени, за да не може да бъдат намерени или използвани, защото ще унищожат не само света, но и тази част на вселената.

— Сър! — обади се Рафърти. — Получавам много странни показания.

— Какви?

— Не съм виждал такова нещо. Съвършено извънземна енергийна сигнатура.

— Енергийна сигнатура?

— Да. И се движи към нас с огромна скорост.

— Поколение човешки същества е като поколение листа — каза Флайт с тих, тъжен, погребален глас. — И пролетта идва.

Королис се обърна към видеоекрана и осъзна, че слънцето, появило се далеч долу, съвсем не е малко. Пеенето се усили и се превърна в пронизителен, неземан писък. Миг по-късно Королис осъзна, че подобният на слънце предмет се движи и бързо минава покрай стражите и артефактите-бомби, които вече представляваха неясни, размазани петна от различни цветове. Нещо в целеустремената му траектория му напомни за ракета. И после, докато се приближаваше и контурите му ставаха все поясни, той установи, че не е виждал подобно нещо. Слънцето летеше през бездната към него и нарастваше.

Огнената му светлина изпълни целия екран. От яркото кълбо излязоха гневни къдриви пламъци, същински разтопени стружки.

А след миг, докато нещото поглъщаше Стъклено топче Три и изригваше от шахтата, превръщаше в пара плътта му и овъгляваше костите му за по-малко от една милисекунда, Королис нямаше време да почувства нито изненада, нито страх, нито дори болка.

ГЛАВА 61

— Тридесет секунди — съобщи ученият на командния пулт. — Постигната е максимална плаваемост.

Вандербилт вдигна глава и огледа аварийната капсула.

— Дръжете се. Пътуването ще е трудно.

Изстрелите долу спряха.

Всички седяха неподвижно. Слабата синя светлина озаряваше лицата им — изнурени, напрегнати и разтревожени.

— Десет секунди.

— Започнете процедурата по изстрелването — каза Вандербилт.

Крейн чу изтракване на метален предмет във външния люк във входния ръкав. Някой започна да се моли на глас. Крейн хвана ръката на Хюй Пионг.

— Изстрелването започнато — съобщи инженерът. Чу се стържене на метал. Капсулата се раздруса и се изстреля нагоре като коркова тапа. Високата скорост прикова Крейн към седалката. Той погледна през илюминатора, но видя само буря от мехури в светлините на фаровете.

В същия миг се чу странен звук — тих, едва доловим, сякаш идваше далеч отдолу. Стори му се, че Земята изплаква от болка. Капсулата рязко се разтресе, но това нямаше нищо общо със стремителното им издигане.

Изведнъж настъпи суматоха, чуха се викове и стенания.

— Ушите ми! — изпъшка Хюй.

— От промяната в налягането е — каза Крейн. — Опитай да преглътнеш или да се прозееш. Или дай с метода на Валсалва^[1].

— Какво?

— Методът на Валсалва. Запуши си носа, затвори си устата и надуй през ноздрите. Така изравняваш налягането в ушите.

Отново погледна през илюминатора, търсеше източника на странния тътен. Вихрушката мехури се беше разсеяла и Крейн видя

извивката на купола, вече далече под тях. Светлините ѝ блестяха като далечни звезди в черно небе.

И после, точно когато се готвеше да отмести очи, долу блесна светлина, която сякаш озари целия океан. Той зърна за миг морското дъно — простираше се във всички посоки като сивкава лунна равнина. В пространството сякаш увиснаха безброй странни дълбоководни риби. А след това яркостта стана толкова ослепителна, че трябваше да извърне поглед.

— Какво става, по дяволите? — извика Вандербилт.

Вътрешността на капсулата се освети в жълто като от силна крушка. Отдолу се чуха други звуци — пронизителни гърмежи и пукот като от стотици мощни фойерверки.

— Боже мой!

На светлината, отразяваща се от океанското дъно, Крейн различи очертанията на купола на Базата — беше се обелил като банан. Вътре се виждаха неземни проблясъци в червено, кафяво и жълто — страховит водопад от експлозии. Станцията се разпадаше.

Имаше и друго — силна ударна вълна, устремена и разгневена като живо същество, издигаше се към тях с лудешка скорост.

Крейн сграбчи Хюй Пионг с едната си ръка и предпазната преграда с другата и изкрещя:

— Дръжте се!

Последва миг на ужасяващо очакване, после капсулата рязко се люшна и се преобърна от силата на ударната вълна. Разнесоха се викове и писъци. Осветлението угасна. Виждаше се само отслабващото жълто сияние долу. Крейн притисна Хюй до себе си. Някой падна, блъсна се в предпазната преграда и запъшка от болка. Чува се още писъци, викове за помощ, пукот и съскане на вода.

— Запушете пробойната! — изкрещя Вандербилт.

— Какво стана? — попита Хюй, завряла лице в рамото на Крейн.

— Не знам. Но се сетих за активните мерки, за които спомена.

Мисля, че Королис е попаднал на тях.

— А Базата?

— Вече не съществува.

— О, не. Не, не! Всичките хора там — Тя се разплака.

Клатенето постепенно спря. Крейн огледа тъмната кабина. Имаше само един пострадал — мъжът, който се беше изтърколил на

пода. Крейн внимателно се освободи от ръцете на Хюй и отиде да го прегледа.

— Колко още остава? — извика на Вандербилт.

Океанографът — беше станал да помогне на инженера да запустат пробойната — отвърна:

— Не се знае. Захранването е прекъснато. Системите не работят. Сега се издигаме на собствена плаваемост.

Крейн коленичи до пострадалия. Той беше зашеметен, но в съзнание, и вече се опитваше да стане. Помогна му да седне и бързо превърза раните му — неприятна дълбока цепнатина на челото и друга на десния лакът. Светлината долу вече беше угаснала и в капсулата настана непрогледен мрак. Крейн си проправи пипнешком път през дълбоката до глезените вода и се върна при Хюй.

Седна и усети, че някой минава покрай него.

— Не можем да запустим дупката — чу се гласът на Вандербилт. — Да се надяваме, че скоро ще стигнем до повърхността.

— Вече минаха осем минути — каза инженерът. — Трябва да са минали.

Потискащата тъмнина започва да отстъпва пред слаба светлина и Крейн почувства, че Хюй стисна ръката му. И тя я беше видяла. Стремителното издигане нагоре намалая, после спря. Кабината започна да се изпълва с бледа светлина, потрепваща в зелени и тъмносини шарки.

И после се почувства непогрешимо усещане — поклащане на повърхността на леко развълнувано море.

Всички се развикаха радостно. Хюй все още плачеше, но Крейн осъзна, че сега сълзите ѝ са от облекчение.

Вандербилт се приближи до люка на покрива. Отгоре се чу приглушен вик и стъпки. Дръжката се превъртя и люкът се вдигна.

И после, за пръв път от две седмици, Крейн видя ослепително ясно синьо небе.

[1] Антонио Валсалва, велик италиански лекар и анатом (1666–1723) Б. пр. ↑

ГЛАВА 62

Последва суматоха от преминаване през различни помещения и прошепнати въпроси. Някой светна с ярък лъч в лявото му око, после в дясното. Наметнаха го с дебел хавлиен халат. А след това, като в сън, Крейн се озова в библиотеката на „Кралят на бурите“. Беше сам и седеше пред същия монитор, който бе гледал преди петнадесет дни, в следобеда, когато пристигна.

Облиза устни. Може би наистина беше сън и нищо от това не се беше случило, а всичко беше приказен, нелогичен плод на въображението, започнал със светлина и обещания, но постепенно превърнал се в кошмар. И сега щеше да се събуди. Фрагментите на илюзията щяха да се разпаднат като парчета на стара фасада, разумът щеше да възтържествува и всичко щеше да се окаже куп нелепи сънища.

Мониторът светна и показва уморен мъж в черен костюм. Носеше очила без рамки и седеше зад бюро от лакирано дърво. И Крейн разбра, че не е сън.

— Доктор Крейн — каза мъжът. — Аз съм Колин Макфърсън. Разбрах, че адмирал Спартан ви е дал визитната ми картичка.

— Да.

— И сте сам?

Крейн кимна.

— Да.

— Тогава защо не започнете от началото? И не пропускайте нищо.

Бавно и последователно Крейн разказа събитията през последните две седмици. През повечето време Макфърсън слушаше, но редките му въпроси показваха, че историята не му напълно непозната. Крейн наближи края — потвърждаването на теорията на Ашър, действията на Королис и последната среща със Спартан — и лицето на Макфърсън стана още по-изнурено. Торбичките под очите му потъмняха и раменете му се прегърбиха.

Крейн млъкна и в стаята настъпи тишина. След известно време Макфърсън се прокашля и каза:

— Благодаря ви, доктор Крейн. — И посегна към дистанционното, за да прекъсне видеовръзката.

— Един момент — каза Крейн.

Макфърсън го погледна.

— Можете ли да ми кажете нещо повече за саботьорите? Защо някой би направил такова нещо?

Макфърсън се усмихна уморено.

— Опасявам се, че има много причини някой да извърши подобно нещо, доктор Крейн. Но за да отговоря на въпроса ви, да, знам малко. Подслушвахме комуникациите им, както е смятал да направи Марис, криптографът на Ашър. И точно преди час извършихме арест на борда на „Кралят на бурите“.

— Тук? — учуди се Крейн. — На петролната платформа?

Макфърсън кимна.

— Свързката на доктор Бишоп. Все още не знаем всичко, но смятаме, че имаме работа с група идеолози, ожесточено противопоставящи се на интересите на Съединените щати и посветили се на задачата да неутрализират способността ни да се отбраняваме. Вербуват членовете си от колежи и университети, както навремето направиха с Ким Филби, Гай Бърджис и други шпиони в Кеймбридж — млади хора, чувствителни и пълни с възвишени идеали, на които лесно може да се влияе и които са лесна плячка. Групиранката е щедро финансирана или от някое чуждо правителство, или от частни лица. Все още не знаем, но скоро ще разберем. Били са твърдо решени да не ни позволят да вземем технологията, заровена в морското дъно.

Последва кратко мълчание.

— И какво ще стане сега? — попита Крейн.

— Вие, госпожица Пионг и някои други ще останете при нас няколко дни. След като приключим с процедурите и разговорите, ще сте свободни да си отидете у дома.

— Не, имах предвид какво ще стане с проекта „Буря в бездната“.

— Доктор Крейн, вече няма такъв проект. С „Буря в бездната“ е свършено.

Макфърсън махна очилата си, потърка очи и прекъсна видеовръзката.

Крейн излезе от библиотеката и тръгна по сивия метален коридор. Мина покрай някакъв кабинет и видя вътре малка група хора — седяха един до друг и разговаряха тихо, почти шепнешком. Зад бюрото в друг кабинет седеше жена, навела глава за размисъл и молитва. Всички, изглежда, бяха изпаднали в шок. Размина се с някакъв учен с лабораторна престилка. Походката му беше бавна и безцелна.

Стигна до дъното на коридора и отвори люка. Навън, зад предпазните метални перила на пътеката, синьо-черното море се простираше към безкрайния хоризонт. Той излезе и изкачи стъпалата до най-горното ниво на надстройката. Десетина от оцелелите от „Буря в бездната“ се бяха събрали на площадката и чакаха хеликоптера на АмШел да се върне от Исландия. Встрани от тях стоеше мъж с бледа кожа и очила с дебели стъкла с рамки от черупка на костенурка. Ръцете и краката му бяха оковани в белезници, закачени за подпората. Пазеха го двама въоръжени морски пехотинци.

В края на платформата, далеч от останалите, стоеше Хюй Пионг. Беше се вторачила в далечината и наблюдаваше как слънцето се скрива зад неспокойните вълни. Крейн се приближи до нея. Далеч долу, в петното петрол, което се плискаше около подпорните колони на платформата, две моторници на Военноморския флот кръстосваха в уголемяващото се поле от отломки, като от време на време спираха да вземат нещо.

— Приключиха ли с теб? — след дълго мълчание попита Хюй.

— Засега.

— А после?

— Няколко дни ще сме гости на правителството, а след това ще се приберем у дома и ще се опитаме да продължим нормалния си живот.

Хюй прибра косата си зад ушите.

— Стоя тук и се опитвам да проумея цялата тази история. Мисля, че разбирам защо доктор Бишоп уби Ашър. Когато е чула, че с Марис проследяват линиите за комуникация на саботьора, е решила, че няма друг избор. Не е могла да си позволи да бъде спряна, преди да е свършила работата си.

— И аз така мисля. Ашър ми каза, че е предупредил всички шефове на отдели, включително Бишоп, и с това очевидно е подписал

смъртната си присъда.

— Но има нещо, което не разбирам. Защо все още сме тук?

Крейн се обърна към нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Базата беше унищожена от огромна експлозия. Това означава, че Королис е стигнал до границата Мохо. Ако сме прави за онова, което е там, долу, защо Земята продължава да съществува? — Тя посочи към небето. Защо все още виждам Венера на хоризонта?

— И аз се питам същото. Единственото обяснение, за което се сещам, е свързано с активните мерки за сигурност, за които говорихме.

— Тоест експлозията, унищожила Базата, да е била някакъв защитен механизъм?

Той кимна.

— Да. Защита срещу посегателство върху хранилището. Страховита експлозия за по-сигурно, но нищожна в сравнение с онова, което би се случило иначе.

Умълчаха се. Хюй продължи да гледа хоризонта.

— Красив залез. Знаеш ли, докато бяхме долу, мислех, че няма да го видя отново, но — Тя въздъхна и поклати глава.

— Какво?

— Чувствам се малко разочарована, че никога повече няма да видим онази технология. Дори малката част, с която влязохме в допир, беше вълшебна. А сега изчезна от нас завинаги.

Крейн не отговори веднага, обърна се с гръб към перилата и бръкна в джоба си.

— Не бъди толкова сигурна.

Сега беше неин ред да го погледне.

— Защо?

Той бавно извади ръката си. На дланта му, проблясвайки на оранжевата светлина на залеза, лежеше пластмасова епруветка с червена гумена запушалка. Малкият предмет, който лениво се рееше вътре, блестеше със странно и пленително магическо обещание.

ЕПИЛОГ

Крейн изми самобръсначката на струята гореща вода, погледна лицето си в огледалото на банята, прибра тоалетните принадлежности и отиде в спалнята. Бързо си сложи бяла риза, кафява вратовръзка и жълто-кафяв панталон, подобни на униформите във Военноморския флот. Взе големия червен пропуск от бюрото и го закачи на джоба на ризата си. След това огледа стаята за последен път, пусна тоалетната чантичка в куфара си и го вдигна от леглото. Като всичко останало, и куфарът му беше даден от интенданта и беше лек като перце. „Нищо чудно — помисли Крейн, — след като е почти празен“. Не беше взел нищо от „Буря в бездната“ освен стража, но след известно колебание предаде дори него на Макфърсън.

Макфърсън. Беше му се обадил преди няколко минути и бе казал да се отбие при него, преди да се отправи към администрацията.

Крейн се поколеба още малко, после излезе на юлската слънчева светлина.

Беше само от три дни във военноморската база „Джордж Стафорд“, на двадесет мили южно от Вашингтон, но вече добре познаваше разположението на малкия строго охраняван комплекс. Присви очи срещу ярката светлина, мина покрай моторния парк и механичната работилница и се насочи към подобната на хангар постройка, известна като Сграда 17. Показа пропуска си на въоръжения морски пехотинец, застанал на пост пред входа, но това беше чиста формалност, защото през последните няколко дни бе влизал и излизал тук толкова често, че всички го познаваха.

Сграда 17 беше ярко осветена. Нямаше вътрешни стени и в огромното помещение отекваше глухо ехо. В средата, охранявана от кордон командоси, имаше грамадна купчина изкривен метал — останките от Базата или поне безопасните части. Повечето бяха останали на морското дъно, защото бяха силно радиоактивни. Чудовищната плетеница приличаше на гигантски кошмарен ребус. Отначало, когато трябваше да помага в разпознаването и

обозначаването на отломките, Крейн беше завладян от ужас, но сега гледката само го натъжаваше.

В отсрещния край на Сграда 17 бяха скупчени няколко кабинета. Крейн се приближи до първия и макар че нямаше врата, почука на стената от учтивост.

— Влезте — каза познат глас.

Обзавеждането на малката стая се състоеше от бюро, маса за конференции и няколко стола. Хюй Пионг вече седеше до масата. Крейн ѝ се усмихна и тя свенливо отвърна на усмивката му.

Откакто бяха пристигнали в „Стафорд“, двамата прекарваха повечето си време заедно. Отговаряха на безброй въпроси, пресъздаваха събитията и обясняваха какво и защо се е случило на върволица учени, висши военни и неколцина загадъчни мъже в черни костюми. Времето заздравя връзката, която се беше зародила между тях в Базата. Крейн не знаеше какво го очаква в бъдеще — вероятно изследователска работа, но беше убеден, че по един или друг начин Хюй Пионг ще е част от живота му.

Макфърсън седеше зад бюрото и гледаше компютърния екран. В единия ъгъл бяха натрупани класифицирани документи, а в другия — чертежи и разпечатки. В центъра имаше кух куб от прозрачен плексиглас. Вътре се рееше стражът, потънал в пълно забвение.

Крейн предполагаше, че Макфърсън има приятели, къща в някое предградие и вероятно дори семейство. Но дори да имаше живот извън военноморската база, очевидно временно го беше зарязал. Всеки път, когато Крейн дойдеше в Сграда 17, Макфърсън беше тук — пишеше доклади или се консултиреше с учени, морски изследователи. Отначало беше сдържан и официален, но с всеки ден ставаше все по-вгълбен. Напоследък непрекъснато гледаше видеокадри от последното спускане на Стъклено топче Три, отново и отново. Сега пак ги гледаше на компютърния монитор. Крейн се запита дали Макфърсън е главнокомандващият на базата и дали в края на краищата няма да му потърсят отговорност за трагедията.

— Може ли да седна? — тихо попита Крейн.

Макфърсън най-после излезе от унеса си.

— Да, разбира се. — Погледна Крейн, после Хюй. Събрахте ли си багажа?

Пионг кимна.

— Не ни отне много време.

— Ще оформят документите за излизане в администрацията. След като свършат и последните събеседвания, ще ви закарат на летището с кола. — Макфърсън бръкна в едно от чекмеджетата на бюрото си. Крейн предположи, че ще им даде да подпишат още формуляри, но той извади две малки черни кожени куфарчета и им ги връчи официално. — Има и още нещо.

Хюй отвори куфарчето си и затаи дъх. Очите и се отвориха широко.

Изпълнен с любопитство, Крейн също вдигна капака на своето куфарче. Вътре имаше официална грамота, подписана не само от най-високопоставените адмирали във Военноморския флот, но и от самия президент на Съединените щати.

— Не разбирам защо — почна Крейн.

— Какво има за разбиране, доктор Крейн? Вие с доктор Пионг определите истинската същност на аномалията. Запазихте разум и хладнокръвие, докато други не можаха да го направят. Помогнахте ни да спасим живота на сто и дванадесет души. Правителството ви е задължено.

Крейн бавно затвори куфарчето.

— Затова ли искахте да ни видите?

Макфърсън кимна.

— Да. И да се сбогуваме. — Стана и се ръкува с тях. В администрацията ви чакат.

После отново седна и се втренчи в монитора.

Хюй стана и тръгна към изхода, после се обърна да изчака Крейн. Той се изправи бавно, вперил поглед в Макфърсън. На монитора се виждаше Королис, наведен над видеоекрана на Топчето, и Флайт, който работеше с пусковото устройство на дълбоководния робот. Звукът беше намален, но въпреки това Крейн чу напевния като на птица глас на стареца: „Това е бунице за оръжия, създадени от някоя войнолюбива междугалактическа раса.“

— Няма смисъл да го гледате — тихо каза той. Макфърсън се размърда и го погледна през рамо.

— Моля?

— Няма смисъл да го гледате. Всичко свърши.

Макфърсън не отговори и отново се вторачи в монитора.

— Трагично е, но приключи. Не трябва да се тревожите, че някой друг ще стигне до това място. Никое чуждестранно правителство не може да се приближи до работния обект, защото радиацията е много силна.

Макфърсън продължи да мълчи. Изглежда, се бореше с някакъв вътрешен конфликт.

— Досещам се какво ви измъчва — внимателно добави Крейн. — Мисълта, че в недрата на нашата планета са заровени оръжия, способни на пълно унищожение. И аз се безпокоя за това, но си напомням, че онзи, който ги е заровил там, притежава и силата да ги пази и да се погрижи никой да не ги докосва. Королис го разбра по трудния начин. Видеозаписът го доказва.

Макфърсън отново се размърда и сякаш взе решение. Погледна Крейн и каза:

— Не това ме тревожи.

— А какво?

Макфърсън посочи монитора.

— Чухте какво каза Флайт. Бунище за отпадъци, където никой повече не трябва да прониква.

— Да.

Макфърсън протегна ръка към клавиатурата и въведе команда. Видеокадрите се превъртяха. Участниците бързо се придвижиха назад. Той подаде друга команда и отново пусна записа. Крейн се заслуша в разговора. „Две черни дупки, движещи се в много тясна орбита една около друга с бясна скорост материя и антиматерия. Ако силата, която ги държи в орбита, бъде премахната, експлозията ще е умопомрачителна и ще унищожи Слънчевата система“.

Макфърсън спря записа, извади хартиена кърпа от кутията на бюротр си и избърса очите си. После тихо каза:

— И ние имаме сметище за ядрени отпадъци.

— Да, например планината Окотило. Ашър проучваше мястото. Така разбрахме.

— Ето какво не ми позволява да заспя нощем, докторе — прекъсна го Макфърсън. — Преди да изхвърлим старите оръжия, ние ги обезвреждаме.

Крейн се втренчи в него, опитваше се да проумее смисъла на думите му.

— Нима мислите, че — започна Хюй.

— Онова, което е заровено под границата Мохо? — попита Макфърсън. — Хиляди устройства. Активни. Невъобразими оръжия, черни дупки, съдържащи материя и антиматерия, свързани в лудешки орбити. За да обезвредиш оръжието, трябва само да съединиш всяка двойка черни дупки така, че да не се допират, нали? Ако е сметище, тогава защо това не е направено?

— Защото — Крейн усети, че устата му изведнъж пресъхна. — Защото оръжията не са изхвърлени от употреба.

Макфърсън бавно кимна.

— Искрено се надявам, че греша. Но мисля, че това място не е бунище.

— Смятате, че е активна складова база? — попита Крейн.

— Скрита на безполезна планета — добави Макфърсън, — докато...

Не довърши. Не беше необходимо.

Крейн и Пионг бавно вървяха в отекващия хангар. Спряха пред останките на Базата, после продължиха към охраняемия изход в отсрещната страна. Мислите на Крейн неудържимо се връщаха към разказа на очевидеца, оставен преди шестстотин години от Джон Олбарн, датския рибар. „В небето се появи дупка и през нея се показа гигантско око, обвито в бял пламък“.

Излязоха от сградата и тръгнаха по асфалта. Дневната светлина беше ярка и безмилостна. Слънцето представляваше огнено кълбо на идеално ясното синьо небе. Крейн вдигна глава и се запита дали някога отново ще може да му се радва като на примамлива, изпълнена с чудеса синева.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.